

KAN MAN LEVE AF DET?

En levnedsskildring

af

Børge Wellejus

Foråret 1978

FORORD

Det største menneske, der har levet på denne jord, JESUS KRISTUS, GUDS SØN, har aldrig efterladt sig noget skriftligt. Det eneste Han skrev, blev skrevet i sandet. Det kunne derfor synes formasteligt, at jeg skulle skrive min levnedsskildring. Hvilken betydning kunne den vel have, når Guds Søn ikke fandt det nødvendigt, at skrive om sig selv.

Men når jeg nu alligevel drister mig dertil, så er grunden den, at jeg skylder min kære hustru, Betty, og mine 3 kære børn så meget, fordi de igennem så mange år, trods store afsavn, alligevel har holdt ud med mig i min gerning og aldrig lagt mig hindringer i vejen for at udføre den.

Derfor ønsker jeg at tilegne dem denne beretning, som en dyb tak for deres "ståen med" igennem de mange år.

Foråret 1978
Børge Wellejus

INDLEDNING

Der er sikkert nogle, der vil studse, når de læser titlen på min beretning: KAN MAN LEVE AF DET? Men når De, kære læser, har læst hele beretningen, vil De sikkert indrømme, at den ikke kunne hedde andet, for ustandselig er jeg blevet stillet over for dette spørgsmål under mine mange rejser i vort land, og det skyldes nok den utraditionelle levemåde, jeg har ført. Mennesker, jeg mødte i tog og i bus og samtalede med, spurgte mig ofte: "Hvad rejser De egentlig med?" og når jeg så fortalte om min gerning og levevis, kom det nævnte spørgsmål omgående: "KAN MAN LEVE AF DET?" Så jeg må jo, efter menneskers udtalelser, betragte mit liv som noget særligt, siden deres forundring gang på gang udtryktes med dette spørgsmål. Men jeg tror heller ikke, der er så mange i vort land, der har levet på denne måde. Selvfølgelig kan det ikke blive en udførlig beretning om alt, hvad jeg har oplevet fra fødsel til dato, men jeg håber i store træk at kunne beskrive, hvor stor tak jeg skylder Gud, for al den omsorg og kærlighed, Han har bevist mig igennem årene. Skrækken for det hvide papir, som sidder i skrivemaskinen foran mig, kender jeg så vel, og jeg spørger også mig selv: "Kan du overhovedet huske alt det, du har oplevet?" Selvfølgelig kan jeg ikke det, og derfor bliver det også kun glimt, jeg får skrevet ned. Men kunne denne beretning, så ufuldkommen den end måtte være, trods alt give mennesker et indtryk af, hvor mægtig Gud er, og hvor trygt det er at stole på Ham, og hvor vidunderligt det er at indrette sit liv efter Hans bud, da ville mit hjerte være fyldt med en stor glæde.

MIN FADER

Min far startede som hyrdedreng omkring Kværkeby ved Ringsted, kom derefter i manufaktur-lære i Ringsted, og oplevede den tids strenge lærepladser. Han var oppe klokken fire om morgenen, for at tænde op i syv kakkelovne, og dagen sluttede som regel ikke før ved 22-23 tiden om aftenen. Trods træthed, løb han ofte af hjemve den lange vej fra Ringsted til Kværkeby for at se sine kære, for derefter at tage ind til byen næste morgen før sol stod op. Jeg husker, han fortalte, om en særpræget fødselsdag, han havde haft. Dagen var gået som sædvanlig, og ingen havde bemærket, at Ludvig fyldte år, og selv var han sig det ikke bevidst. Først klokken 23 om aftenen, kom hans mor i tanke om begivenheden og udbrød: "Jamen, det er jo Ludvigs fødselsdag," hvorefter han hentedes op af sin seng, - han var vel dengang omkring seks år gammel - og fik en sukkerkringle. Så blev han igen beordret i seng, og festen var overstået.

I hvilken rækkefølge min far uddannede sig, ved jeg ikke, men jeg erindrer, at han begyndte selvstændig manufakturforretning, og måtte lukke efter en stykke tid, for at undgå fallit, thi tiderne var meget dårlige. Senere blev han antaget som forretningsbestyrer i N. C. Nielsens cigarforretning, beliggende Østerbrogade 44 i København, og her var han i ca. 40 år. I denne bygning har Sparekassen for København og Omegn nu til huse, og cigarforretningen blev flyttet ind ved siden af i nr. 46 på Østerbrogade. Da forretningen lå i nr. 44, havde den en ganske udmærket beliggenhed, med døren lige på hjørnet, eget stort vindue ud mod Østerbrogade og et andet ud mod Classensgade, og når vinden rigtigt stod på fra søerne, hvilket den ofte gjorde, husker jeg et irritationsmoment, som daglig ærgrede. Døren blev ustandselig blæst op, trods mange forskellige foranstaltninger, og når skoledrengene ved 13 tiden kom fra skole i Østerfarimagsgades skole og passerede den ofte åbne dør, fristedes de til at råbe forskellige bemærkninger ind til "storfyrsten", som de kaldte min far, på grund af hans flotte fuldskæg og sin noget toppede mave. En af bemærkningerne gik meget igen: "De har vel ikke nogle tomme cigarkasser?" hvorefter svaret kom - min far var nemlig meget humoristisk - "Nej, det skal du have inde på apoteket!" Dette lå umiddelbart i nærheden af forretningen.

Kong Christian den X red hver morgen, undtagen søndag, op igennem Classensgade, idet han ofte lagde sin ridetur over Langelinie, passerede hjørnet af fars forretning og fortsatte ud af Grønningen mod Amalienborg. Jeg har set ham hilse adskillige gange på min far, som stod på tæer inde i forretningen for at kunne kigge ud af nogle små firkantede udstillingsvinduer. Når kongen fik øje på fars hoved, tog han til huen, og hilste på far med honnør. Den anden ejendommelighed ved kongens forbi passeren var denne. Der holdt altid en bananvogn lige på hjørnet af Classensgade og Østerbrogade, det vil altså sige lige uden for fars forretning. Ægteparret, der havde denne vogn, hed Meinhardt, og hver morgen gentog den samme ceremoni sig. Meinhardt tog kasketten af, og sagde: "God morgen, Deres majestæt! Fint vejr i dag," eller også "ikke så rart vejr i dag," og majestæten svarede, "Ja, det er sandt", og fortsatte "Er der gang i bananerne i dag, Meinhardt?" Hvis kongen var der om morgenen uden manden, spurgte kongen straks deltagende, "Manden er vel ikke syg, fru Meinhardt?" Så kongen viste bananmanden en levende interesse.

Fars gage var uartig lille, selvom kronen var mere værd den gang, tror jeg aldrig han opnåede mere end 250 kr. om måneden, og da vi var 8 børn, skulle der meget til. De hjalp jo efterhånden, som vi voksede op og fik arbejde, og kunne betale lidt hjemme for vort ophold, men alligevel gik min far med tanker om at skaffe sig et ekstraudkomme. Han forsøgte flere muligheder. I Sverige fandtes på denne tid en lakridspastil, der hed PIX, den var derovre en konkurrent til den kendte LÅKEROL, men i Danmark var den knapt så kendt. Far fik agenturet og enesalget for PIX i Danmark, og i begyndelsen gik grossistvirksomheden helt godt. Min ældste broder, Svend, blev repræsentant, og vi fik en hel del kunder. Far beholdt stadig sit job som forretningsbestyrer, så grossererarbejdet var jo noget opslidende, da det meste måtte gøres om aftenen. Vi boede dengang i Holsteinsgade 18, og havde lejet nogle lyse kælderlokaler, hvor vi børn blev sat til at pakke pastillerne i små blå æsker. Pastillerne kom fra Sverige i store trækasser på 50-100 kg. PIX var ikke særlig villig til at annoncere, og da LÅKEROL netop begyndte en voldsom kampagne i alle blade, gik forretningen støt tilbage, og far måtte opgive. Senere begyndte han et agentur i hollandske cigarer, som desværre også kun fik en kort levetid.

Far var en del religiøst præget af sit hjem og af sin hellige fader, der var kordegn og skolelærer i Kværkeby. Han fortalte følgende oplevelse om sin fader. Der var kommet en ung ny præst til Kværkeby, og første søndag, da den nye præst skulle prædike, var Farfar mødt op for at tænde alterlysene og gøre alt klart til den festlige stund i kirken. Også præsten var tidlig på færde, og gik op ad kirkegulvet med hænderne i bukselommerne, fløjtende en moderne melodi, for at klæde sig om i sakristiet. Farfar udbrød klart og tydeligt: "Man fløjter ikke i Guds hus, hr. pastor!" Der blev stille, men også pinlig tavshed. Efter gudstjenesten gik præsten hen til farfar og sagde: "Undskyld, De har ret!"

Hjemme hos os blev der bedt bordbøn ved hvert måltid, og mange situationer kunne opstå, når vi unge fik kammerater med hjem. Mor blev ofte trukket med ud i køkkenet for at formidle, at far undlod bordbønnen denne gang. Det lykkedes ikke hver gang, men enkelte gange blev der indgået et kompromis.

Far forlod aldrig sin forretning på Østerbrogade uden først at trække automaten foran indgangsdøren, og derefter gå ind i baglokalet og i et hjørne med ansigtet imod væggen takke Gud for dagen og for dens salg. Alle vi børn hørte ham højt bede fadervor hver aften i sin seng, inden vi skulle sove, så vi blev i nogen grad opdraget i kristentroen, selvom hverken far eller mor nogen sinde talte med os om Gud. Om far havde nogen hjælp i sine bønner, kunne jeg ikke rigtig se, men senere, efter mors død, da far boede med min søster Ruth i Virum, hvor jeg ofte havde lejlighed til at besøge ham, kom jeg for første gang til at tale alvorligt og direkte med ham om åndelige ting, og da forstod jeg, at far længtes efter en mere levende forbindelse med Gud, end han tidligere havde haft, og jeg er overbevist om, at han fik det, inden han døde. Desværre tog det hårdt på min far, at han blev sagt op på gråt papir, efter 40 års tro tjeneste hos N. C. Nielsen, på grund af alder.

Nogle morsomme glimt: Ældre mennesker har ofte svært ved at udtale ord, der ikke er almindelige i daglig tale. Far sagde altid: "KOAS" i stedet for KAOS, og jeg husker tydeligt, hvorledes far "brændte sig" en dag. Min broder Erik legede meget med en lille kammerat, som var søn af en ingeniør, der ofte handlede hos far. Erik kunne knapt tale rent på det

tidspunkt, så han kaldte kammeraten for "nørsens søn", i stedet for ingeniørens søn. Erik var tit oppe hos ingeniørens at lege, så da far en dag fik besøg af ingeniøren i forretningen, syntes han, at han skyldte ham tak for den gæstfrihed han viste Erik, og sagde derfor: "De skal have tak, hr. Nørs, for den gæstfrihed de viser min dreng." Stor var fars forfærdelse, da mor ved hans hjemkomst forklarede at han slet ikke hed Nørs, men Jensen.

Far havde humoristisk sans og lavede ofte "numre" med os børn, især når han om søndagen gik tur med os i fælledparken. Jeg har tit undret mig over fars "held", når han søndag efter søndag kunne finde 5 ører i græsset, så der altid blev en til hver af os. Han gik med stok, nærmest til pynt, og hver gang han svingede stokken fremad, lod han med passende mellemrum en 5 øre falde, hvorefter han udbrød: "Nej, der skal vi se, min dreng, der ligger virkelig en 5 øre." Således reddede vi os hver søndag, vor søndags 5 øre, og fortalte mor ved hjemkomsten om fars fantastiske held.

En overgang var far og mor med i Nazareth kirkens menighed i Ryesgade, dengang pastor Holt (der altid græd, når han prædikede) var præst. Det medførte, at vort hjem også blev brugt til hjemmemøder på skift, og vi oplevede besøg af mange mærkelige mennesker. Især husker jeg en mærkelig kvinde, der sagdes at være velhavende, som altid gentog det samme: "Hvad popper stulle man bo på Almindeligheden (et dårligt alderdomshjem) når man har pemme." Ordret oversat: Hvad pokker skulle man bo på Almindeligheden, når man har penge. Der blev spillet på mandolin og sunget, og ofte var flere af mine kusiner med til at spille i vort hjem. Jeg tænker særligt på mine kusiner Helga, Gutte og Johanne, (døtre af fars søster Caroline som var medlem af pinsemenigheden i Zinnsgrø). Ovennævnte tante Caroline rystede ofte os børn, når hun ved sine besøg talte om at vi skulle frelses, og fortalte os: At så sagde Herren til mig, og så talte Herren til mig, osv. Ja, vi var ikke klogere, end at vi mente, hun måtte være lidt småtosset, for Gud taler da ikke sådan direkte til mennesker. Hun fik af samme årsag ofte en lidt kold skulder, desværre.

En af fars kunder, en forsikringsmand ved navn Lindquist, fik en dag far lokket til at tegne en livsforsikring i et tysk selskab, men der kom aldrig noget ud af det, thi den tyske mark gik, som bekendt, bankerot, og far havde kun haft udgifter. Da den tyske mark var meget lavt i kurs, fik samme agent far til at investere 500 kr. i mark, hvilket var en formue for min far, men udsigten til at tjene en formue, når kursen igen steg, fik ham til på en eller anden mirakuløs måde at fremskaffe den store sum, men som allerede nævnt, blev marken lig nul, og min far kunne bruge sine købte millioner til at tapetsere vægge med, så mange var der. Jeg tror aldrig han rigtig forvandt denne skuffelse. Den gav ham lidt af et kompleks. Vi hørte ham derfor ofte, når han sad for sig selv og følte sig ubemærket sige højt: "Seksten Millioner!" Og når vi så spurgte: "Hvad siger du, far?" svarede han blot: "Ingenting, min dreng!" Men de tabte millioner spøjte altså stadig i hans sind.

Min fader døde af lungekræft den 1. marts 1946 i Virum hos min søster Ruth. Han blev 76 år gammel. Ingen forklarede os børn, at han ville få en kvalfuld død, idet lungerne ville blive fyldt med vand, og at det ikke ville blive så rart at se på i dødsstunden. Jeg blev bedrøvet over at høre dette, og gik ind i et tilstødende værelse og bad til Gud, at døden ikke måtte indtræffe på den af lægen forklarede måde. Og Gud var så nådig at høre mine bønner og lod far sove ind med et stille suk. Da far jo var i tobaksbranchen, havde han let

ved at komme i vane med at ryge. Han røg kun cigarer, men tændte næsten den ene med den anden, og efter min opfattelse døde han af kræft på grund af overdreven tobaksnydelse.

Jeg må ikke undlade at slutte med at fortælle, at min far var en hel del af en kunsthåndværker. Når han sad alene i baglokalet til forretningen, snittede og skar han i cigarkassetræ og forfærdigede blandt andet et stort dukkehus til sine døtre og en stald med små heste og alt øvrigt tilbehør gengivet med minutiøs nøjagtighed og akkuratesse. Som jeg skrev i indledningen, kan det kun blive glimt, jeg kan berette om, men lige nu kommer et af disse glimt, som man som barn har bidt særligt mærke i. Hver søndag morgen foregik et særligt ritual. Min far skar hård hud af fødderne med en barberkniv. Det foregik på den måde, at han stillede sig ved enden af spisebordet ved en af kanterne – og på ét ben – hvorpå han bøjede det andet og lagde det op på bordet, så fodsålerne vendte ud imod ham, og så skar han den hårde hud af med sin barberkniv, ikke en barbermaskine, som vi bruger i dag, men en rigtig gammeldags lang barberkniv, som brugtes den gang. Endvidere husker jeg, at far var glad for øl – ikke sådan at forstå, at han drak sig fuld, (jeg har for øvrigt aldrig set min far fuld), men han kunne godt blive opløftet. Jeg har tit været rasende på ham, når han sendte mig hen i en kælderbutik i Classensgade for at købe 3 bajere, - jeg mente jo at én var nok, og jeg demonstrerede ved tilbagekomsten fra Frederiksen, sådan hed indehaveren, med øllerne i favn, at det i allerhøjeste grad mishagede mig. Nu efter at jeg selv er blevet voksen, kan jeg meget bedre forstå min far. Han havde ikke mange opmuntringer – stod der i forretningen fra 8 morgen til 6 aften, alene, kun afbrudt af et besøg af mor eller et af os børn med hans frokost kl. 12, og når han skulle forrette et nødtørftigt ærinde, måtte han lukke forretningen og gå ind i en nærliggende gård, for at få det overstået, og altid måtte det ske under pres: Var der mon kunder, der ventede, medens han var væk? Når han var "opløftet" efter måske 6-8 bajere en dag, kom han altid hjem med blomster til mor, hvilket forårsagede at vi børn altid tænkte, "Nå, nu skal han fedte!" for øvrigt ikke særlig pænt tænkt! Mor var på en måde ked af det, for pengene var små, og der var faktisk ikke råd til de mange øller, og det var vel også det, vi børn vidste om og derfor solidariserede os med mor. Der lå en chokoladeforretning lige ved siden af fars – BAST hed indehaveren – og han havde en ældre ekspeditrice, som i mine øjne var tudegrim, undskyld – men hun snakkede meget med far, når der ingen kunder var i hendes forretning, så smuttede hun lige ind og fik en sludder. Jeg tror såmænd ikke, hun lagde an på min far – far var jo en ganske flot mand – men mor havde det meget svært, kan jeg huske. Hun var i overgangsalderen og tillagde vist disse besøg mere end der i virkeligheden lå i dem. Jeg husker, at jeg som barn kunne mærke disse vanskelige "svingninger og udstrålinger" imellem mor og far, og det var egentlig ubehageligt. Mon ikke børn mærker og ser meget mere, end forældrene tænker over?

Min fader havde i baglokalet i sin forretning en lem, der førte ned i kælderen med 8 trappetrin. En dag da far ville ned i kælderen efter noget og havde slået lemmen op, snublede han pludseligt og rullede ned af alle 8 trin, med det resultat at han flækkede sit ene skulderblad. Han havde mange smerter og måtte tilkalde vor huslæge, doktor Hertz, som beordrede far i seng mindst 14 dage. Imidlertid var far alene i sin forretning og kunne slet ikke efterkomme denne ordre, så han bed tænderne sammen og gik hver dag som vanligt i sin forretning. Et par dage efter ulykken, kom doktor Hertz hjem for at tilse far,

men fuglen var fløjet, hvorefter doktoren gik til fars forretning og tordnede imod far, hvilket ingen virkning havde på far. Da doktoren indså det nytteløse i sin moralprædiken, ligefrem råbte han i hovedet på far: "Mands vilje, mands himmerig!" hvorefter han forlod forretningen og smækkede med døren. Jeg så hvorledes far kurerede sig selv ved ustandselig at løfte armen over skulderen og motionere med den, og han fik da heller intet mén efter dette uheld.

Doktor Hertz havde en livlig datter, og da de boede skråt over for os i Holsteinsgade, kunne vi kigge over til hinanden og vinke, hvilket vi ofte gjorde til denne datter. Det var vidst en søndag til vor sædvanlige frokost at telefonen ringede, og det viste sig at være doktor Hertz's datter, som bad Arne, det var ham der tog røret, om at gøre hende den tjeneste at tage hendes papegøje ind ad vort dagligstuevindue, da den havde sat sig lige uden for, hvilket hun kunne se fra sine vinduer lige over for. "Bider den", spurgte Arne? Nej, den er ganske fredelig, sagde hun. Hele familien listede nu på tæer i gåsegang fra spisestuen ind i dagligstuen for at følge denne vanskelige operation. Arne åbnede stille vinduet for at kigge om den skulle sidde på gesimsen længere henne, men der var ingen papegøje. Derimod hørte vi igennem det åbnede vindue en hjertelig pigelatter, som kom fra doktordatteren, der havde fundet på denne spas. Vi følte os godt flove, men måtte jo lade som ingenting.

Da vi boede på Vennemindevej som endte lige ud for fælledparken gik far ofte tur derind og satte sig på en bænk lige ved indgangen til parken. Han kom ofte grinende hjem og fortalte, at han havde spillet døv. Når han sad på bænken for at nyde stilheden brød han sig ikke om at snakke, og hvis han så oplevede en meget snakkesalig og talende "medpassager" på bænken, lod han, som om han var døv og gad ikke svare på alle de mange talemåder, som f.eks. Det er dejligt vejr i dag! Eller: Nu er varmen da endelig kommet! Eller: Vi trænger rigtignok til regn! Far kiggede lige ud for sig og svarede ikke, hvorefter vedkommende snakkesalige rejste sig omgående, og udbrød: "Årh, det døve spektakel." Det morede far sig kosteligt over. Når far var lidt vemodig, tog han ofte sin okarina fløjte frem. Det var en pølselignende sort lerfløjte, som han spillede på, samtidig med at han så ud af hjørnevinduet i dagligstuen.

MIN MODER

Når jeg tænker på min moder, er det med dyb beundring og taknemmelighed. Hun var en typisk hjemmegående husmor, der var "hønemor" for sine børn. Gæstfri ud over alle grænser. Hun havde født min far 8 børn, og når vi samledes omkring spisebordet, var vi en stor familie, hvilket jo ikke blev mindre, når vi som ældre og voksne kom hjem med vore respektive venner og forloveder. Men aldrig hørte vi et ord om, at det var for mange eller for meget. Alt på bordet var hjemmelavet. Og det smagte vidunderligt. Og i betragtning af de små midler, som min far kunne fremskaffe, er det i sig selv et mirakel, at der var en sådan "drøjelse" i det. Men indrømmes må det så også, at min mor næsten levede i sit køkken, og faktisk også blev slidt op. Mange tanker har jeg gjort mig siden efter hendes død. Var man egentlig nok for sin mor? Gav man tilstrækkeligt til kende, hvor taknemmelig man var for al hendes omsorg og kærlighed?

Udover børnene havde vi også i mange år en pensionær boende, han var svensker, og hed Frick. Han gik faktisk som en del af familien. Jeg husker særlige episoder med ham. Han yndede at gå rundt med en refraichissør og forstøve de skønneste dufte ud over vore tre værelser. Selv boede han i pigekammeret, men der opholdt han sig næsten aldrig. Hvad han levede af, ved jeg ikke. Han kunne adskillige sprog og havde så mange forskellige jern i ilden, men at opklare, hvad han bestilte, det lykkedes aldrig. Han var bundmusikalsk, især på mundharpe, og mange er de aftener, hvor vi fik os en svingom i vort køkken, som var så stort som en balsal, til tonerne af hans mundharpe. Vi var meget stolte af et stort og smukt maleri i vor dagligstue, jeg tør næsten sige, at det var familiens klenodie. Det forestillede det skønneste fulde måneskin over havet, og månen var usigeligt skønt malet. Denne måne syntes Frick ikke om, så en dag, hvor han var alene hjemme, havde han fattet maling og pensel og givet månen en ordentlig opstrammer, så den lignede en stor gul klat. Familien var forfærdede over denne vandalisme, men vi måtte se på den resten af tiden, ingen gjorde mine til at ændre på den. Min mormor fra Slagelse, kom ofte på besøg og blev hos os i flere uger, og det var en stor hjælp for min mor. Desværre blev min mor lidt efter lidt temmelig døv, og led meget derunder. Hun kunne høre radio, når hun sad med øret tæt op mod højtaleren, og jeg kan huske, at hun var så glad, når den serie, der hed "familien Hansen" var på programmet. Hun kunne også høre i telefon, mærkeligt nok. Men der kunne af og til dukke en mistro op i hende, når vi børn lo og spøjte ved bordet, og hun ikke kunne følge med, så troede hun, at vi lo ad hende eller talte om hende, hvilket vi naturligvis ikke kunne drømme om. Men det er vidst en meget naturlig reaktion for døde mennesker.

Mor døde fire år før min far, af underlivskræft, 65 år gammel og jeg husker, at under et besøg hos hende dagen før hun døde, sagde hun til mig: Har du ikke et ord til mig min dreng?" hun mente naturligvis, om jeg havde et ord fra bibelen til hende. Jeg erindrer, hvor glad og fredfyldt hun blev, da jeg læste følgende: "Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som hører mit ord, og tror den, som sendte mig, har et evigt liv og kommer ikke til dom, men er gået over fra døden til livet."

Min ældste broder Svens kone hed Olga, men blev altid kaldt Kis, og hun irriterede os drenge meget, når hun ved søndagsfrokostbordene løftede sit glas og holdt det op mod

lyset for at se, om det var rent, inden hun drak af det. På en måde var det jo en uforskammethed imod mor, men det syntes ikke at afficere mor, hun tog det i strakt arm, men vi drenge kunne ikke altid holde masken, men sendte hende nogle hvasse blikke. Det var underligt nok, at Kis opførte sig sådan, når man tager i betragtning, at hun var udrundet af ganske jævne forhold. Hendes mor var enke og havde et sæbeudsalg i kælderen i Oehlenschlägergade. Vi morede os ofte over en oplevelse Kis's mor havde haft med nogle af gadens drenge. De plejede at løbe ned ad gaden med fingrene glidende langs husmurene, og en dag da fru Jensen stod i sin kældernedgang med ansigtet i gadehøjde for at trække lidt frisk luft, kom nogle drenge netop løbende på denne måde, og da de mødte denne forhindring af fru Jensen, resulterede det i, at de gav hende en knaldende ørefigen, og derefter løb de grinende videre. Sådan var ungdommen altså dengang. Jeg tror ikke jeg overdriver, når jeg fortæller, at Sven var ret snobbet. Han havde en ven fra Estland, Løjtnant Borgelin, som ofte kom til mors søndagsfrokoster, og Sven og han red meget i dyrehaven. En dag husker jeg særlig nøje, for da kom Sven hjem fra en sådan ridetur med vidt skrævende ben, og med jamren hver gang han skulle sidde ned. Årsagen var vidst nok den, at det var første ridetur i foråret efter en lang vinters pause. Desuden havde vi også en fast søndagsgæst, Kaj Risom, som spillede vanvittigt godt klaver. Også han var en af Sven's venner. Han boede sammen med en ældre bogholder, og var altså bøsse, hvad vi drenge ikke forstod os på dengang. Han kunne sidde ved klaveret søndag efter søndag og underholde os i timevis, rygende den ene cigar efter den anden. Og det var virkelig fin musik han spillede, så vi nød det meget. Så vidt jeg erindrer, var han ved at komme galt af sted engang. Han var en tid ansat hos Illum, hvor også Sven var, og der var han fristet til at tage noget med hjem, som forårsagede politisag, og Sven havde et forfærdeligt mas med at få ham ud af varetægtsfængselet. Ja, når jeg tænker sådan tilbage, synes jeg, at vort hjem næsten kunne sammenlignes med en landevej. Mennesker kom og gik og søndagene var altid festlige, netop på grund af de mange, som blev bospist.

Visse daglige ting husker jeg særlig nøje. Far fik altid the til morgenmad, og altid i et højt glas. Jeg kan endnu høre skeens raslen mod glassets sider, når far rørte rundt i glasset for at gøre theen mere tempereret, så den kunne drikkes. Vi havde en russisk messing-samovar, som stod på et anretterbord og ovenpå denne samovar satte min far altid sin fine grå Eden-hat, når han kom hjem fra forretningen, og der sad hatten til den skulle på næste morgen. Far gik altid med hat, og det er jo mærkeligt at denne skik næsten er ophørt i dag. Stakkels hattefabrikanter.

Min mor døde den 19. februar 1942, og blev begravet af pastor Biering Sørensen fra Taksigelseskirken på Jagtvej. Han talte over ordet: "Kærligheden bortfalder aldrig."

MINE SØSKENDE

Det bliver blot en orientering, når jeg skal fortælle om mine søskende, men lidt har jeg da at berette derom.

Min ældste bror Sven, uden d, var ansat som ekspedient i Illums herreekviperings afd. og han fortalte ofte morsomme træk fra sin tid der. Når der kun var få kunder, kunne de finde på mange tossestreger, bl.a. at gå langsomt ned i knæ bag disken og foregive, at de lige skulle ned i kælderen for at se efter om den forespurgte vare var der, for derefter at stige langsomt op igen og melde, at der var udsolgt. Flere kolleger stor så længere henne bag disken og overværede dette cirkusnummer og revnede af grin. Dette nummer kunne udføres på grund af glasdiskens højde.

En dag kom en temmelig fattigt klædt mand ind til Sven i Illum, han havde sixpence på og lignede nærmeste én fra landet. – Jeg vil gerne se på en pæn skjorte! – Sven mente ikke, der var råd til en særlig dyr, og tog en almindelig ret billig skjorte frem. – Manden sagde bestemt: Jeg sagde e n p æ n skjorte! Så tog Sven nærmest i demonstration den allerdyreste frem. – Ja, sagde manden, giv mig 12 af dem! Sven var ved at gå bagover. Men manden betalte kontant, og bad Sven om at bære pakken ud til hans vogn i Pilestræde, og der holdt en Rolls-royce med privatchauffør. Man skal ikke skue hunden på hårene.

Sven blev gift med Olga Jensen, men han var utilfreds med navnet Olga, og i vor familie blev hun derfor altid kaldt Kis. Hun var en ret "stram" dame med "fine" fornemmelser, så hun var ikke altid let at gøre tilpas, og adskillige er de scener, vi overværede, når hun kom "sejlende" ind af døren og uden at sige goddag gik lige ind i Arnes og Svens værelse. Hun var frygtelig lunefuld. De fik kun én datter, Inge, som de første af hendes barndomsår blev tilbragt hos far og mor, da Sven og Kis nu rejste sammen i landet for at sælge kjoler og frakker fra Illum, han som repræsentant, hun som mannequin. Inge blev næsten betragtet, som en søster til vor Ruth, da der kun var et års forskel, og de legede godt sammen, men en stor belastning var det jo sådan set for mine forældre, at de også skulle passe min broders datter. Selv var vi 8 børn, så nu blev vi 9. Da Kis var henimod 50 år, blev hun træt af rejselivet og de ustandselige omklædninger som mannequin, så hun besluttede at slutte med det. Så fik Sven en anden mannequin inde fra huset Illum, yngre og måske også smukkere, og så udspandt der sig igennem nogen tid store jalousi dramaer Sven og Kis imellem. Personlig tror jeg ikke, der var grund til ængstelse, for Sven elskede virkelig Kis, men den slags konflikter kan nok ikke undgås i den vanskelige branche. Da Kis var blevet 50 år gammel skete det tragiske, at hun tog sit eget liv. Sven var gået hjemmefra om morgenen, og alt syntes vel, men da han kom hjem om aftenen lå Kis død i sin seng – hun havde taget for mange sovepiller. Han var utrøstelig, hvilket også beviste for mig, at han elskede hende. Deres personlige ven, læge Vollertsen, skrev på dødsattesten: Hjertelammelse. Da kisten skulle bæres ud af lejligheden, de boede dengang i Hesseløgade 3 på 3. sal, kan jeg tydeligt huske, at Sven adskillige gange spurgte ligbærerne, inden de skruede låget til kisten på; nu er De vel sikker på, at hun er død??? Han kunne ligesom ikke forestille sig, at det var virkelighed, at hun ikke var mere. Det var meget, meget svært for ham.

Så vidt jeg husker, gik der 5 år før Sven giftede sig igen, og det blev med en ung kvinde fra Bornholm, der hed Louise. Sven har nu sit eget en gros firma i kjoler og frakker og rejser med Louise som mannequin. Men da han nu nærmer sig de 80 år tænker jeg ikke, de fortsætter ret længe mere. De har bosat sig på Bornholm i Sandvig, og bor nu i Louise's mors hus, som de har arvet, efter at hendes mor er blevet meget senil og er kommet på plejehjem. Det fortælles mig nu, at Louise's mor afgik ved døden i oktober måned 1977. Sven døde på Bornholm den 16. november 1979.

Underligt nok, har jeg ikke så meget at fortælle, om mine øvrige nulevende søskende, Inge og Knud døde som små, og Arne den næstældste døde den 9. oktober 1975. Arne havde utrolig mange stillinger. Han rejste for et pibefirma, og for et mindre kosmetik firma, og en overgang var han ved bladkompagniet, hvor han skulle stille kl. 4 om morgenen, for at uddele aviser til bladudbringerne. Han var meget danseglad, og kom som følge af det ofte meget sent i seng, med det resultat, at han ikke var til at få op om morgenen. De måneder min Bedste fra Slagelse boede hos os, blev ofte brugt til at hun var "vækker" for Arne om morgenen, og hun havde rigtignok sit mas med at få ham ud af fjerene. Vi hørte tit "kampen" i vor halvsøvn: - Kan du så komme op, din lange lømmel! Øv! Nej! - Nå ikke? Hvorefter Bedste ankom med en stor våd svamp, og sjask lige i synet på Arne. - Det hjalp! - Sådan noget forbandet svineri, råbte han. - Ja, men så kunne du bare være stået op, sagde Bedste. Og så var han på benene. Dette kunne godt foregå adskillige morgener, men mest efter danseaftenerne ved weekenderne. Til sidst holdt Arne op med at skifte stillinger, og fik en ordentlig stilling i firmaet BREINING, eller som det også hed: Madsen og Wivel. De solgte parfume og kosmetik. Han var meget stolt over at han skulle have bil. Jeg husker da han stillede med den. Det var hvad vi i dag ville kalde, "en høj gammel Ford", H. G. F.'r. Den var sort og helt ny, og han skulle sælge i hele landet. Den første salgsdag var tragisk, for han kørte mod et træ. Han havde lige fået kørekort, og var ikke særlig rutineret, så det gik galt nede ved Ringsted, og han kom hjem uden bil, som en druknet mus, med frygt for at blive fyret på gråt papir. Det skete nu ikke. Han var der i 30 år og blev pensioneret, da han var 70 år.

Arne blev gift med Alvilda Jepsen fra Sønderjylland, men heller ikke han brød sig om navnet, Alvilda, og kaldte sin kone for FINI, hvad hun så hed herefter i familien. De fik kun én søn, Ole, som blev uddannet i manufakturbranchen.

Min ældste søster Kaja, blev gift med en ingeniør Ernst Hansen, som tog navneforandring til Wedeldorf. I deres forlovelsestid havde de en nimbus motorcykel, og senere fik de en gammel Citroën, som ikke findes mere. De fik ingen børn, men bor i en villa i Virum og har et sommerhus i Hornbæk. Den eneste morsomme ting jeg erindrer, var Kajas strenge blikke til Erik og mig ved frokostbordet hos vore forældre, når vi gjorde "nar" af Ernst. Vi syntes ikke han var særlig pæn til Kaja, som vi betragtede som køn, og han havde den vane at rynke på næsten for at få sine stærke briller på plads, og denne "rynkning" efterlignede vi to knægte på en prik, og Kaja var så angst for at Ernst skulle opdage vore gale streger.

Min broder Erik og jeg var uadskillelige i vor første ungdom, og havde mange skønne oplevelser sammen, både i ferier og uden for dem, men det fik ligesom et skår, da jeg blev en kristen. Vore veje skiltes, skade. Han blev først gift med Inge som nu er fotograf i

Humblebæk. Hun var en "kølig dame" og det holdt ikke, de blev skilt. Senere mødte han en enke, der hed Sonja, hun havde to drenge, og Erik havde en dreng, Torben, med Inge. Sonja og Erik blev gift og bor i en villa i Virum. Han er grosserer i skibsproviantering o. lign.

Så er der kun tilbage at fortælle kort om Ruth, som bor i Århus, gift med en norsk ingeniør, ansat ved Århus telefonvæsen, Alf Jakobsen. De har fået to børn, Helle og Karsten. Helle er gift og bor i Lyngby, men Karsten er foreløbig forlovet med en professordatter i Århus. Det gik ikke – nu en ung studerende fra Aalborg.

MIN BARNDOM

Jeg blev født den 14. april 1908, og mine forældre boede på daværende tidspunkt i Willemoesgade 39 på Østerbro. Jeg havde syv søskende: Sven, Arne, Kaja, Inge, Knud og Ruth. To af dem, Inge og Knud, døde i en tidlig alder, begge af hjernemeningitis. Arne døde i 1975, 74 år gammel, men vi øvrige 5 er på nuværende tidspunkt (foråret 1978) i live.

Det er ikke meget, jeg erindrer om min barndom, men det, jeg kan huske, vil jeg nedskrive, eftersom det dukker op i min erindring. Når min far sagde: "Børge, er den bedste af mine børn." Så var det naturligvis pinligt for mig, især når han sagde det i påhør af andre af mine søskende, da det jo kunne virke diskriminerende, men inderst inde, vidste jeg nok, hvad han hentydede til, for det var nemlig altid mig, der skulle dit og dat, aldrig min bror Erik. Om han nu anstillede sig klodset eller "dum", det ved jeg ikke, men kendsgerningen var den, Børge kan, Børge skal. Som følge af denne "udnævnelse" blev jeg brugt som fast bybud for far, når cigarer skulle bringes ud til kunderne, og jeg kan huske, hvor det irriterede mig, når far sendte mig af sted. Først en stor forklaring om, hvor gaden lå og hvorledes jeg kom dertil, dernæst et stående spørgsmål: "Nå, hvor er det så du skal? Og hvorledes kommer du så derhen?" Jeg så vidst nok lidt sur ud. Og hver nytårsdag skulle der holdes status i fars forretning og hvem skulle være med der? Børge! Jamen, hvad skulle Erik og de andre? I skoven med madpakke. Så stillede jeg sammen med far kl. 8 morgen til og med kl. 15-16 eftermiddag og talte op og lagde sammen, og det var ikke min store lyst. Men Børge er den bedste! Nu må jeg dertil sige, at jeg lærte noget ved det. Jeg har fået en evne til at tælle sammen i en vis hurtighed, og rigtigt. Dernæst lærte jeg orden og akkuratesse. Cigarkasserne på hylderne skulle stå 6-8 oven på hinanden i snorlige rækker og med en tommelfingers mellemrum. Det krævede øvelse, men gav mig samtidig en grundig undervisning i orden.

Erik og jeg havde kun tre år imellem os, så det var nærmest os to, der holdt sammen. Jeg husker at vi blev klippet "tugthusklippet" af sparehensyn. Vi var så skaldede, som et pillet æg. Barberen, som boede i Classensgade lige ved fars forretning, hed Petersen. Han var næsten tykkere end skuespilleren, Stribolt, så når han skulle klippe os, lagde han sin mave op på armlænet af stolen, så vi næsten ikke kunne få plads, men måtte gøre os tynde i stolen.

På anden måde virkede "udnævnelsen" også. Jeg var børnepasser for min lillebror, Knud. Utallige er de dage, hvor jeg var nede i gården og lege med ham på armen. En dag, husker jeg, tabte jeg ham, så han fik en stor bule i panden. Jeg har ofte tænkt på, om det måske var dette slag i hovedet, der forårsagede hans død af hjernemeningitis. Den dag Knud var død, fandt jeg mig selv siddende på en stentrappe, bebrejdende Gud, at Han havde taget min lillebror fra mig. Jeg sørgede meget over ham.

Mine sommerferier var uforglemmelige. Dem tilbragte Erik og jeg altid hos Bedste i Slagelse. Mormor var bestyrerinde for vaskeriet på det GAMLE KLOSTER i Slagelse og havde en lejlighed dér, nærmest en lys kælderlejlighed, hvor man kunne kravle ind ad vinduerne fra haven, hvilket vi ofte benyttede os af, da det var nemmere end at gå rundt om huset til indgangsdøren. I klosteret boede der en hel del ældre enlige mennesker, både

kvinder og mænd, men der var også lejligheder til ægtepar. Portneren hed Jørgensen, og han havde to børn, Gerda den ældste, som var ansat ved telefonvæsenet, og Gunnar, som var yngre og gik i skole ligesom Erik og jeg. Vi var hos Bedste en hel måned, sommetider halvanden, og når jeg i dag tænker tilbage, synes jeg ikke, sommeren i dag er som dengang. Solen skinnede hver dag, syntes vi, og alt stod i grønt flor.

Der var en plads nede i haven, som kaldtes tørrepladsen, hvor Bedste af og til lod tøjet fra vaskeriet gennemtørre, og denne plads har mange minder for os. Vi fandt på at lave cirkus der. Vi lavede store pap plakater hvor vi annoncerede cirkusforestillinger på tørrepladsen kl. 15 hver dag, og så marcherede vi rundt langs huset med plakaten på en kosteskaf vendt mod alle vinduerne, så de gamle kunne se, hvad der skulle foregå. Da klokken var 15 arriverede de gamle så, med sjaler og vifter og søndagsskrud. Jeg tænker, de har moret sig kosteligt over vort påfund. Så begyndte forestillingen. Primitiv var den og evnerne små, men der blev alligevel klappet kraftigt af de søde gamle mennesker. Jeg kan huske, at min bror Erik, stod på hænder, og den mere adrætte portnersøn, Gunnar, slog kraftspring, hvorefter jeg sluttede med at synge: "Klokke ring fred." Jeg havde en ganske god stemme. Ved afskeden lagde de gamle en lille skilling i en hat, der lå på græsset, som en lille betaling for vore anstrengelser.

Jeg havde en god gammel ven på klosteret, som hed Poulsen, han elskede the med rom, og når jeg besøgte ham, på hans værelse og snusede denne dejlige romduft ind, sagde han altid: "Vil du have en dram med?" Personlig syntes jeg ikke, det smagte så godt, som det lugtede, men jeg sagde da altid: - Ja, tak! Man er vel en mand.

Forstanderen på klosteret hed Helmer, og hans kone, var vist nok, hvad vi i dag ville kalde "en skrap madam", og vi havde en vældig respekt for hende. Hendes have var totalt isoleret med et højt plankeværk, og jo mere gemt, den var, desto større fristelse var den for os drenge. Vi syntes, det var paradiset have, og hun beskærmede og passede den, som en løve sine unger. Ofte var mine tanker i denne have. Hvad mon der var derinde? Hvor stor mon den var? Mon der var kirsebær, pærer og æbler? Dagen kom, hvor vi, Erik og jeg, rottede os sammen, for at "indtage landet." Vi havde udtænkt en plan. I plankeværket til gårdsiden, fandtes der en lille lav lem, som brugtes til hønsene, så de kunne smutte ind og ud af denne lem, når de skulle besøge haven. Og her igennem denne lem skulle "landet indtages." Netop den dag, var vi særlig fine, i korte blå bukser og hvid sømandsbluse, der posedede om livet med elastik. Bedste havde da også på det strengeste påbudt os, at være forsigtige og ikke snavse os til. Men hvad husker man, når man skal i krig? Vi slap ubeset igennem lemmen og stod i paradiset have. Hvor var den skøn. Og lige foran os, stod der et pragtfuldt kirsebærtræ fyldt med de skønneste modne kirsebær. Vi gjorde os til gode med adskillige, og vore munde var rødere end solens opgang. Men hvor er det trist, at vi mennesker ikke kan holde måde. Da vi var mætte, opstod den tanke i os, at tage bytte med hjem, og som sagt så gjort, fyldte og proppede vi alle de kirsebær, der kunne være indenfor vore blusers elastik, og så begyndte hjemturen. Men ak og ve. Vore hoveder og overkrop kunne komme igennem lemmen, men ikke vore maver, de var for tykke, og der måtte presses og presses før det lykkedes, og da vi var igennem, lignede vi to stykker med sildesalat. Men det var ikke det værste, for medens vi stod der, og betragtede vor ulykke, gik døren op til forstanderens hus, og ud kom fru Helmer, og tordenvejret kom over os.

Nu bagefter er det ikke nemt at huske, hvad hun sagde, men vi fik sikkert det glatte lag. De hvide sømandsbluser, som nu var blevet røde, blev aldrig til bluser mere, til Bedstes store sorg.

Da vi var så flittige gæster hver sommer, var det vel ganske naturligt, at vi lærte mange af de ældre at kende, og en gammel dame, som var så glad for børn, ville absolut, at vi skulle besøge hende på hendes værelse, men vi havde ikke megen lyst, thi vi havde fået at vide, at hun havde væggelus. Det blev imidlertid så slemt, at klosteret besluttede at lukke hendes værelse, og lade en skadedyrskonsulent ryge væggetøjet ud. Efter denne overståede operation skulle hun så tilbage til sit værelse, men vi holdt os alligevel på behørig afstand, af frygt for nye invitationer, og fordi vi vidste, at hun ikke var særlig renlig. Men vi slap ikke. En dag inviterede hun Bedste og os to drenge til kaffe, og vi måtte, hvor nødig vi end ville, troppe op. Under kaffedrikningen, hvor hun serverede æbleskiver, som vi troede var købt hos bageren, sagde hun: (Hun snøvlede meget) "Sma'er de ikke gåt? Je bakte dem sgu sæl igur!" Æbleskiverne sad os oppe i halsen.

Bedste var utrolig dygtig til at parodiere, og da vi nu kendte mange af de gamles "særheder", lå vi ofte flade af grin, når hun gav en af de gamles særpræg. Så var der en, der snøvlede, en anden der haltede, og en tredje der talte skingrende højt, alt fik Bedste med. Lige ovenpå Bedstes lejlighed i kælderens boede et ældre ægtepar, som var temmelig svagthørende, og som følge af det, talte ret højt med hinanden, så det kunne høres ned til Bedste. En aften sent hørte Bedste følgende samtale: "Ded var en ordentlig én du rev af Hans! Var'et ded, Maren? Ho, ho, ho!" Og denne episode kunne Bedste gi' med samme tonefald, samt den latter, der fulgte efter, så vi var ved at revne. Jo, det var festligt, at bo hos Bedste.

Erik og jeg elskede røræg, ikke det, der blev lavet på pande, men i kop. På klosteret var der en elskelig sygeplejerske, frk. Marie Brygger, og det var hos hende, vi lærte denne "last". Ceremonien bestod i at finde den størst mulige kop til at have rørægget i, dernæst en flad tallerken og en gaffel. Så blev ægget knækket så hvide og blomme skiltes. Derefter piskede man hviden med gafflen på den flade tallerken indtil den var så stiv som flødeskum, og blommen kom så i koppen tillige med masser af stødt melis, som så rørtes sammen, hvorefter hviden blev tilsat. Koppen var næsten topfuld, og så begyndte nydelsen. Vi lappede det i os, det var pragtfuldt. I dag, hvor vi tænker mere på kalorierne, går sådan en last jo ikke, skade! Marie Brygger gik gerne, efter endt arbejde på sygestuen, hver aften tur i klosterhaven, og det var altid ved sengetid for os drenge, så inden vi forlod haven, kravlede vi ind gennem Bedstes vinduer for at komme i seng, og følgende replik gentog sig næsten hver aften: "Så lukker vi butikken, Marie," hvilket hun morede sig meget over.

Bedste døde til min store sorg året efter min mor, i Slagelse kloster den 1. september 1943. Jeg kan huske, hvor forarget jeg var, fordi tyskerne nægtede mig rejsetilladelse til begravelsen. Vi var jo midt i krigen, og jeg havde stået det meste af dagen i kø i Dagmarhus, hvor tyskerne havde deres hovedkvarter, for at få min tilladelse, men kun ganske få af familien fik lov til at overvære begravelsen. Det var en grim tid. Og jeg elskede ikke tyskerne. Deres trampen og marcheren igennem gaderne, og deres idelige korsange irriterede mig voldsomt.

En meget dramatisk oplevelse må jeg da også berette om: Erik og jeg boede i et lille gårdværelse og blev en nat vækket ved et vældigt brag, som gjorde os begge lysvågne. - Erik! Hviskede jeg, hørte du noget? - Ja! Hørte du det også sagde han. Vi var rædselsslagne, og ingen af os turde foretage os noget. Stilheden efter braget var uhyggelig. Men endelig tog vi os sammen, åbnede forsigtigt døren ud til den lange korridor og gik ud. Da det var fuldstændig mørkt, snublede jeg som den første over noget blødt, som lå i en bunke på gulvet, og jeg gav et vræl fra mig. I samme øjeblik blev lyset tændt, og for enden af korridoren stod min far i kort natskjorte med slidser i siden og med et draget sværd i sin hånd, (sådan et havde han konstant liggende under sin hovedpude) og råbte: "HVEM DER?" Jeg rejste mig i en vis hurtighed, og så så vi tre mandfolk den formodede indbrudstyv. Hele vor 2 meter lange knagerække med hylde og fyldt med frakker og lignende var styrtet til gulvet med et brag. Krogene var åbenbart knækkede, og det var altså mysteriets afsløring. Så luskede vi lettede i seng igen efter en foreløbig oprydning, og fars sværd indtog atter sin plads under hovedpuden, til trøst og værn for os alle.

MIN UNGDOM

Overgangen fra barndom til ungdom skete egentlig ved en bestemt hændelse. Jeg var lige kommet fra Østerfarimagsgades skole og stod nu bag disken i min faders cigarforretning på Østerbrogade, for som jeg plejer, at spørge, om der var nogle pakker til udbringning, før jeg gik hjem til mor, da en ældre kunde trådte ind. Han hed Witzansky – og da han så mig bag disken, udbrød han: "Der har vi manden!" Far og jeg så på hinanden, vi forstod intet. Men så forklarede han sig. Han var ven med en prokurist Poulsen i Plumrose koncernen, som bestod af mange forskellige firmaer, bl.a. Carl Kjærs Eftf. A/S – Carl Holbæk & Co. – Knudsen & Carl Verdich – E. F. Esmann – og sidst men ikke mindst P. S. Plum, som senere slog det hele sammen til Plumrose. Og nu viste det sig, at de manglede en lærling på kontoret hos Carl Kjærs Eftf. A/S, og pladsen var ledig nu, og jeg var manden. Det kom naturligvis som et chok for mig. Jeg gik i mellemskolen og var meget glad for at gå der, og det var med betænkelighed, at jeg skulle gå ud af 3. mellem på nuværende tidspunkt og undlade at få min mellemskoleeksamen. På daværende tidspunkt – vidste jeg – var det næsten umuligt at få lærlinge, så Witzansky brugte megen overtalelse, og berømmede firmaet i vældige toner, så jeg nærmest fik en fornemmelse af, at jeg gik glip af millioner. Han forklarede og forklarede: "Det er en vældig chance. Du må jo forstå, at det er et verdensfirma, hvor du har mulighed for at blive udsendt til mange fremmede landes filialer, og så kan du for øvrigt videreuddanne dig på aftenskoler!" Far lyttede spændt og i kraft af hans beskedne gage, kunne min måske blive en lille hjælp og et lille supplement til fælles bedste. Som indskudt bemærkning kan jeg fortælle, at det havde nu lange udsigter med et sådant supplement, thi min begyndelsesgage var på 45 kr. månedlig i den 3-årige uddannelsestid, hvorefter gagen steg og endte med den svimlende slutløn af 250 kr. månedlig, og det efter 16 års tro tjeneste, så der var ikke store summer at supplere med. Nu skal dertil siges, at 1 kr. i 1923 var betydelig mere værd i købekraft end 1 kr. i 1978. Ja, De gættede rigtigt! Vi slog til, og jeg skulle så omgående udmeldes af min skole og fremstille mig i firmaet nogle dage efter.

Det var en mærkelig fornemmelse at skulle afbryde 8 års kammeratskab med sine klassekammerater, og at sige farvel til sine lærere, som jeg alle var glad for. Men, som sagt, lykken vinkede forude; sagde han.

Det er morsomt at læse sine skoleanbefalinger, så mange år efter, og kan hændes det også ville interessere Dem, kære læser, så derfor har jeg tilladt mig at citere dem. Men man kan jo nok forbavses over deres fortræffelighed, og mene, at læreren vidst har smurt lidt tykt på. For øvrigt er der vel ikke mange anbefalinger, der direkte er dårlige. Den mulighed findes jo også, at min kære fader havde ret: "Børge er den bedste!" Ha! Ha! Nå, men det var anbefalingerne.

De kommer herefter.

Østerfarimagsgades skole
den 17. marts 1923

Børge Wellejus, hvis klasselærer jeg har været i næsten 3 år, fra han kom i mellemkolen til nu, da han for at indtræde i plads går ud af tredje mellemkoleklasse, har været en interesseret, flink og yderst flittig elev.

Da han tillige har gode evner, og hans opførsel i enhver henseende har været fortrinlig, giver jeg ham gerne min allerbedste anbefaling.

Evald Jensen. Kommunelærer.

Østerfarimagsgades skole
den 17. marts 1923

Børge Wellejus har 8 år været elev her i skolen og udskrives nu af 3. mellemkoleklasse, fordi han har fået plads.

Han kan ikke nok roses for sin hæderlige, samvittighedsfulde og pålidelige karakter og eksemplariske opførsel.

Han har under sin skolegang udvist en ihærdig flid, og har i det hele taget været en velset elev i skolen, der virkede ved et godt eksempel, og hvem man i fornødent tilfælde kunne betro tilsynet med drengene under op og nedgang i frikvartererne.

A. Jensen Skytte. Viceinspektør.

Det er et helt nyt afsnit i livet for en dreng, der pludselig skal til at være mand. Nu var udmeldelsen af skolen en kendsgerning, og dagen kom, hvor jeg skulle fremstilles for firmaet. Det var den 13. marts 1923.

Prokurist Poulsen var en ældre herre på ca. 65 år, hvidhåret og alvorlig, men meget venlig, og vi fik straks kontakt med hinanden, og jeg glædede mig over, at han ville antage mig. Allerede den 15. marts, to dage efter vor samtale, kom det forjættede brev fra firmaet, med bekræftelse på min ansættelse. Her fik jeg besked på at møde mandag den 19. marts, og glad var jeg, men min far og mor var betænkelige. Jeg har aldrig rigtig forstået deres ængstelse, men begge udtalte, da brevet kom, at det var en meget uheldig dag at begynde på – en mandag – det bragte uheld. Så min far ringede Poulsen op og spurgte, om der var mulighed for, at jeg kunne begynde tirsdag den 20. marts i stedet for, og det gik han med til. Overtro er ikke min kop te, men mine forældre havde åbenbart fået mandagen i den gale hals.

Som et kuriosum vil jeg også medtage brevet fra firmaet med min ansættelse. Her er det:

CARL KJÆRS EFTF. A/S
Skt. Annæ Plads 26
København, den 14. marts 1923

Hr. grosserer Joh. L. Wellejus
Holsteinsgade 18. 1.
København Ø.

Refererende til behagelig samtale i går undlader vi ikke at meddele Dem, at pladsen som kontorlærling her står åben for Deres søn på de af os opgivne betingelser, og vi foreslår, at Deres søn tiltræder pladsen på mandag den 19. ds. kl. 8.30.

Med Højagtelse
pr. pro Carl Kjærs Eftf. A/S
Wilhelm Poulsen.

"Aller anfang ist schwer," som tyskerne siger, og det var da også med bævende hjerte, at jeg gjorde min entre på kontoret, men det gik langt bedre, end jeg havde forventet. Kontoret var ikke et kæmpemæssigt rum, som jeg havde forestillet mig, at et verdensfirma havde, hvor mange mennesker sad i rækker, men et ganske lille beskedent rum, med fire pladser ved høje skrivepulte. Prokuristen sad solo på den ene side, og en udlært kontorist, han hed Friis, og jeg, sad på den anden side, så én pult var tom. Vi tre skulle så sidde sammen i 3 år i min læretid, og vi havde det meget, meget hyggeligt.

Jeg glemte vist at fortælle, at med hensyn til mit tøj var jeg ikke rigtig blevet mand endnu. Jeg stillede første dag i flot, blå sømandstøj med nedklappelig klap foran i stedet for gylp, sådan som de engelske sømænd brugte det, og en stor flot firkantet sømandskrave. Desuden havde jeg om halsen en hvid snoet tyk snor med påhængende fløjte, som var anbragt fikst i brystlommen. Jeg var ualmindelig fin. Tøjet havde jeg fået i konfirmationsgave, det var fra ILLUM, hvor min ældste broder, Sven, var ansat, og det var mit fineste dress og ikke så gammelt. Jeg blev konfirmeret i oktober 1922, så det var kun 6 mdr. gammelt, og man passede på sit stadstøj dengang. Men det blev alligevel tøjet, der blev min første plage. Frokosten skulle indtages i frokoststuen, som var beliggende øverst oppe i huset, og min første entré der, glemmer jeg aldrig. Der var mange mennesker tilstede, da jeg kom med min madpakke, og adskillige unge damer, stenografer og skrivemaskinedamer og korrespondenter, og de udbrød i kor: "Næ! Hvor er han sød." Ja, en rødbede kan ikke være så rød, som jeg blev i ansigtet ved dette udbrud. Hvordan jeg fik spist min mad, aner jeg ikke, ej heller, hvorledes jeg kom derfra. Men resultatet var, at jeg med den dybeste alvor forklarede min far og mor, at jeg ikke ønskede at gå i sømandstøj, og så fik jeg et jakkesæt.

Hvad der også ærgrede mig var, at min stemme ikke var dyb. Når jeg talte i telefon, blev der ofte spurgt: "Hvad siger De, Frøken?" og det gik alvorligt ud over min stolthed, men jeg var vidst sent udviklet, og måtte vente på den dybe stemme til senere, og så sluge

skammen, når jeg blev kaldt "FRØKEN". På aftenskolen fik jeg en ven som sidekammerat. Han hed Erik Borch Nielsen, han er for øvrigt død nu. Han var ansat på et skibsrederkontor i Amaliegade, C. K. Hansen hed det vidst, og han var i besiddelse af en digterisk åre, og da han vidste at jeg var i smørbranchen, lod han en dag under undervisningen en seddel glide over til mig med følgende digt:

Hvis I alle kendte Børge
tude ville I med mig,
Men det nytter ej at sørge
hver en har jo nok for sig.
Håret sidder uden totter
skyldes brug af danish butter.

Vi havde mange gode stunder sammen, og let ved at tale om forretning og tidens problemer. Én gang om året fik han en gratis rejse til et af rederiets pladser, og i 1972 fik han tilladelse til at tage mig med til Scotland. Jeg fik ferie før tiden, kan jeg huske. Det var i april og slet ikke sommer, men spændingen ved at skulle til Scotland, gjorde udslaget, så jeg slet ikke interesserede mig for vejret. Men i et stort firma, er det vanskeligt at få ferie uden for sæsonen, men det lykkedes, og jeg fik straks flere forskellige hverv af mine kolleger, som havde familie i Glasgow. Så skulle den have en pakke med til sin moster, en anden havde andre hverv osv. så jeg var godt belæsset med pakker inden afskeden. Skibet, vi skulle sejle med, lagde ikke til i Københavns havn, men vi skulle gribe det pr. lodsbåd ude i havneløbet ved forbisejlingen, hvilket viste sig at være mere vanskeligt end jeg havde troet. Resultatet var da også, efter to dages venten i lodsbåden i havneløbet, at skibet havde passeret os om natten, og min skuffelse var enorm. Ikke alene gik turen i vasken, men alle mine missioner fra kollegaerne skulle jeg nu til at aflevere og give forklaring til. Jeg var meget elendig. Men jeg måtte jo igennem det. Så stod vi der. Hvad nu? Alt syntes at gå i vasken, og min tidlige ferie kunne ikke laves om, og ferie i Danmark i april er ikke den mest spændende. Jeg havde lige læst i et ugeblad, hvad Kong Gustav V af Sverige havde sagt, og det gav mig lidt ro i sindet. Han sagde: "Gud vil ikke alt, som sker. Men han vil noget med os i **det**, som sker."

Redningen kom ved, at Erik Borch Nielsen fik tilbudt en tur op langs Sveriges kyst med et andet rederis båd. Jeg husker ikke rederiets navn, men de to både, det havde, kendte jeg. De lå nede ved toldboden og det ene hed "REGIN" og det andet hed "RAGNE". Vi fik lov at sejle med "RAGNE" og det hjalp jo lidt på humøret. Det var en meget smuk tur. Lidt vippen var der undervejs på grund af årstiden, men vi blev da ikke søsyge. Vi opholdt os i Stockholm nogle dage og fik set byen grundigt, og fik bl.a. lejlighed til at se Oscar Rolffs revy i Cirkusbygningen. Hjemturen gik planmæssigt og vi fik trods alle trængslerne en god ferie. Men vi talte ofte om den tur til Scotland, som endte i Stockholm.

Fra 10. maj til 8. oktober 1929 aftjente jeg min værnepligt i Holbæk ved et maskingevær kompagni. Det var egentlig temmelig strengt, for oppakningen var en tung afstandsmåler som opbevarede i en uhandlelig rund tingest, nærmest et hylster, der skulle bæres tillige med den øvrige udrustning. Desuden skulle vi gå ved siden af små islandske heste, som bar de tunge maskingeværer, og det var et helt cirkus, indtil vi lærte disse små hestes "numre"

at kende. Når vi ved afmarchen fra kasernen skulle fastspænde sadlerne, som holdt maskingeværerne på hestenes rygge, turde vi ikke spænde gjordene alt for stramt – man skulle jo være god mod dyrene – men resultatet var, at hele pibetøjet hang ned på siden af islænderen, når vi nåede ud på landevejene, og det medførte adskillige stropeture for os arme soldater, som bestod i at falde ned og rejse sig op i én uendelighed, som straf. Det forårsagede naturligvis, at vi blev klogere. Da vi opdagede, at islænderne pustede sig op for at undgå de stramme gjorder, fik vi nu et knæ i siden på kræet, når sadlerne spændtes, og det hjalp betydeligt, så vi herefter undgik stropeturene.

Ellers gik soldatertiden jævnt roligt. Der kom ikke store sensationer, men i de sidste par måneder fik jeg, hvad man kalder en tælletjans, thi jeg kom på kontoret hos sergenten og havde det pragtfuldt indtil min hjemsendelse. For øvrigt kom jeg til at marchere lige ved siden af min fars chefs søn, og fik efter hver orlov del i hans mange cigarer, som han fik med hjemmefra. Vi var et par flottenheimere, der til stor misundelse for de andre kammerater, røg mavebælte cigarer "en masse", især én var pragtfuld med et lille tyndt sort mavebælte, den hed "La Puntilla." Efter hjemsendelsen fik jeg skrupler med hensyn til at bære våben, og kom derfor på ekstrasektion, hvor jeg overflyttedes til sundhedstropperne i tilfælde af krig. Jeg vendte så tilbage til mit arbejde, men blev nu overflyttet til firmaet E. F. Esmann, dog gjorde det ingen forskel på mit arbejde fra tiden hos Carl Kjærs Eftf. A/S.

Min broder Erik og jeg havde sammen en ven, som hed Erik Andersen. Hans fader var tidligere overtjener, men på grund af dårlige ben måtte han slutte med den beskæftigelse, og begyndte sammen med sin hustru et hjemmebageri for småkager, som hed Marie Andersens Hjemmebageri. De bagte udelukkende "smørbagte" småkager, som blev bagt i margarine. Og gamle Andersen betroede mig, at det var bedst. De blev alt for skøre i smør, og smagte meget bedre i margarine. Men menneskene vil bedrages. Det gik godt for dem, og de købte sig en bil, en flot gul STUDEBAKER, som vi unge ofte fik lejlighed til at benytte, når vi skulle op til deres sommerhytte i Rågeleje. Den hed PAPÆSKEN! Endvidere var vi ofte i telt ved Solrød Strand og havde mange skønne oplevelser der.

Jeg husker også en ven, som hed Harry Mejstrup. Han havde en motorcykel, som jeg var meget imponeret af. Det var en Indian Scout, rød og flot, og styret, kan jeg huske, var så bredt at man måtte have armene helt udbredte for at kunne holde på håndtagene, hvilket jeg syntes var meget besværligt. Jeg fik nu kørekort til motorcykel og kom på en Danmarkstur med ham, hvor vi besøgte alt, hvad der næsten var værd at se, og vi sluttede ved hans forældres sommerpensionat i Nr. Lyngvig ved Vesterhavet, hvor jeg for øvrigt tilbragte mange sommerferier i flere år, også med min bror Erik. Det forekom mig meget ejendommeligt, at Mejstrups børn, Elsa og Harry, titulerede deres far og mor med "De". Hjemme hos os, var vi "Dus".

Det var i den periode, at jeg var så glad for tøj. Jeg havde sammen med Erik Andersen fundet "verdens bedste skrædder." Han var svensker og hed Thuffvason og boede i Frederiksborggade. Hos ham fik vi en tøjkonto, som bestod i, at vi betalte ham 50 kr. om måneden, hvad enten vi fik tøj eller ej, og så fik vi syet skræddersyet tøj efter behov. Det blev næsten altid til to sæt om året, så vi var meget elegante. Men efter nogle års forløb

ringede hans kone til os og fortalte, at hendes mand pludselig var afgået ved døden. Heldigvis havde vi ingen gæld hos ham på det tidspunkt, men havde opbrugt vort indestående.

På dette tidspunkt gik jeg på Sprogakademiet på Blegdamsvej til fransk. Jeg gik der i to sæsoner, nærmest for at have lidt kendskab til sproget. Sekretæren på indmeldelseskontoret hed frk. Inge Hvam, men hun var i familie med forstanderen, som hed Randow, og hun blev glad for mig, men personligt syntes jeg ikke, jeg havde nogle følelser for hende. Jeg husker, jeg kaldte hende – for mig selv – Isjomfruen, for hun gjorde et så køligt indtryk på mig. Hvordan det egentlig gik til, kan jeg ikke forklare i dag, men Randow som var meget emsig med at få os to smedet sammen, havde fået arrangeret en fest i sit hjem, hvor han havde tænkt at deklarerer vor forlovelse. Da jeg trådte ind ad døren udbrød han glædestrålende: "Han kom, Han så, Han sejrede!" og dermed skulle forlovelsen være deklareret. Jeg var bundulykkelig, og ringe blev da heller ikke udskiftet. Men tilsyneladende var frk. Hvam tilfreds med dette udfald, men ikke jeg. Dagen efter skrev jeg et brev til hende, og fortalte at det var en komplet misforståelse, og at jeg ikke elskede hende. Og så var den sag afgjort. Men alligevel lidt pinligt at møde hende på skolen, hver gang jeg skulle ind og betale mit månedlige bidrag til undervisningen.

Dette kursus endte med en eksamen og en sommertur til Paris. Vi var ca. 12-15 elever, der sammen med vor unge smarte lærer skulle gøre Paris. Det foregik med tog på tredje klasse og rejsen varede ca. 24 timer, så vi var mere døde end levende, da vi ankom til Gare Du Nord i Paris, men vor unge lærer insisterede på, at vi skulle opleve Paris ved nat, selvom vi alle her 21.24 mest trængte til at komme i seng. Vi besøgte en underjordisk natklub, der hed "La Rotonde", hvor der i midten af salen var en kæmpemæssig swimmingpool. Her sprang unge smukke damer i badedragter af sidste mode i vandet, og foruden var der underholdning og dans. Jeg fik nu ikke meget ud af det, for det første var jeg dødtræt, og dette forårsagede at jeg intet kunne tåle, af det vi fik at drikke. Først et glas champagne og derefter et glas absinth, som slog mig komplet ud, og for det andet blev jeg så syg – bestemt ikke fuld af de to glas – men virkelig syg, så jeg omgående måtte forlade selskabet og tage en taxa hjem til mit hotel. Og der lå jeg på min seng i det meste af de 8 dage, vi opholdt os i Paris, så det var min parisernatur. Det eneste, jeg fik set, var Eiffeltårnet og Napoleons grav, og så kom hjemrejsen, og naturligvis ærgrede jeg mig grænseløst.

Senere blev det mig klart, hvorfor rejsen forløb således. Jeg havde inden afrejsen bestemt mig til at prøve ALT i Paris, og da jeg senere blev en kristen, sagde Gud det klart til mig i en stille stund, at det var HAM, der havde skånet mig for at komme ud i det jeg VILLE, for at jeg ikke senere skulle bittert fortryde det. Således passede Gud på mig, uden min viden. Det var også i de år, jeg fik rideundervisning. Jeg begyndte inde hos Kgl. berider Jensen på Christiansborg og lærte af ham meget, bl.a. at voltigere og lign. Senere red jeg hos berider Hviid i Hesseløgade, og fik lejlighed til at boltre mig på Vognmandsmarken. Jeg husker en af de første forårsdage, hvor hesten var vild, efter den lange indespærring fra vinteren, og det var mig umuligt at holde den. Den styrtede af sted i galop og om ikke Hviid var kommet mig til undsætning, tror jeg den havde kastet mig af med mulighed for svære kvæstelser ved den fart, vi havde på.

Vi fik en ny lærling på kontoret. Ham brød jeg mig ikke særligt om. Hvorfor? – Ja, jeg udtrykte det således dengang: "Han er født med en salmebog i hånden." Han var f o r troende, og jeg provokerede ham ofte med at synge, jazze og fløjte ved skrivepulten, når vi var alene, for at give ham et indtryk af, at han ikke lige var min kop the. Men han tog det pænt, det må jeg indrømme. Han sagde ikke ret meget, men levede det ud. I et års tid inviterede han mig med mellemrum til så det ene og så det andet kristelige møde, men svaret var hver gang et kraftigt nej. Tiden var endnu ikke inde for mig til at blive "kedelig". Verden havde en dragende magt over mig, og jeg ville have lov til at more mig.

MIN FRELSE

Jeg var slet ikke blevet træt af verden og dens pulserende liv, tværtimod. Teater, biograf, dans og musik var mit liv, og således gik året til ende, og de stadige invitationer til møder afveksledes af de stadige afslag.

Så oprandt den 29. april 1935! Han kom bag på mig allerede fra morgenstunden. – "Wellejus; vil De holde en stille stund med mig efter kontortid?" Jeg hørte mig selv sige ja, på trods af, at jeg mente nej. Det var vist af ren og skør høflighed, at jeg fik sagt ja, thi nu syntes jeg ikke, jeg kunne komme med flere afslag. Men jeg anede ikke, hvad en stille stund var for noget, og jeg kunne have bidt tungen af mig selv efter det ja. Dog trøstede jeg mig selv med, at jeg jo bare kunne lade uinteresseret. Tvinge mig, kunne han ikke. Aftenen kom, og personalet forlod firmaet. Vi blev ene to tilbage. Vi gik ind i et privatkontor, hvis vinduer vendte ud mod havnen, og vi havde en dejlig udsigt til skibene og de mange måger, der kredede omkring bygningen på Sct. Annæ Plads. Han lagde fire stykker papir foran mig, hvorpå han havde skrevet: ABSOLUT ÆRLIGHED, ABSOLUT KÆRLIGHED, ABSOLUT RENHED, ABSOLUT USELVISKHED. Samtidig gav han mig en blyant. Dernæst bad han til Gud om at vise mig, hvad det var, der skilte mig fra Ham, og hvorfor jeg ikke kunne erfare Ham som en levende virkelighed. Så blev vi stille. Han skrev i en notesbog, og jeg kiggede på måger. Jeg havde lagt armene over kors på brystet, for at vise min uinteresse. Efter to minutters forløb sneg jeg mig til at kigge i hans bog, og opdagede, at han skrev "vente". Dette skete tre gange, og jeg blev meget nysgerrig efter at få at vide, hvad han skulle vente på. Jeg undrede mig over alt det, han havde skrevet imellem ordene "vente", og tænkte: "Mon han har direkte telefonforbindelse med Gud?" Nu vendte han sig pludselig imod mig og spurgte: "Siger Deres samvittighed Dem ikke noget?" "Jo, i høj grad," svarede jeg. "Jeg ved da udmærket godt, hvad jeg har gjort forkert!" "Så skriv det ned," sagde han. Og det gjorde jeg. Alt det, som jeg havde gjort af uærligt, skrev jeg ned på papiret under absolut ærlighed, alt det ukærlige, på papiret med absolut kærlighed, alt det, som havde været urent, kom ned på papiret med absolut renhed, og alt det, som havde været i selviskhed kom på papiret med absolut selviskhed. Papirerne blev fulde. "Alt dette er det, som skiller Dem fra Gud, og hvis De vil bekende det for Gud som synd og modtage syndernes forladelse ved Jesu blod, samt gøre op med de mennesker, De har forbrudt Dem imod, da skal Gud åbenbare sig for Dem, som en levende virkelighed," sagde han.

Og så skete underet, på anden måde kan jeg ikke forklare det. Fra at være stik imod Gud og uinteresseret i kristendommen, fik jeg lyst til at se og prøve, om det virkelig var sandt, at man kunne opleve Gud som en virkelighed i sin daglige dag. Det var en så vældig vending i mit sindelag overfor Gud, at jeg siden hen kun har kunnet forklare det, som den Almægtige Guds personlige indgreb. Ære være Hans hellige navn. Og det har holdt, og er blevet mere og mere overbevisende for mig, at Gud er underets Gud. Den unge mand bad mig nu gå på knæ sammen med ham, og der overgav jeg mig mundtlig til Gud. "Om du er til, kære Gud, vil du så modtage mig, og tilgive mig mine synder?" Derefter rejste vi os op, og han fortalte mig, at jeg nu var en kristen, og at vi nu var åndelige brødre. Jeg følte intet, og var indvendig så tør, som en træpind. Og det forekom mig i min tanke, at det var opspind det hele. "Man kan da ikke være blevet en kristen, når man intet føler," sagde jeg. Men han var

åbenbart erfaren på det felt, thi han sagde: "Jeg ved præcis, hvad De tænker og føler, og det onde, der er i Deres tanke siger, at det ikke kan være rigtigt, når De intet føler." Men De er ikke blevet frelst på, hvad De føler, men på hvad JESUS har gjort for Dem på Golgatha. Og det har Han gjort, hvad enten De føler noget eller ej. De skal blot tro, hvad Gud siger: "Så mange, som to imod Ham, dem gav Han magt til at være Guds barn." Og så skal De sige noget til en eller anden om, at De er blevet en kristen. Tag nu hjem, og sig det til Deres forældre. Og så læste han for mig i Romerbrevet:

Rom. 10.9-11: "Thi dersom du med din mund bekender Jesus som Herre, og tror i dit hjerte, at Gud oprejste Ham fra de døde, da skal du blive frelst. Thi med hjertet tror man til retfærdighed og med munden bekender man til frelse. Skriften siger jo: Hver den, som tror på Ham, skal ikke blive til skamme."

Det lovede jeg så at gøre. Vi skiltes, og jeg kørte på min cykel hjem til mine forældre og fortalte om, hvad der var hændt mig. Og en ejendommelig fred indtog mit hjerte efter dette, og som tidligere nævnt, har jeg aldrig siden tvivlet på, at Gud havde taget imod mig, og at jeg var blevet en kristen. Jeg skal måske lige indflette, at på vejen hjem på cykel over fælledparken til Holsteinsgade, havde jeg en voldsom kamp i mit indre. Det var, som om selve satan sad på min skulder og hviskede mig i øret: "Du er da ikke så tosset at sige noget til dine forældre derom! Når man intet føler, kan det da ikke være rigtigt, at der er sket noget. Og for øvrigt kan du da vente, indtil du føler noget senere." Men jeg havde lovet min ven at fortælle det, og jeg besluttede da også at holde ord, trods den indre kamp, og jeg fortrød det ikke. Den indre fred jeg fik derved var ubetalelig og ubeskrivelig. Om jeg kunne gå i detaljer, ville mit synderegister overbevise enhver om, at der måtte et under til, for at få et menneske til at gøre sin synd op så rationelt, som jeg måtte. Det har senere hen været mig til uvurderlig nytte, at jeg fra begyndelsen - af Guds nåde - fik gjort op til bunds. Mange Guds børn i dag mangler frelsesfryden og frelsesvisheden på grund af manglende tilbundsående syndsopgør. Min ven kontrollerede mine sedler og stregede ud, efterhånden som jeg gik til mennesker og bekendte mit udestående med dem. Han bad sammen med mig hver morgen, når vi mødtes på kontoret, og så besluttede vi, hvor og hvem jeg skulle gå til efter kontortid. Og resultatet var fire blanke sedler efter nogen tids forløb, og et fredfyldt og rent hjerte. Der var ting fra "småtingsafdelingen" at gøre op. Ting, som man i dag vel ville le ad, men jeg fik ikke fred, førend jeg havde betalt tilbage og bekendt. Et eksempel: Det var helt almindeligt at tage blyanter, penne, papirblokke og frimærker med hjem fra kontoret til eget brug, og når jeg kom til min chef og bekendte det, slog han det hen som pjat, og fortalte at det gjorde han virkelig også selv. Men det forandrede ikke sagerne for mig, jeg måtte have rent bord. Den normale undskyldning for sådanne rapserier var dengang, som vel også i dag: "Med den ringe løn jeg får her, er det ikke mere end rimeligt at jeg tager, hvad jeg har brug for. Og for øvrigt mærkes det ikke i det store og hele." Min chefs søn, Mogens Hjerl Hansen, som just var rejst til England for at studere, havde efterladt et par lyse drap gamacher i mit skab, og da det en dag regnede slemt, "lånte" jeg dem hjem på min cykel. Men da det var regnvejr adskillige dage i træk, blev de efterhånden mine. Og de var efterhånden blevet ret brugt og slidt. Så stod jeg efter min frelse overfor opgøret, at skulle bekende det for min chef, at jeg havde taget hans søns gamacher. Alle mulige tanker for igennem mit hoved, da jeg stod foran min chefs dør. Måske ville han afskedige mig på gråt papir. Men det gik anderledes, end jeg havde

forestillet mig. Min chef hørte roligt på min forklaring om min frelse, og om at jeg havde taget hans søns gamacher. Så vendte han sig imod mig og sagde: "Tak, Wellejus, fordi De fortalte mig det. Nu ved jeg i alt fald, at jeg har én ærlig mand i min forretning." Jeg var lamslået, men dernæst forærede han mig gamacherne, som i øvrigt ikke var meget værd, og så var audiensen forbi. Resultatet var i virkeligheden, at jeg herefter fik meget mere betroet i firmaet end tidligere.

Ved alle disse mange opgør med mennesker oplevede jeg det særprægede, at det, jeg forestillede mig af følger ved bekendelserne, skete aldrig, tværtimod. Gud er god.

MIN MANDDOM

I det samme år, hvor jeg blev en kristen, var Oxfordgruppe bevægelsen kommet til Danmark, og jeg arbejdede i denne bevægelse igennem de næste 6 år. Det resulterede i, at to damer blev frelst på mit kontor, og de er begge levende kristne i dag. Desuden var jeg med til flere møder og stævner rundt omkring i vort land. Jeg husker særlig et, som jeg var vældig imponeret af. Det var i Roskilde domkirke, hvor domprovst Skovgård Pedersen gav os lov til fra prædikestolen at aflevere vore vidnesbyrd, og der var den ejendommelighed ved at tale derfra, at man fik påbud om at tale lige ud imod en bestemt pille, da al tale ellers ville forsvinde op i luften. Man havde vel endnu ikke haft midler til højttalere, og akustikken var ret dårlig. Men det var en stor oplevelse at være med til.

Der var flere tusinde mennesker tilstede. Min elskede kone, som jeg lærte at kende igennem Oxfordbevægelsen, var blevet en kristen samme år, og ejendommeligt nok fik hun hjælp dertil af søsteren til den unge mand, som ledte mig til Kristus. Omtalte unge mand ville så gerne, at jeg skulle hilse på den mand, som havde hjulpet ham til Kristus. Det var en englænder, der hed Humpfrey Wood, og han var Frenk Buckmanns højre hånd, og boede på et vist tidspunkt inde på Paladshotellet ved Rådhuspladsen. Der ankom vi så for at hilse på ham. Da vi trådte ind i hans værelse på hotellet, så han så chokeret og intenst på mig, at jeg blev helt underlig derved, men så kom forklaringen: Han havde om natten drømt, og set mig lyslevende foran sig, og da jeg nu trådte ind i hans værelse ville han ikke tro sine egne øjne, for han kendte mig straks fra drømmen, og vi havde jo aldrig mødtes tidligere, så han var noget overrasket. Men nu trak han mig med hen til vinduet og løftede gardinet væk og sagde: "Kan du se, hvad der står derude?" "Ja, sagde jeg, der står 2 lurblæsere på en høj søjle." "Sådan én af dem, har Gud i nat vist mig, at du skal blive for dit land." Jeg var naturligvis meget glad for at høre dette guddommelige, men mente jo blot, at det betød, at jeg skulle være en god og levende kristen og vise det i gerning. Senere, da Gud kaldte mig ud med evangeliet, og jeg undertiden havde det svært og kom i tvivl om min kaldelse, trådte denne episode frem til min hjælp, og jeg har ofte takket Gud for denne hånds-rækning.

James Guttorm Hansen, således hed den unge mand, der hjalp mig til troen. Og det var egentlig ham, der satte mig ufrivilligt i forbindelse med min kone. Hun var hans veninde, og jeg kan huske at han en dag fremviste et ret stort billede af hende, hvor han udtrykte sig i begejstrede vendinger om hendes skønhed. Og jeg må også indrømme, at hun var ualmindelig smuk, og helt uopnåelig for mig. For øvrigt var hun jo også hans veninde. Selv var jeg ingen skønhed, tynd og ranglet og splejset, hvorimod James Hansen var en mere mandig og dominerende type, så jeg forstod godt, at det var muligt for ham at vinde en sådan skønhed. Vi havde så, som kammerater fra de kristne kredse, en skovtur til Farum, hvor min tilkommendes forældre havde en skøn have med sommerhus, og det var vidst nok der, at jeg blev meget forelsket i min vens veninde, og mirakuløst nok valgte hun mig i stedet for ham. Det skabte jo ikke den bedste stemning ham og mig imellem, og både han og søsteren skrev da også flere advarende breve til mig om, at det slet ikke var en pige for mig osv. Men kærligheden er uovervindelig og sletter alle kritiske røster, og vi blev forlovet. Når jeg af og til spurgte Betty, således hed hun altså: Hvad hun egentlig så i mig, så svarede hun: "Det er dit indre, jeg elsker." Hvilket held for mig tynde splejs.

Jeg ved ikke, om du har lagt mærke til, at når man er forelsket så kan man digte og skrive vers. Jeg har, så vidt jeg ved, aldrig før eller siden, kunnet skrive vers, men i august 1936 hvor jeg uheldigvis måtte holde sommerferie alene, fordi Betty allerede havde haft sin ferie forinden skrev jeg virkelig hele 8 vers til hende fra et pensionat i Esrom der hed FABIANHUS, og hvor hun så besøgte mig i weekenden.

Her er de:

Esrom den 25. august 1936.

Til min elskede;

Jeg sidder og drømmer om dig, min skat
i mit vindue med udsigt til skoven
mens skyerne leger en lystig tagfat
med budskab om Gud fra oven.

Man bliver så glad og så let af sind
når stjerner begynder at tændes
og tankerne kredser om dejlige ting
og hjertet begynder at længes.

Jeg takker og lover og priser min Gud
for alle de gaver Han skænker
men særlig en tak for den yndige brud
som snart får lagt mig i "lænker".

Ja, lyst jeg har til at råbe det ud
så alle kan høre det runge
min Gud mig skænket har en brud
så dejlig og yndig en "unge".

Hvor ville jeg ønske, vi snart måtte få
et hjem med dejlige drenge
men ak! Lidt mere tid må der gå
det koster jo mange penge.

Tålmodighed er en borgmesterdyd
og det må vi også lære
men derfor er det jo dog en fryd
at tænke, hvordan det kunne være.

Det er så svært at beherske sig helt
især i kærlighedssager,
men hele mit indre bli'r splittet og delt
hvis ej efter det jeg jager.

Så har vi kun ét at gøre, min skat,
lad Gud vore hjerter tage
og ønske hinanden et kærligt god nat
og vente på lykkens dage.

Din Børge

I det lange løb tilfredsstillende arbejdet i Oxfordgruppen ikke mit hjerte. Det var, som om jeg manglede et personligt møde med min frelser. Jeg løb træt i meget arbejde og længtes efter forløsning.

Herren førte mig nu i forbindelse med frikirkefolk. Det var særlig en fru Bonnevie på Fredensvej i Charlottenlund, Gud brugte, til at undervise os unge om en dybere vej, åndeligt set. Jeg fik undervisning om dåben i vand, som en begravelse, og om åndens dåb. Og nu har jeg selv fået lov til at opleve begge dele. Dåben blev udført af forstander Endersen i Elim kirken i Kronprinsessegade i København, og Betty blev døbt samtidig. Vi var fem unge ægtepar, der blev døbt den dag, og det var en meget festlig stund. Alle blev iført hvide dragter og dukket udstrakt ned under vandet, som et symbol på at vi ikke mere ønskede at styres af det gamle JEG, men lod det begrave i dåbens vande, for at opstå i tro og vandre med Jesus som Herre i vore hjerter til et nyt liv. Da jeg senere selv kom ud med evangeliet, fik jeg lejlighed til at døbe, de mennesker, som begærede det, og det blev til 185 mennesker der lod sig døbe, både i havet, hvor det kunne lade sig gøre, og i dåbsbassiner i menighedslokaler.

Nu er det jo almindelig skik i frikirker, at man tilslutter sig den menighed, man er døbt i, og det foreslog forstander Endersen jo også os unge, men jeg havde det klart i mit hjerte, uden ringeste tvivl, at jeg ikke skulle tilhøre én menighed, men menigheden, og det faldt naturligvis forstanderen for brystet, selvom jeg klart havde aftalt med ham forinden, at jeg ikke ville tilhøre ELIM. Han lovede at døbe os uden dette krav, idet han vel tænkte, at det var ungdommelige griller, som ville forsvinde, når først vi var døbt. Derfor sendte han os også medlemskort kort efter dåben, som vi naturligvis returnerede med tak for lån. Men forholdet os imellem blev deraf noget spændt, og kom egentlig aldrig rigtig i orden. Fra den første dag, jeg gav mit hjerte til Jesus, kendte jeg mig ét med alle troende, og kunne derfor ikke tænke mig at få et navn eller en kirkes navn påhæftet. Alle kristne var mine søskende, og når jeg kom rundt, skulle jeg ikke kaldes andet end en kristen. Ikke baptist, methodist eller pinsemand.

Jeg er helt enig med Anton Berntsen, som i et vers siger følgende:

Jeg spørger ej om retning og parti
ej om de sidste religiøse moder,
jeg vandrer glad den gamle himmelsti
og rækker hånd til hver en ærlig broder

Grundtvigianer, Frelsens Hær – det får være,
blot hele hjertet er hos Jesus Krist
og livet bærer frugt, Hans navn til ære.

Så manglede jeg altså kun "åndens dåb", og den fik jeg samme år i oktober, helt nøjagtig den 21. oktober 1941. I bibelen læser vi, at det er en kraft, som skal komme over os, og at vi skal få den hellige ånds gave, og jeg trængte usigeligt til den kraft, og begærede den af hele mit hjerte. Ordet siger også, at vi skal bede om den. Derfor spurgte jeg Endersen, om han kunne tænke sig at bede sammen med mig om denne gave, og det sagde han ja til. Vi mødtes på hans kontor ved 17-tiden og skiltes ved 20-tiden. Det er ikke så let at gå i

detaljer med en sådan oplevelse, men jeg ville så gerne opmuntre andre til at søge denne forunderlige gave, og samtidig befri fra eventuel frygt og ængstelse. For det må jeg sige om mig selv, jeg var ikke fri for en vis ængstelse: "Hvad skal der foregå? Hvad sker der? Mon jeg er værdig nok? osv." Men Endersen beroligede mig meget, ved sin egen ro og tillidsfuldhed. Tro smitter. Han begyndte stille og roligt at spørge mig: "Hvad er du kommet for?" – "For at bede om den Helligånd!" – "Er det Guds vilje at give den?" – "Ja, Han giver den hellige ånd til dem, som beder ham." Så vil vi for at styrke os i troen, læse Guds ord sammen inden vi beder. Han læste:

Luk. 9. 11-13: Og jeg siger jer: Beder, så skal eders gives, søger, så skal I finde, bank på, så skal der lukkes op for jer... Dersom da I, som er onde, vide at give eders børn gode gaver, hvor meget mere skal da faderen fra himmelen give den helligånd til dem, som beder Ham."

1. Johs. 5. 14-15: Og dette er den frimodighed, som vi har overfor Ham, at dersom vi beder om noget efter Hans vilje, hører Han os.

Og dersom vi ved, at Han hører os, hvad vi end beder om, da ved vi, at vi har de ting, om hvilke vi har bedt Ham.

Så sagde han: "Nu har vi set af Guds eget ord, at det er Hans vilje at give den helligånd til dem, som beder Ham. Endvidere, at Han hører os, når vi beder derom, og endeligt, at vi har, hvad vi har bedt om." "Hvad skal vi så gøre nu, ganske enkelt?" "Takke Ham," sagde jeg. "Rigtigt," lad os gøre det. Og så bøjede vi vore knæ.

Om et menneske søger den helligånds kraft, skal han snart erfare, at der er en levende satan til. Når man har takket i bare ét minut, forstår man, hvor svært det er at koncentrere sig om lovprisning og taksigelse ret meget længere. Jeg begyndte da også at bede for alle andre ting ind imellem, for min far og min mor, for min søster og min bror osv. H O L D T! råbte Endersen. – "Hvad er du kommet for?" "For at bede om den helligånd." Så bed om det, og tak for det, sagde han. Alle dine andre bønner er fra djævelen.

Min kære læser. De er sikkert lige så rystet som jeg over denne udtalelse. Skulle mine oprigtige bønner for min kære familie virkelig være fra djævelen? Ja, i dette øjeblik. For disse bønner kunne jeg bede i morgen, men i dag, NU, gjaldt det helligåndens kraft.

Sådan foregik kampen minut for minut, og satan prøvede på alle måder, at gøre mig uopmærksom og splittet, for at jeg ikke skulle kunne koncentrere mig om det egentlige bønneemne. Men Endersen var mig en utrolig støtte og hjælper.

Tidspunktet kom, hvor jeg betingelsesløst overgav mig til en helhjertet lovprisning, og intet andet, og kort efter faldt den hellige ånd på mig, og jeg gennemrystedes af fryd og fyldtes i mit hjerte med en sådan glæde, som min tunge ikke kunne lade være med at give udtryk for, og jeg opdagede, at jeg lyttede til det skønneste sprog fra min tunge, som jeg aldrig tidligere havde talt. Dette er hvad ordet kalder tungetale, og denne gave har jeg haft lige siden, når jeg er på knæ i mit kammer.

Tungetalen kan bruges i lønkammeret og i menigheden, og ordet fortæller os, at den er til opbyggelse i menigheden, når den bliver udlagt til dansk, og kan benyttes til at tale hemmeligheder for Gud. Jeg har ofte mærket, hvorledes tungetalen har løftet mig ud over et mismod, som ville lamme min tunge. Gav jeg mig blot til at tale det fremmede sprog, forsvandt mismodet, og jeg kunne derefter bede på mit eget sprog. Denne oplevelse bragte mit åndelige liv ind i en mere stabil og stærk stilling. Det var som om, ordet blev mere levende, og jeg kendte en større kraft til at styre mit sind, og sige Nej til det selviske JEG og til at give Gud magten over min tilværelse.

Ovennævnte fem unge ægtepar samledes nu hver onsdag til bibeltimer hos fru Bonnevie i Charlottenlund, og oplevede skønne stunder sammen. Jeg husker en uforglemmelig aften, hvor vi efter åndelige samtaler gik på vore knæ for at bede, og helligånden kom over os alle. Det begyndte med, at en af de unge kom i sang, nærmest en sang i ånden, og lidt efter lidt uden spor af anstrengelse, kom den ene efter den anden i sang, så det til sidst samledes til et himmelsk flerfoldigt kor med en melodi så himmelsk og skøn, at vi alle næsten følte os bortrykkede. Og lige så stille som det begyndte, ebbede det ud. Men det gjorde et uudsletteligt indtryk på os alle. Ofte prøvede jeg senere at komme på den melodi, men det var umuligt, den var fra himmelen og kunne ikke blive jordisk.

Fru Bonnevie gik med tanker om at stifte vor egen lille menighed, og da vi en onsdag – som vanligt – kom til hende, havde hun i sin villakælder arrangeret en mødesal med alter og store lys og en åben familiebibel opslået midt på alteret. Alle de unge var begejstrede, undtagen min kone og jeg. Som allerede tidligere nævnt, var jeg ikke indstillet på at danne menighed, endsige tilslutte mig en sådan, så jeg sagde straks fra, til stor bestyrtelse for alle de andre. Ja, de gik endog så vidt, at kalde mig en åndelig desertør. Men jeg stod fast på mit, som jeg vidste, jeg havde fra Herren, og så skiltes vore veje, til min store bedrøvelse. Nu kunne de unge så sige en hel masse om mig, og derigennem udtrykke deres mishag, som man jo ofte kommer ud for ved sådanne skilsmisser, men der var to ord og sentenser, som kom mig til hjælp i denne situation, og det var følgende:

Vi lægger alt for lidt vægt på, hvad vi siger om andre, og alt for stor vægt på, hvad andre siger om os.

Chesterton.

Og det andet:

Min fjende er ikke den, som gør mig ondt, men den som gør mig ond.

Jeg var efterhånden blevet giftefærdig, og Betty og jeg besluttede os derfor til at bede om mere i gage. Tanken var, at hun skulle være hjemmegående, og jeg skulle være forsørger. Derfor blev det mig beskåret, at bede om lønforhøjelse, hvilket vel ikke skulle bringe vanskeligheder, når man havde været i firmaet i 16 år og det var et såkaldt verdensfirma. Men jeg blev klogere. Direktør Hjerl Hansen, som har gjort sit navn udødeligt ved at få mindesmærket "Hjerl Hede", beklagede dybt, at lønforhøjelse ikke var mulig, gagen var på 250 kr., da de ikke kunne betale mig efter fortjeneste. Jeg var for dygtig. Ja, sådan kan det altså siges. – Resultatet var opsigelse.

Men også her kom gode ord mig til hjælp, og det var disse:

Enhver modvind, er medvind, for Guds endelige mål.

Og det viste sig, at jeg ikke behøvede at bekymre mig, thi igennem Oxford gruppen lærte jeg grosserer Thorvald S. Petersen at kende. Han var grossist i chokolade, og han antog mig omgående som repræsentant, så jeg ikke gik en eneste dag arbejdsløs.

Min anbefaling fra E. F. Esmann lød som følger:

E. F. Esmann,
Sct. Annæ Plads 28.
København K.

Den 29.11.1938

Hr. Børge Wellejus, som er født den 14. april 1908 i København, har været ansat i vort firma uafbrudt side 17.3.1923 dog med undtagelse af den tid fra 15.5.1929 – 10.10.1929, i hvilket han aftjente sin værnepligt.

Både i læretiden, som afsluttedes i foråret 1925 og i de efterfølgende år, har Wellejus været beskæftiget med kontorarbejder af forskellig art. Han har derfor en grundig og alsidig uddannelse som kontormand.

Wellejus har også, dels på handelsskole og dels ved privatundervisning, tilegnet sig særdeles gode sprogkundskaber, særlig i tysk og engelsk.

Det glæder os at kunne attestere, at Wellejus er intelligent og pålidelig, og at han ved den dygtighed og omhu, hvormed han altid har udført sit arbejde, har været af stor værdi for vort firma.

Denne anbefaling, som udstedes på foranledning af Wellejus, da han efter eget ønske søger anden stilling, vil vi gerne supplere med mundtlige oplysninger, om sådanne ønskes.

København den 29. november 1938

E. F. Esmann.

Samtidig med mig tog min "åndelige fader", James Hansen, sin afsked fra Esmann, og blev ligeså antaget hos Thorvald S. Petersen.

Fra Amerika var kommet et nyt salgssystem, som kaldtes "Canvassing", og det bestod i, at man hos detailkunderne opsamlede ordrer, som så samlet skulle gives til den stedlige grossist, som så skulle levere varerne til kunderne i hans by, men det medførte jo, at han var nødsaget til at købe varerne hos Thorvald S. og i regelen flere, end kunderne havde bestilt, da der skulle være noget at efterlevere med. De stedlige grosserere i byerne var ikke begejstrede for denne ordning, og da slet ikke, hvis de i forvejen ikke var kunder hos Thorvald S.

James Hansen og jeg startede den 2. januar 1939 som sælgere for Thorvald S. Petersen, i Ålborg, og vi delte byen i to dele og besøgte alle, som kunne tænkes at handle med bolsjer i ruller, karameller og chokolade, og det var såvel tobakshandlere, konditorier, kiosker og chokoladeforretninger.

Man kan slet ikke forestille sig, hvilken omvæltning det var for mig, at skulle stå ansigt til ansigt med så mange kunder, efter at have siddet for sig selv på et kontor i 16 år. Den første dag i Ålborg var én stor prøvelse. Det var så småt med ordrer, at jeg græmmede mig. Men årsagen var nok den, at jeg nærmest stod med hatten i hånden lige inden for forretningsdørene, og undskyldte at jeg eksisterede.

På hotellet om aftenen efter en total mislykket dag, udøste jeg mit forpinte hjerte for Herren og sagde: "Jeg duer ikke til det, forbarm mig over mig!" Da lød en røst stille i mit hjerte: "DU SKAL KOMME, SOM ÉN, DER GØR DEM EN TJENESTE." Jeg takkede Gud for dette råd og besluttede at praktisere det næste dag. Og underet skete virkelig. Jeg fik en hel anden fremtræden, og gav kunderne denne indstilling, at jeg kom for at gøre dem en tjeneste, og at de ikke kunne undvære mine varer. Resultatet, ordrer næsten hvert sted.

Ofte har jeg tænkt på dette himmelske råd, og måttet omplante det i mit virke som rejsende evangelist.

Måske kunne også du, min kære læser, få et skub igennem dette himmelske råd, og blive mere frimodig i din fremtræden, ifald du er en kristen, thi også her er det jo tilfældet, at vi kommer, for at gøre mennesker en tjeneste, så de kan få del i og opleve den vidunderlige frelse i Jesus Kristus.

Ansættelsen hos Thorvald S. Petersen blev desværre ikke af så lang varighed, kun ti måneder, og årsagen var den, at det blev sværere og sværere at skaffe varer. Chokolade blev næsten uopdrivelig, og sukker og glyucose rationeret, så det var småt med vareudbuddet.

Så fandt Thorvald S. på at sælge æsker, der lignede paphjerter og papnøgler, som så skulle fyldes med karameller af så ringe antal, at den samlede pris var urimelig, men ikke nok med det, kunden skulle købe for mindst 50 kr. af disse tomme papæsker for at få lov til at købe 1 kg karameller at fylde i dem.

Nu vidste kunderne at vi var kristne, og de rasede over denne salgsform, og nærmest råbte os i ansigtet: "Og det skal kaldes kristendom!"

Det blev mig mere og mere vanskeligt at besøge kunderne med denne salgsform, og til sidst gjorde jeg min chef opmærksom på, at det ikke var kristendommen værdigt, at vi nærmest stillede kunderne overfor et "Hold up." Men han var ubøjelig, hvorefter jeg sagde min stilling op.

Thorvald S. Pedersen
Lille Strandstræde 13
København K.

Hr. Børge Wedel Wellejus har været ansat i mit firma fra 2. januar 1939 til 9. november 1939.

I dette tidsrum har hr. Wellejus særlig arbejdet som sælger i alle Danmarks købstæder. Uden kendskab til branchen eller kunderne, tog han med stor energi fat på arbejdet og opnåede hurtigt gode resultater, foruden at gøre sig afholdt af kunderne.

Han forlod sin stilling efter eget ønske for at tiltræde en bedre stilling.

Da hr. Wellejus er pålidelig, ordholdende og flittig, kan jeg med glæde anbefale ham til enhver, der måtte have brug for hans assistance.

København den 2. april 1940
Thorvald S. Petersen

Jeg forlod altså min stilling i chocolatebranchen den 9. november 1939 og begyndte mit nye job som fuldmægtig i et glas en gros firma, der hed GLASINDUSTRI, HENRY A. LORENTZEN, i Panoptikonbygningen på Vesterbrogade den 10. november 1939.

Som sidst, jeg forlod en stilling, gik jeg altså ikke én dag arbejdsløs.

Lorentzen var en kristen, og jeg kan huske, at han gav mig et broderligt knus, da jeg gjorde min entre hos ham den første dag.

Vi solgte glas af forskellig art til apoteker, og krukker og parfumeflasker til forskellige parfumefabrikker, samt eksporterede til forskellige lande, så der var god brug for sprogkundskaber.

Det var så uheldigt, at Lorentzen, kort efter min ansættelse fik børnesår i ansigtet, så han måtte holde sig hjemme, og derfor var tvunget til at afgive det meste af vigtighed pr. telefon. Det besværliggjorde jo arbejdet en hel del, men trods disse vanskeligheder synes jeg, at det gik godt og forretningen trivedes.

Vi havde et bud i forretningen, en stor kluntet "bjørn", men så usigelig godmodig, og han måtte stå en hel del igennem, for disse kasser med glas og flasker var uhyre tunge, og han puklede som et asen. Han var gift og havde tre børn, og fik en ussel gage, så jeg kunne ikke bære det over mit hjerte at se ham pukle for så lidt. Og da jeg jo mente, at en fuldmægtig måtte svare til navnet, gav jeg ham en gageforhøjelse, uden i første omgang at spørge Lorentzen, som jo havde nok at tænke på med sine børnesår. Men det skulle jeg altså ikke have gjort, for det blev taget meget ilde op, og det såkaldte "broderskab" krakelerede.

Nu oplevede jeg en tid, hvor jeg næsten syntes, det var en dans på kugler, så usikker følte jeg mig, og stemningen var ikke behagelig. Det var næsten, som om jeg var en forbryder,

for disse sølle penges skyld. Men for mig var det kristen kærlighed at hjælpe, hvor jeg så nød, og det burde jo også være normalt.

Storm Petersen siger så rammende: "Tiderne er efterhånden sådan, at hvis man opfører sig normalt, så er man ikke rigtig klog."

Det blev et halvt års "lykke", så sagde jeg op.

Henry A. Lorentzen,
Glasindustri
Panoptikon Bygningen
København V.

Den 10. april 1940

Hr. Børge Wedel Wellejus har været ansat hos mig fra den 10. november 1939 til den 1. maj 1940 som fuldmægtig og kasserer, og har i denne egenskab deltaget i alt på kontoret forefaldende arbejde, derunder også korrespondance, kundeekspedition o.lign. desuden helt på egen hånd ledet vareekspeditionen.

Hr. Wellejus, som er meget pligtopfyldende, fuldt ud pålidelig, og i besiddelse af et særdeles vindende væsen, og som jeg kan anbefale på det bedste, forlader sin stilling efter eget ønske.

København den 10. april 1940
Henry A. Lorentzen.

Ja, min kære læser, De kunne vel næsten fristes til at mene, efter alle disse antagelser og opsigelser, at jeg var lidt af en "Flakke". Kan han da ikke blive noget sted varigt? Er han lidt vanskelig at kommunikere med? Men personligt tror jeg, at det alt sammen var med i Guds plan, for mit senere virke. Jeg fik menneskekundskab, og lærte at tro på Gud for mit udkomme, og det viste sig jo også, at Han aldrig svigtede. Jeg har faktisk i mit liv været én dag arbejdsløs. Desuden opdagede jeg, hvor svært det faktisk er at handle efter sin samvittighed. Menneskenes børn er ikke så gode, som de burde være, ej heller de, som kalder sig kristne. Men det er en opdragelse, at gøre efter Guds bud, og "lægge krop til".

Det er ikke helt ved siden af, når Piet Hein siger: "Folk, som vil forbedre verden, kan med held starte i dens centrum, og begynde med sig selv."

"Man kan kun give en anden hvad man har, og man har kun, hvad man er." Så erfaringer på en egen krop, er det eneste man kan give videre.

H. von Dyke siger: "Hvad du har, vil andre få, når du dør. Hvad du er, vil være dit altid."

Det er derfor Gud handler med os, for at få os til at "være noget", nemlig ligne Hans billede og sindelag.

Jeg mindes lige nu Jesu ord til Simon Peter: "Du er Simon, men du skal blive KEFAS." Simon den feje, den frygtsomme og svage, men KEFAS "klippemand". Således forvandlede Jesus, Simon, igennem de mange tilskikkelser og prøvelser, og endte med at gøre ham til en klippe. Lykkelig den, som tør lade Gud tage fat på sig.

Nu oprandt så en tid med lidt blandede jobs. Ja, på et vist tidspunkt repræsenterede jeg tre firmaer.

Jeg begyndte at sælge kager for Marie Andersens Hjemmebageri, desuden solgte jeg kaffeerstatning for Sundorphs Thehandel – vi var jo nu i stor mangel på alt på grund af krigen, som udbrød i 1940, og sidst, men ikke mindst solgte jeg forskellige sukkervarer for en ung grossist der hed Johannes Lehrmann. Alt dette gav os lige brødet og varede til den 6. oktober 1943.

MIT KALD

Inden jeg beretter om mit kald fra Gud, må jeg da lige indflette, at jeg blev gift med min Betty, den 19. august 1939, i vor frue kirke i København.

Jeg havde igennem Oxford tiden haft et dejligt fællesskab med stiftprovst Brodersen, og havde løst sognebånd til Domkirken, og vi samlede en tid unge ægtefolk i domkirkens rotunde til en kop aftenthe, hvor vi vidnede for dem om livet i Gud. Så det var jo helt naturligt at bede Brodersen om at vie os, men desværre skulle han med Frank Buckmann til USA netop på den tid, så han undskyldte meget, og gav os lov til at få den kære pastor Georg Bartholdy fra Eliaskirken til at vie os i domkirken, hvilket han så gjorde.

Det er vidst sjældent, at en præst giver sin tale skriftligt med brudeparret hjem, men det gjorde Bartholdy. Og den lyder således i uddrag:

Ved Betty Fjeldslev og Børge Wellejus' vielse i domkirken den 19. august 1939

Hvad har du, som du ikke har fået af Gud? 1. Kor. 4. 7
Tæl Guds gaver, barndomshjem, sundhed, arbejde, hinanden.
Alt fra Gud, uforskyldt, indirekte og direkte, sig tak.
Modtag som betroede gaver og opgaver.

Enhver, hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget. Luk. 12. 48
Ved du ikke, at Guds godhed leder til omvendelse. Rom. 2. 4
Gud venter troskab i ægteskab, lykke, hjem, arbejde.
Overgivelse og følelse-fælles stilhed, samdeling, bøn.

Giv, så skal der gives jer, et godt knuget, topfuldt mål, skal der gives i eders skød. Luk. 6. 38
I er ikke eders egne, men Guds, ægtefællens, enhvers, som har brug for jer.
Han, som sagde og lod sige dem ord, gav sig selv for os og giver sig selv til os. JESUS
KRISTUS.

Georg Bartholdy

I forbindelse med mit venskab med Brodersen, kan jeg fortælle, at vi hver onsdag samledes nogle stykker i hans embedsbolig i Fiolstræde, for at læse sammen den kommende søndagstekst, og derefter blive stille, for at vi hver især med vore tanker ud fra teksten kunne medvirke til hans søndagsprædiken. Og det var helt morsomt ved den følgende søndagshøjmesse at genkende sine egne tanker i prædikenen. Jo, det var et virkeligt broderligt fællesskab, vi havde med den kære stiftprovst. Blot skade, at min dåbshandling som voksen, skulle adskille os så meget.

Ved et besøg i vort hjem den 19. januar 1940 skrev hr. og fru Brodersen følgende i vor gæstebog:

"På hjem som jeres, skal et nyt Danmark bygges op. Tak for trofast venskab, og for det løfte for fremtiden, som I giver."

Paul Brodersen, Gudrun Brodersen.

Kaldet fra Gud kom ikke for mig som en bombe, men groede ligeså stille frem af omstændighederne og tilstandene.

Jeg havde længe set det meningsløse i, at de unge tyske flyvere var indviet til at sprede død og ødelæggelse, og her går jeg, og er vidende om hvad mennesker egentlig behøver, og har ikke tid til at bringe det videre. I denne nød, som jeg bragte frem for Gud, tog jeg et såkaldt "mannakorn" – det er nogle ord fra bibelen, der er udklippet i små firkanter med hver sit skriftsted, som jeg bestemt ikke tror, bør være som et lotteri for os, eller være vor vejledning – men nøden i mit hjerte var så spontan, at jeg dristede mig til at få et svar fra Gud på denne måde.

Og ordet lød som følger: 1. Mos. 13. 17 "Stå op. Drag igennem landet i dets længde og dets bredde, thi til dig har jeg givet det."

Ja, min kære læser, det kunne jo ikke være tydeligere. Det var så at sige et direkte svar på min nød. Men... så kom tvivlen: "Kan man regne med et mannakorn?" Og denne tvivl gjorde mit hjerte uroligt, så jeg overhovedet ikke turde handle derefter. Det er jo sådan sin sag at gå fra båden, ligesom Peter, med kone og to børn, og ikke vide noget som helst om fremtiden. Så jeg fortsatte min sælgervirksomhed.

En uges tid efter var jeg på vej igennem fælledparken på Østerbro for at komme ud til mine kunder i den indre by, og midt i fælledparken fik jeg en overbevisende fornemmelse af, at jeg skulle standse. Jeg gjorde det. Stillede min cykel ved kantstenen og satte mig på en bænk. Tog mit ny testamente op af lommen og læste, hvad mine øjne først faldt på. Det var Hebræerbrevet 4. 12, hvor der stod: "Thi Guds ord er levende..." og straks var der en stemme i mit hjerte, det var altså fra Gud, et ord du fik for en uge siden! Jeg læste videre i det 2. vers i samme kapitel, og der stod: "Men ordet, som de hørte, hjalp ikke dem, fordi det ikke var forenet med troen hos dem, som hørte det."

Jeg blev så usigelig glad, for nu forstod jeg, at det var min vantro, der havde ødelagt det hele. Omgående vendte jeg min cykel og kørte hjem, og skrev til min daværende chef, Johannes Lehrmann, at jeg havde fået et kald fra Gud og bad om at få lov til at gå fra min stilling med dags varsel. Jeg ville så komme næste dag med mine prøvekufferter. Lehrmann tog umådelig pænt imod mig. Han var ikke en kristen, og som følge af det, forstod han ikke min beslutning, men stillede mig ingen hindringer i vejen. Han tilbød endog, at jeg måtte komme tilbage, om det nu viste sig ikke at være rigtigt med mit kald.

Det var den 6. oktober 1943 og jeg har aldrig haft nødig at vende tilbage, men måtte sande skriftens egne ord: "Da jeg udsendte jer uden pung og taske, manglede I da noget? Og de sagde, INTET."

Så sad jeg hjemme ved mit skrivebord i halvandet år og læste min bibel, kun afbrudt af mine forskellige husbesøg hos kristne venner, som bad om forbøn på grund af sygdom. Det var min form for bibelskole, og stemte jo godt nok med bibelens ord: "De skal alle være oplært af Gud."

Pastor Fjord Christensen, som jeg ofte hørte tale i Evangelisk Missions Virksomhed i Teknologisk Institut om søndagene, sagde en dag til mig: "Jeg var 8 år om at læse teologi,

og Gud var 8 år om at tage det fra mig igen, for at jeg kunne bevare troen." Så selv om jeg ikke kom på universitetet for at læse teologi, så underviste Gud mig ved den hellige ånd. Jeg kom også ofte sammen med Fjord Christensen en gang om ugen i et privat hjem til bibeltime, hvor vi var ca. 20-25 stykker, og der udspandt sig et varmt broderfællesskab os imellem.

Mit udkomme i denne tid fik jeg igennem postkassen. Det kan virke som et eventyr, og det var det. Utallige er de gange hvor brevkassen klappede med anbefalede breve og post-anvisninger, og mest anonymt. Og så meget mere mærkeligt var det, når man tage i betragtning, at det var et fåtal, der vidste om min beslutning. Men at sige, at jeg ikke havde kamp, ville være usandt. Mange gange dukkede tvivlen frem. "Er du mon ikke helt ved siden af? Man kan da ikke leve af luftsteg og vindfrikadeller! Og du skal vel også bestille noget? Arbejderen er sin løn værd, men du sidder jo bare her og læser i din bibel!" Så jeg tog atter et mannakorn. (Herren tilgive min vantro) og der stod: 2. Kong. 25. 30 Og angående hans underholdning, der gaves ham stadig underholdning af kongen, hver dag, hvad han behøvede for den dag, alle hans livsdage. Sådan hjalp Gud mig gang på gang medens jeg var "i skole".

Jeg husker en sort dag, hvor jeg virkelig trængte til hjælp fra en menneskelig røst. Jeg cyklede ud til Fjord Christensen på Nrd. Fasanvej, og spurgte ham: "Er jeg helt ved siden af Fjord? Er det mon rigtigt, at jeg skulle "gå fra båden?" Fjord sad stille lidt, så sagde han: "Det har jeg vidst hele tiden," og så fortsatte han: "Kan du lægge dig der." Og dermed mente han, på knæ ved hans fødder. Og så velsignede han mig.

Disse to episoder, Fjords velsignelse og den unge englænders drøm om lurblæseren, har været mig til usigelig opmuntring igennem årene, når fristeren overfaldt mig med tvivl. Men ære være Gud, HAN HOLDER FAST.

Endnu var jeg ikke kommet ud med evangeliet, som prædikant, men havde blot været til rådighed for de syge og ensomme, og samtidig deltaget i den ugentlige bibeltime, hvor jeg engang imellem havde fået lov til at "prøve vingerne" ved at holde en lille bibeltime. Der stod endnu en prøvelse tilbage, antagelig for at styrke mig i troen.

En dag ringede det på døren, og udenfor stod fire alvorfulde søskende, som ønskede at tale med mig. Ordføreren forklarede mig, at de var kommet i dyb nød for mig, idet de var kommet i tvivl om, mit kalds rigtighed, og de ville indstændigt anbefale mig at søge mig et timeligt erhverv igen. Og dette gjorde de i den dybeste kærlighed til mig. Ja, jeg var rystet. Det var som om gulvet forsvandt under mig. Nu havde jeg levet i tro til Gud i halvandet år, og intet manglet, så jeg kunne ikke tro, at jeg havde taget fejl. Men jeg bevarede roen, Gud skal have tak, og spurgte dem, om vi ikke sammen kunne bede til Gud derom, for selv havde jeg ingen ledelse til at søge mig en stilling igen, og jeg ville jo gerne personligt have den samme besked fra Gud. Vi blev så enige om at bed Gud om at lukke alle økonomiske kilder i hele den uge, som bevis på at jeg havde taget fejl, og da jeg var helt på bunden den dag med midler, var det sådan set en dristig bøn, men jeg måtte simpelthen have et himmelsk bevis på mit kald, for jeg agtede disse fire kære søskende, og tænk – om de havde ret! Bønnen var inderlig og alvorlig fra os alle fem, og efter den skiltes vi i kærlighed.

Dagen efter ankom en anonym forsendelse med 150 kr. som jeg så turde tage, som et bevis på, at jeg måtte fortsætte som jeg havde begyndt.

En uge efter kom så den første invitation. Det var en kristen typograf Petersen, fra Kalundborg, som senere tog navneforandring til Eierdal, der spurgte mig om jeg kunne holde et møde 1. pinsedag i Kalundborg.

Det blev så min debut, og det var med stor skrøbelighed at jeg prædikede, men oplevede Guds forunderlige hjælp i min magtesløshed, og resultatet var, at jeg fik flere invitationer til forskellige byer ud fra samme hjem, og når jeg i dag kigger baglæns, er det med stor glæde og forundring. Ordet, jeg fik fra Gud i begyndelsen: "Stå op, drag igennem landet i dets længde og dets bredde, thi til dig har jeg givet det," er nu gået i fuld opfyldelse. Jeg har besøgt de fleste af Danmarks byer og øer, og kan med taknemmelighed sige, at jeg aldrig en eneste gang har inviteret mig selv, men er blevet inviteret alle steder ved "mund til mund metoden", og det har jeg også kunnet tage, som et bevis på min kaldelse. Gud alene æren. Foruden møder på hoteller og i mødesale, har der også været afholdt adskillige hjemmemøder, og alle steder har der være en lille flok af kristne venner, som har stået bag møderne og indsat annoncer i aviserne og lejet lokaler, og ikke mindst haft bedestunder for møderne.

Gerningen har jo også medført andre ting. Adskillige af mine venner har ladet sig døbe, nogle i stedlige lokaler andre i havet, og mange er de, som er afgang ved døden, og som jeg har måttet begrave, og flere små børn er blevet "fremstillet" i hjemmene og overgivet til Guds velsignelse. Det er jo klart, at der udspringer et venskab af kærlig art, når man kommer i hjemmene og nyder godt af deres gæstfrihed igennem næsten 35 år. De små, som var små, er nu blevet voksne og har selv fået børn, og det har været vidunderligt at følge alle disse dyrebare familiers udvikling og kunnet tage del i både sorger og glæder.

I de senere år har der ikke været så mange til møderne, som der var i begyndelsen. Jeg husker de første år, hvor man ustandselig måtte sætte nye stole ind og hvor der undertiden kunne være trængsel, men i dag er det ligesom anderledes. Hele tidsånden i dag er anderledes end for 35 år siden, og man mærker en mere intens modstand i åndens verden.

Nu må jeg dertil sige, at min forkyndelse vel nok ligger på et mere helliggørende plan, så den ikke er så tilgængelig for ufrelste, men jeg har dog alligevel oplevet, at mennesker kan frelses også ved en sådan forkyndelse. Billy Graham, den amerikanske verdensevangelist, er jo i stand til at samle 10 tusinder, og jeg har af og til spurgt Gud, om der var noget forkert ved min forkyndelse, siden den ikke trak de store masser. Gud gav mig en dag et svar, som egentlig bekræfter mit virke, Han sagde: "VOGT MINE SLAGTEFÅR." Sak. 4. 11. Der er altså nogle forkyndere, der skal tage sig af de små lam, og andre, der skal tage sig af de får, der skal føres til "slagtebænken", dvs. til korsfæstelse af deres selv- og JEG liv, og denne forkyndelse er vel knap så populær, og kan som følge af det, ikke drage de store masser. Jo nærmere Jesus kom til korset, desto færre fulgte ham. Således også i dag.

Som jeg begyndte, således har jeg fortsat. Der har altid i min forkyndelse været en stærk overbevisning om, at frelsen også indebar udfrielse fra vore legemlige skrøbeligheder, men ikke for enhver pris. Med en forjættelse følger altid en betingelse, og man kunne have

lyst til at spørge: "Hvad holder du mest af – Forjættelserne eller betingelserne?" og der må vi vist ofte sige, at de fleste holder af løfterne, men bryder sig ikke om betingelserne, og så er det tvivlsomt om du får opfyldt løftet.

Når jeg nu berettet om de forskellige oplevelser, jeg har haft igennem årene, så kommer de ikke i rækkefølge, men i den orden, som jeg kommer dem i hu, og for at undgå enhver misforståelse, så er det ikke mig, der er dygtig til noget som helst, men Gud alene, der skal have al æren for Hans usigelige nåde og barmhjertighed. HAN KAN. HAN HAR MAGT.

MIN GERNING

Først et par uddrag fra aviser landet over.

Morsø Socialdemokrat den 7. december 1949

"Den smilende forkynder"

Børge Wellejus, prædikant uden præstekjole og løn, gæster i disse dage Mors.

Børge Wellejus har ikke uden grund tilnavnet "den smilende forkynder". Han er ikke teologisk uddannet på universitetet som præsterne, han har ikke præsteembede og får ingen løn. Men meget få præster er en så optaget mand, som han. Fra alle dele af landet, fra storbyer, og fra landsognene, har man bud efter ham, og alle steder kommer han med lige stor glæde.

Han taler lige gerne for ikke kirkens medlemmer, som for katolikker, adventister, grundtvigianere og apostolere. Han er ikke forsynet med "tøjr" som en lønnet præstestilling indebærer.

For 15 år siden kom han i forbindelse med Oxford gruppen. Han blev omvendt, forlod sin sikre stilling og fordybede sig i bibelstudier. Efter en tids forløb, kom der tilfældigt bud efter ham fra Kalundborg, hvor man ønskede at høre hans forkyndelse. Siden har han været på farten.

Han har kone og tre børn, men familien har ikke måttet lide under husfaderens usikre økonomiske stilling. Når nøden er størst, er hjælpen nærmest, og mangfoldige gange er en pengekonvolut uden afsenderadresse dumpet ind gennem hans brevsprække.

Wellejus besøger i disse dage Mors. Forleden talte han i den apostolske kirke, i aftes for frimenigheden på afholdshotellet, og i aften venter man hans besøg i Sundby.

Hans forkyndermåde adskiller sig væsentlig fra den, man ellers ser praktiseret. Hans kjole og krave erstattes af et sæt gråt tøj, det alvorstunge ligger ham fjernt. Han tager gerne arme og hænder til hjælp for at understrege sine ord, men som han sagde i aftes, da han talte for en stor forsamling på afholdshotellet: "Jeg er ikke politiker, gudskelov." Han talte ud fra et afsnit i Lukas evangeliet: "Hvordan skal vi være, for at komme med Jesus, når Han kommer?"

Hans livlige forkyndelse taber i værdi, når den skal gengives referentisk, men essensen var den, at vi af al magt skal stræbe efter at undertrykke selvet, egoismen i os.

Vi må betale prisen for at komme med. En olympiade deltager træner og nægter sig selv meget, for at nå sit mål – guldmedaljen – Gør vi nok, for at nå vort mål frelsen? Nej, 99% af alle kristne bliver bare siddende, ventende på, at frelsen skal komme af sig selv. De gør kun lidt for at gøre sig fortjent dertil.

Menighedsbladet for Hørsholm Sogn. Marts 1950

Tirsdag den 28. kommer evangelisten Børge Wellejus herud. Nu skal De ikke straks rynke på næsen, når de høre ordet "evangelist".

Børge Wellejus er ikke teologisk uddannet, og det kan også være godt at høre én, der ikke er opfyldt med dogmatik. Han var oprindelig kontormand, men fik et kald for ca. 6 år siden til at opsiges sin stilling og gå ud og fortælle mennesker om Gud. De kan stole på, at han er værd at høre. Det er et menneske, der tager Guds ord bogstaveligt, og han lever selv efter det. Ham vil De ikke fortryde at have hørt.

Morsø Folkeblad den 20. januar 1949

KIRKENS KORSHÆR, holdt tirsdag aften i menighedshjemmet en lidt sen, men vellykket nytårsfest.

Ved de lange, festlige borde med levende lys var alle pladser tæt optagne. Pastor Fisker bød velkommen og begyndte med at bede Gud velsigne aftenen og det nye år.

Fra første til sidste sætning blev taleren, hr. Wellejus fra København, fulgt med dyb opmærksomhed. Hans tekst var: "Jesus Kristus er i går og i dag den samme – ja, til evig tid." Ud fra dette talte han levende og indtrængende om at lægge sine dage i Guds hånd. "Forkort de trælsomme uger – træk de dage fra, hvor Gud giver dig fri for bekymringer. Alt hvad du har af synd og selvbefrejdelse fra dine gårsdage, det glemmer Gud for Jesu skyld, om du blot vil komme med det og bekende det og tage mod Hans nåde – Han gør dig fri og giver dig et rent hjerte. Morgendagen er endnu Guds, du ved ikke om den bliver din, om du oplever den. Du må tænke på den, lægge dine planer – gør det i Guds navn og i Hans lys – men lad være med at bekymre dig for den. Bekymring er imod Guds bud, det er synd at bekymre sig.

Dagen i dag er den, der betyder noget, ja, alt for dig. Har du ikke begyndt med Gud, så gør det nu. Jesus Kristus har sonet al din synd – tro det, og du bliver frelst af nåde. Og så må du blive i Gud, blive på Hans vej, hver time på dagen. Blive i Hans fred. Gå fremad lyttende og lydende, da lever du et rigt og lykkeligt liv."

Ved kaffen blev der sunget en del sange, bl.a. én, som en fritidsarbejder i Kirkens Korshær her, havde skrevet. Betagende var det da sangen: "Kun en dag" blev sunget, dæmpet, inderligt, det var en samlet bøn i strofer.

Hr. Wellejus fortalte, på opfordring, om Guds omsorg for ham og hans kære i det daglige praktiske liv. Han kommer, hvor man beder ham tale, har ingen faste indtægter, men lever fra dag til dag af det, Gud giver ham.

Efter endnu et par sange sluttede pastor Fisker aftenen med bøn. Det var en god aften, den vil sætte sine spor – og den vil sent glemmes.

Svendborg Avis den 19. april 1951

Svendborg gæstes i disse dage af en over hele landet kendt og skattet prædikant, Børge Wellejus. Han var en ung forretningsmand, da han fik kald til at forkynde evangeliet. Mange lidende, både åndeligt og legemligt har fundet hjælp og lægedom ved Guds kraft gennem hans forkyndelse og forbøn.

Han taler i morgen aften i Betaniakirken i Pjentemøllestræde.

Frederikshavns Avis den 26. oktober 1951

Evangelisten Børge Wellejus kommer til Frederikshavn og forkynder evangeliet på Hoffmanns hotel lørdag den 27. og søndag den 28. oktober.

Wellejus, som forhen var handelsrejsende, blev for nogle år siden grebet af evangeliet, og følte kaldet fra Gud til at bringe det ud til sine medmennesker. Dog tøvede han i halvandet år med at lyde kaldet, og i denne tid helligede han sig helt til at granske den hellige skrift.

Wellejus er i lighed med den kendte svenske evangelist, Frank Mangs, ikke tilknyttet nogen bestemt kirke, men kalder sig kun en kristen. Han er altid fuldt optaget landet over med at forkynde evangeliet, såvel inden for folkekirken som frikirker, og har nu på opfordring fra forskellige, lovet at komme hertil.

Sønderjysk Tidende den 5. marts 1952

Velset prædikant på Tinglev-Eggen.

Blandt de prædikanter, der året igennem gæster Tinglev, og det er mange, er en ny mand trådt ind i billedet. Det er Børge Wellejus, København.

Han har nogle gange i løbet af de sidste par år haft møder her i Tinglev, og med stadig stigende antal tilhørere. Tirsdag og onsdag aften talte Børge Wellejus i Bethania, og der var mange mennesker begge aftener.

Han virker som en missionær, men er ellers ikke tilsluttet nogen "retning", og kun hans mange venner landet over står bag ham. Og han prædiker kun evangeliet, men han gør det, så han får tilhørerne til at lytte.

Forleden aften talte Wellejus i Bajstrup, og her samlede han ca. 70 tilhørere.

Roskilde Dagblad den 24. oktober 1952

Missionsforbundets vækkelsesmøder.

Der kommer flere og flere tilhørere ved Børge Wellejus' møder på hotel ROAR. Og det er ikke underligt, for han er en ualmindelig fængslende og inspireret taler, som nok kan holde en stor forsamling i ånde. Det er nu besluttet at forlænge møderækken ugen ud. Lørdag aften, hvor man venter særlig stor tilslutning, har man lejet den store sal. Og søndag holdes møder både eftermiddag og aften i Kældersalen.

Utallige lignende avisudklip har jeg liggende, men lad nu disse være nok.

Jeg vil fortælle om adskillige undere og helbredelser, som jeg har oplevet.

Det er jo mest nærliggende, at fortælle om det, der er sket indenfor ens egne vægge. Derfor begynder jeg med min hustrus forskellige fødsler og hvad de indebar og medførte.

Vor ældste søn, Anders, blev født den 3. juli 1940 under de mest vanskelige omstændigheder. Tyskerne havde besat Danmark den 9. april 1940, og da min kone skulle føde, var der udgangsforbud, så det var med stor risiko, hun måtte tage en taxa til Astrid a'Rogvigs klinik i Hostrups Have på Frederiksberg. Hun ankom dog sikkert til klinikken den 1. juli, men fødslen trak i langdrag, og hun oplevede det ubehagelige på fødestuen, at være vidne til at den ene efter den anden kvinde fødte børn i værelset ved siden af, så hun var udsat for et vældigt pres ved at ligge og høre: "De har fået en datter fru N.N., De har fået en søn fru N.N. osv., men endelig kom min kones tur, tredje dagen efter indlæggelsen og under kraftig luftalarm. Det blev en svær sædefødsel med operativt indgreb, så drengen var helt blå i flere uger efter. Vi var meget utilfredse med behandlingen på omtalte klinik, bl.a. ved den kendsgerning at jeg blev totalt forbudt at besøge min kone i de tre dage fødslen pågik, hvilket jo ville være helt absurd i dag, og desuden var ånden og behandlingen ikke god. Så vi besluttede derfor, at skulle vi stå overfor at skulle have et barn til, skulle det i alt fald ikke ske på den klinik.

Det viste sig nu, at drengens testikler ikke var kommet ned i pungen, men gemte sig i bughulen, antagelig på grund af den svære fødsel, men sundhedsplejersken, som besøgte os jævnligt, beroligede os med at sige, at det skulle vi ikke tage os af, for det gik i orden af sig selv, når drengen begyndte at gå. Og det slog vi os til tåls med, men bad dog inderligt til Gud om, at Han ville tage sig af sagen. Jeg husker, at jeg blev ved igennem årene at minde Gud om, at vi havde lagt Anders i Hans hånd, og at vi regnede med et indgreb fra oven. Der skete imidlertid intet, heller ikke da Anders begyndte at gå, og helt op til skolealderen var tilstanden den samme. Det var med ængstelse, at vi sendte ham i skole, for vi vidste jo, hvorledes børn er imod hinanden. Det gik heller ikke stille af, hverken ved af- og påklædningen ved gymnastik og det efterfølgende brusebad, hvor kammeraterne stirrede på ham, eller ved svømning. Men vi hvilede stadig i, at Gud ville ordne det i sin time. Selvfølgelig påvirkede det drengen, det ville være naturligt andet, og en dag, husker jeg, kom han hjem fra skole, han var nær ved de 14 år, og smed sin skoletaske i gulvet og brast i gråd.

Det gjorde os meget ondt, og vi følte med ham. Nu havde vi biet i 14 år og regnet med Gud, og jeg personlig syntes ikke jeg kunne vente længere. Så jeg sagde til Gud; "Da du til-

syneladende ikke har hjulpet, og drengens nerver tager skade, tager jeg sagen i min egen hånd. Det havde heller ikke gjort det lettere, at jeg under mine mødebesøg i Danmark var stillet overfor lignende tilfælde, hvor fædre omgående havde søgt læge, og ladet drengen operere. De lod endog forstå, at jeg ikke var en kærlig fader, når jeg bare lod stå til, og "Tænk, om han ikke kan få børn? Vil du tage ansvar for det?"

På det tidspunkt kom vi sammen med Poul og Thyra Madsen, og Thyras fader var professor Fenger, som hun anbefalede mig at gå til, hvilket jeg så gjorde. Han så på Anders, og sagde: "Det kan jeg ikke klare, men nu giver jeg Dem en henvisning til en specialist i Stockholmsgade, og da han er ualmindelig dygtig, vil jeg udtrykke det på den måde, at om han siger Deres søn skal opereres, så skal De for enhver pris lade det gøre, men hvis han siger De ikke skal lade ham operere, må De under ingen omstændigheder lade det gøre." Det var jo klar tale.

Næste dag, det var for øvrigt den 2. juli 1954 kørte vi sammen ind til Stockholmsgade. Professoren så ganske kort på Anders og udtalte: "Her skal intet gøres." Og så kørte vi hjem igen, med uforrettet sag. Den 3. juli 1954 om morgenen, på Anders' 14 års fødselsdag oplevede vi det under, at alt var kommet i lave af sig selv. Han var, som en dreng skulle være. Det var en glædens dag, men for mig også en sorgens dag. Tænk, om jeg havde kunnet vente de få dage mere, og i tro oplevet underet. Men nu havde jeg tvivlet, trods 14 års holden ud, og beskæmmet måtte indrømme, at Gud hører bøn og svarer på den i sin bestemte time. Hvad lærer man nu af dette? Ja, man lærer at forstå, at ikke alle bønner bliver besvaret omgående, nogle trækker lidt i langdrag for at styrke os i troen.

Jeg har senere læst Dommernes Bog det 3. kapitel vers 1-2 og ser deraf, hvorledes gud lader nogle fjender blive tilbage, for at oplære Israel til at forstå sig på krig. Og således gjorde Gud åbenbart også med mig, for at oplære mig i tro, så jeg kunne forstå åndelig krigsførsel.

Og nu, kære læser, skal De vide, at Anders senere blev gift og fik to dejlige børn, Kristoffer og Sofie.

Belært af erfaringen kom min kone ved næste fødsel ind på rigshospitalet under dr. Schnor. Det var den 25. februar 1943. Og på grund af de gode tekniske og betryggende forhold forløb fødselen uden problemer, selvom der måtte et indgreb til forårsaget af den meget sjuskede førstegangsfødsel. Det blev en datter, Kirsten, som kom til verden, men dr. Schnor udtalte til min kone, at hun aldrig skulle regne med en normal fødsel mere.

Enhver mand ville vel så efter en sådan ekspertudtalelse skåne sin hustru for flere fødsler? Men ikke desto mindre blev min hustru igen gravid året efter, og jeg kan vidst kun forklare det med, at hele vor tilværelse var en tilværelse i tro til Gud, og derfor regnede vi enfoldigt og barnligt med, at det ordnede Gud nok. Men jeg kan endnu huske min elskede svigermoders bekymrede rynker over vor enfoldige dårskab. Som fødselen nærmede sig, kom jeg dr. Schnors udtalelse i hu, og begyndte en inderlig bøn for en god fødsel. Vi havde hørt, at Diakonissestiftelsen skulle være et sådant godt sted, men det kostede 322 kr. for opholdet, og da vi ikke ejede likvid kapital, måtte jeg indmelde Betty i tro, hvilket jeg gjorde. Dagen oprandt, det var den 18. december 1944, og Betty fik, hvad man i fagsproget

kalder "en spontan fødsel" dvs. en fuldkommen normal fødsel, som kun tog en halv time. Det var kl. 20.00. Det blev en stor dreng på 9 pund, men kort efter fødslen udåndede han uden nogen beviselig årsag, og selvom jordemoderen gjorde alt, hvad gøres kunne, var han død. Jordemoderen var fortvivlet og ville trøste min kone, men oplevede, at det var min kone, der trøstede hende.

Jeg var naturligvis rystet, og forestillede mig ved mit besøg at finde hende opløst i gråd, men hun strålede faktisk af glæde. Gud havde i mellemtiden talt med min kone, og givet hende Salme 8. vers 3. og det havde styrket hende. Nu var jeg ikke i stand til lige på stående fod at finde nogen trøst i det ord, så jeg måtte forhøre mig hos min kone, for at få en forklaring. Ordet lød: "Af de spædes og diendes mund grundfæstede du en magt for dine fjenders skyld, for at standse fjenden og den, som vil hævne sig." Gud havde sagt til hende: "Af alle de børn som fødes fuldbårne, men ikke får lov til at blive på jorden, danner jeg en hær i luften for at standse "fjenden" og kaste ham i ildsøen." Hermed fik min kone bevis på, at de 9 måneders trængsel ikke var formålsløse, men at hun havde været med til at skabe et våben for Gud, til at standse fjenden med.

På hendes natbord lå en henvisning til "de pårørende" om at henvende sig på kontoret. Jeg vidste med smerte, at det var betalingen det gjaldt, og jeg ejede ikke en rød øre, så jeg nærmest sneg mig ud af hospitalet efter besøget, for på en eller anden mirakuløs måde at skaffe pengene.

Det må indflettes her, at jeg aldrig under nogen form talte om penge, ej heller tog kollekt op ved mine møder, eller havde bestemte personer og kontakter, der støttede mig, men udelukkende fik mit udkomme gennem gaver fra mennesker, der troede på min gerning, og gav mig dem i form af deres tiende.

Der var en ægyptisk præst, der en tid rejste rundt i Danmark for at holde møder. Han hed Pastor Marcus, og han sagde følgende, hvilket jeg lagde mig på sinde: "Der var engang, da jeg havde fast gage, men en fader holder ikke sin søn på løn, men dækker alle hans udgifter."

På Diakonissestiftelsen havde de lagt min hustru ind på en to-sengs stue, hvor en dame havde fået tvillinger, hvilket jo var forfærdeligt upsykologisk, og jeg tænker, at de derfor et par dage efter gav hende enestue som et plaster på såret. Jeg holdt mig beskedent på afstand i nogle dage på grund af de manglende moneter, men som vi nærmede os julen, måtte jeg jo derud igen, og stor var min forbavselse, da jeg besøgte min kone og så hendes glade ansigt.

Pastor dr. Koch, forstanderen for stiftelsen, havde lige været på julebesøg, og spurgt Betty, hvor hendes mand var missionær henne? Jeg har set efter i missionskalenderen, men fandt ikke hans navn! Sagde han. – Nej, forklarede Betty, han er "free-lance" og rejser i hele landet. Så er han altså ikke medlem af folkekirken? – Nej! Ja, se lille frue, vi har herude den skik, at hustruer til præster og missionærer ligger gratis, men selvom Deres mand ikke er i folkekirken, har vi nu alligevel besluttet, at De ikke skal betale for at være her. Sådan ordnede Gud vort mellemværende, og vi var jublende glade.

Den sidste fødsel fandt sted i hjemmet. Det var sådan set et stort trosskridt, men vi syntes forløsningen gradvist havde været i virksomhed ved de sidste fødsler, så vi turde vove springet. Denne fødsel blev over al forventning god. Betty fødte en dreng, Finn, på en halv time og det var den 6. maj 1946. Hun var oppegående allerede den 10. dag og vi tog til bryllup på Skovridergården ved Bisserup med den lille i lift den 12. dag.

Finn siger ofte for spøg. Ja, jeg er jo deres erstatning.

Det var så fødslerne. Nu vil jeg skrive lidt om de forskellige undere, vi igennem årene har oplevet med vore børn.

02.02.1945: Anders syg. Feber 39,8 – blev salvet. Oprejst næste morgen.

15.06.1946: Anders havde en blist på låret, som efter nogle dages forløb udartede sig til en grim byld med hævelse over det meste af låret på bagsiden. Men Herren greb forunderligt ind ved bøn, så bylden blev til en lille ubetydelig blist igen med et lille sår på, og al hævelse forsvandt.

24.02.1944: Kirsten syg, men rask 1 time efter ved bøn.

28.08.1944: Kirsten syg, salvet og bedt for. Helbredt næste morgen.

21.05.1948: Kirsten vågnede med 38,1 til morgen og feberen steg op ad dagen, så hun lå helt stille hen. Anders ville glæde hende med en iskage. Hun rørte den ikke. Klokkeren 14 blev jeg harm i min ånd og truede ad feberen. To minutter efter bad hun om mad, spiste 6 halve stykker mad og drak en sodavand. En halv time efter var hun nede at lege.

06.01.1949: Medens jeg var i Kalundborg, ringede Betty pr. telefon. Kirsten høj feber, talte i vildelse. Vi gik i inderlig bøn. Finn var på potten og begyndte at synge, efter at være kommet i seng igen: "Tante ROSE var et vakkert barn," hvorpå Kirsten nu rettede ham, og beviste derved pludselig at være kommet til bevidsthed. Det var to timer efter opringningen. (Betty havde dagen i forvejen sunget for dem "Mor og Barn").

År 1950 ca.: Under en 14. dages rejse blev jeg ringet op af Betty, som fortalte at Kirsten havde fået giftfeber, og havde så store smerter, at hun ikke engang kunne have et lagen over sig for smerter. Betty havde i sin nød søgt læge, som omgående fik Kirsten lagt ind på børnehospitalet i Østerfarimagsgade.

Der lå hun i 14 dage og fik 56 indsprøjtninger og stod overfor at skulle gennemgå endnu en indsprøjtningsskur.

Jeg var i den dybeste nød, og kendte faktisk i mit hjerte tilskyndelse til at få hende bragt hjem, men af angst for at komme i Ekstra Bladet "Tosset missionær tager sin datter ud af hospitalet," turde jeg endnu ikke gøre skridt dertil.

Betty måtte kun besøge Kirsten én gang om ugen og led med mig, og barnet sagde ved besøget kun: "Jeg vil hjem, jeg vil hjem, jeg vil hjem osv."

Under møderne i Horsens boede jeg hos møbelhandler Wilhelm Eriksen og frue, Torvet 6, og fik der et værelse øverst oppe som vendte lige ud mod Horsens fjord.

Om natten blev jeg vækket ved en banken, som jeg i første instans troede var morgenvækningen ved Eriksens knyttede hånd på døren, men da jeg kiggede ud, klokken var fire om morgenen, var der ingen. Så vendte jeg mig igen mod vinduet i værelset og så den smukkeste fugl sidde i den nederste kant af vinduet. Den kunne ikke se mig på grund af det gardin (stores) der var for vinduet, men i det jeg stod der bankede den på ruden med sit næb, og for ligesom at lægge eftertryk gjorde den det 3 gange i træk. Jeg var fuldstændig lamslået, da jeg opdagede, at det var den bankning, der havde vækket mig.

Tanken kom, er det fra djævelen eller fra Gud? Og i min nød stak jeg to fingre ned i min bibel, og sagde: "Kære Gud, vis mig det!" Og mine øjne faldt på [Jobs bog 12.7](#): "Og sandelig spørg dyrene ad, og de skulle lære dig det, og himmelens fugle, de skulle forkynde dig det."

Kan man undre sig over, at jeg jublede. Straks telefonerede jeg hjem til Betty, og fortalte om oplevelsen og bad hende omgående tage Kirsten hjem fra hospitalet. Betty tog straks om morgenen ind til hospitalet og fik foretræde hos professor Oluf Andersen (hvis fader for øvrigt var præst i folkekirken) og forklarede ham om mit syn og følgerne deraf. Han advarede hende kraftigt imod dette galmandsværk, og sagde at det kunne koste Kirstens liv, netop nu ved begyndelsen af kur nr. to. Men Betty holdt fast på sit, og måtte så underskrive en erklæring på, at det var på eget ansvar, at hun tog Kirsten med hjem. En sygeplejerske blev tilkaldt for at bære Kirsten ned i en taxa, og i mellemtiden var professoren alene med Betty og sagde: "Jeg ville sikkert have gjort det samme, Fru Wellejus, om jeg havde set en sådan fugl, som Deres mand." Men dette sagde han ikke, i sygeplejerskens nærværelse. Ved hjemkomsten lagde Betty Kirsten i seng og i løbet af dagen kastede hun voldsomt op i en spand, og var rask og har været det for den sygdom lige siden. Gud alene æren.

12.08.1948: I dag opdagede vi til vor forfærdelse, at Finn havde vandbrok. Hans pung var fyldt med vand og så stor som en appelsin. Evangelist Chr. Ramild var på besøg, og jeg bad ham om at hjælpe mig med at bede for Finn og salve ham, hvilket han gjorde. Betty havde forinden rådspurgt sig med en overfor boende læge, som omgående havde beordret operation, og indmeldt Finn hos professor Dahl Iversen.

27.08.1948: 15 dage efter salvingen var brokken væk og jeg skyndte mig at ringe afbud til professoren, som skulle operere Finn dagen efter. Jeg forklarede i telefonen til Dahl Iversen at Gud havde grebet ind, og at Finn som følge deraf ikke kom. Men han udbrød ophidset: "Den dreng har vandbrok lige så sikkert som Amen i kirken." – Ja, det har han nu ikke, sagde jeg, og så smækkede professoren røret på. Dagen efter kom hans regning på kr. 150,00.

17.02.1949: Betty havde betændelse i knoglen på fingeren og kunne overhovedet ikke benytte hånden for smerter. Fik forbøn i torsdagskredsen. Dagen efter var hun fuldstændig smertefri og al hævelse forsvunden og fingeren kunne bruges til alt.

Kirstens datter, Karina, på 7 år havde en meget slem vorte på spidsen af sin storetå. Den var kulsort og sad som en gevækst i forlængelse af tåen, så hun overhovedet ikke kunne have sko på. Alt havde Kirsten prøvet, iseddike o. lign., men forgæves. Vi bad for den en aften inden Karina skulle i seng, og næste morgen lå vorten i sengen, og i hendes storetå var der en hulning ind i kødet, men helt glat hud, intet sår.

En nytårsaften skulle vi have Karina på besøg, fordi hendes forældre skulle til fest i handelsbanken. Vi havde lige spist vor festmiddag, da Karina måtte lægge sig på sofaen og krumme sig sammen af smerter i maven. Det så virkelig faretruende ud og hun jamrede sig voldsomt, så vi næsten ikke kunne få anden tanke end at det måtte være blindtarmsbetændelse. Vi var i vildrede. Men pludselig slog det mig: Vi kan da bede! Idet jeg lægger mine hænder på Karinas mave og skal til at bede, siger hun med et strålende smil: "Morfar, du er pragtfuld!" ALLE SMERTER VAR VÆK. Nej, sagde jeg. Morfar er ikke pragtfuld, men JESUS er pragtfuld. Og nytårsaften var reddet.

Den onde bryder sig ikke om at høre om, at Gud gør undere. Det var ved et møde i Århus, i hotel "Den røde Okse". Jeg holdt møde på første sal i en ret stor sal, hvor der var mad-elevator op, og lemmen til denne var lige bag ved talerstolen. Denne lem var blot løseligt sat op i falsen på trævæggen, når elevatoren ikke var i brug. Mødet var lige begyndt, og jeg bad en fru Nielsen om at aflægge sit vidnesbyrd om, hvad Gud havde gjort for hende. Hun havde i mange år fået livsvigtig medicin på rød recept, men havde nu ophørt med denne medicin, efter at der var blevet bedt for hende, og hun havde kendt indgreb fra Gud. Så såre fru Nielsen begyndte at tale, faldt elevatordøren ned bag mine fødder med et brag, og ud strømmede en syndflod af forskellige størrelser glas, som knustes i tusinde stykker. Det var satans måde at udtrykke sit mishag på. Vi lod blot glassene ligge, og fortsatte vort møde. Da jeg kom hjem i mit logi i Århus, jeg boede hos murermester Johansen, hvis søn var meget i modstand, og som havde overværet mit møde, havde sønnen hængt en stor plakat på væggen over min seng med følgende ordlyd: "Ånden er vel redebøn, men glassene er skrøbelige." 14.06.1948.

En lille morsom oplevelse fra Svendborg. 25.04.1948.

Instrumentmager Voss' hustru Marie havde frygtelige smerter i den ene arm på grund af gigt, og han bad mig bede for hende. Idet vi lagde hænderne på hende og begyndte at bede, formelig sprang smerterne over i min arm, så jeg næsten måtte sige AV! Men Voss udbrød: "Lad blot ham ha' det Marie, han skal nok blive af med det." En halv times tid efter forsvandt smerterne også fra min arm.

Jacob Voss var klaverstemmer og instrumentmager i Svendborg og havde fået den gerning at være med i hospitalssangen. Sangstemmen var blevet ødelagt ved 2 måneders dårlig hals og nu ønskede han forbøn for sin stemme. Gud greb ind, så han igen kunne være med til at synge på hospitalet. 21.04.1948.

Jeg havde haft det noget svært en tid på grund af modstand over min forkyndelse om Herren som vor læge. En broder i Herren sagde rent ud, at jeg lovede mere end evangeliet. I den tilstand gjorde jeg min entre på Fanø. Jeg boede hos to ældre søstre i Herren, Kristine Holm og Nana Mikkelsen, som havde deres eget hus. Under samtalen forklarede jeg dem

min nød, og de foreslog, at vi bad sammen, så mødet om aftenen ikke skulle forstyrres af mismod. Vi bad eendragtigt Gud om at give mig et tegn ved aftenmødet på at jeg måtte fortsætte med at bede for de syge som hidtil. Og jeg dristede mig under bønnen endog til at bede Gud give mig bare én sjæl ved mødet, som bevis. Aftenen kom hos en mand der hed Niels Skelmose, og ånden var så stærk, at midt i min tale blev en ung pige slået ned at sin stol og lå skrigende på gulvet, idet hun råbte: "Tilgiv mig Jesus, tilgiv mig Jesus." Det var som et lyn, der ramte hende, og jeg gik hen til hende og lagde mine hænder på hendes hoved og tilsagde hende syndernes forladelse i Jesu navn, så rejste hun sig op med gråd og sagde: "Nu er jeg frelst!" Det gjorde et stærkt indtryk på os alle, især da vi i forvejen vidste, at hun var en af dem, der stærkest havde gjort grin med mine møder ved tidligere lejligheder. En anden ung kvinde, en frue, var så grebet af det passerede, at hun spontant rejste sig op og sagde: "Jeg vil også frelses!" og det blev hun. Så Herren gav mig altså to sjæle i stedet for en den aften, og glad var jeg, for nu havde Gud givet mig det bevis, jeg bad Ham om. 15.03.1948.

I tiden fra den 06.10.1943 til den 1. januar 1944 blev 42 søskende i Herren døbt i den hellige ånd og fik tungemålgaven ved bøn og håndspålæggelse.

27.03.1944. Fængselsbetjent Harry Nielsen, Glostrup, blev salvet for et hekseskud, blev øjeblikkelig oprejst og helbredt.

11.04.1944. En søster i Herren, Martha Ø. bekendte at hun var snapsedranke, og det blev afsløret, at hun havde en drukkenskabsånd, som skulle uddrives. Det blev den under håndspålæggelse og ved stærke opkastninger. Senere betroede hun sig til os, og fortalte, at hun var så fristet til at spise bundter af radiser i trangen efter noget stærkt, men efter bøn forsvandt denne trang også.

17.01.1945. Ole Würtz var arbejdsløs på 5. måned og klagede sin nød til mig. Vi blev enige om at bede om en stilling til ham efter ordet fra Math. 18:9: "Dersom to af eder bliver enige på jorden om hvilken som helst sag, hvorom de ville bede, da skal det blive dem til del fra min fader, som er i himlen." Vi rejste os op fra bønnen, og så sagde jeg: "Så har du altså efter dette en stilling!" Ole stillede sig meget tvivlende og sagde: "Tror du?" Lad os tage et mannakorn, sagde jeg, og det gjorde Ole. En indskudt bemærkning: Vi var sammen om aftenen. Ordet Ole fik, var fra 2. Mos. 16.6-7 og lød som følger: "I aften skulle I kende, at Herren har udført jer af Ægyptens land, og i morgen skulle I se Herrens herlighed."

18.01.1945. Ole fik plads på udvandringskontoret i dag.

06.03.1945. Oversygeplejerske Hedvig Rasmussen, Nykøbing Sj. øjeblikkelig oprejst ved salving og håndspålæggelse. Havde difteri med hævelser i ansigtet efter serum.

20.03.1945. Ole Würtz havde en lejlighed i Espergærde, hvor det drev ned ad væggene med vand. Vandpost i gården, der frøs til om vinteren, og meget kold lejlighed i det hele taget. Vi bad om, at han måtte få en lejlighed inden den 1. april. Det var en meget svær bøn, idet det var krigstid og næsten umuligt at opdrive en lejlighed. Ole fik sin lejlighed i Buddinge inden den 1. april.

10.09.1945. Jenny Hansen havde lammelser i det indre af hovedet. Har ikke kunnet græde i 2 år. Lammelsen ophævedes, da ånden i aften var så stærk ved vor bibeltime. Og hun storgræd af glæde for første gang i to år.

13.09.1945. Dagmar Hansen, Skovridergården, fik et stærkt epileptisk anfald med fråden om munden og stivhed i kroppen. Disse anfald kunne sædvanligvis vare flere timer med skrigen og afrivning af håret. Gud greb ind efter byden i Jesu navn på fem minutter.

07.11.1945: Frk. Esther Nielsen, Utterslev, skulle dagen efter indlægges på hospital for en blødende tarm. Bekendte, at hun gik til spiritistmøder, hvilket jeg viste hende var imod Guds vilje. Hun afstod derfra og bad om tilgivelse og lovede ikke at gå til dem mere. Blev salvet og helbredt. Kom ikke på hospital. Hun begyndte sit arbejde den 15. november 1945.

24.11.1945. Bad for frk. Sigga Hansen. Hun havde stærk hovedpine på 30. år på grund af åndsbesættelse. Bad og bød over ånderne fra kl. 19-22.30, ingen befrielse. Fortsatte lørdag.

01.12.1945. Tog fat igen fra kl. 19-22. Fuld udfrielse. Gud til ære.

16.06.1946. Vi er på ferie på Refsnæs ved Kalundborg. Betty angrebet af en slem kolorine. 8 afføringer om dagen som skum. Herren greb ind, efter at hun var salvet, og Betty spiste alt som normalt, straks efter bønner.

08.05.1946. Axel Crone blev salvet i ELIM for dårligt hjerte og for syg mave siden 1919, men fortsatte trods bønnerne alligevel med streng diæt og med hvil, efter lægens ordre, på sit kontor hver eftermiddag. Vi havde bibeltime i vort hjem på Anders' fødselsdag den 3. juli, og Axel var til stede. Vi fik varm chokolade med flødeskum, og Axel blev også budt, fordi han havde sagt, at han var blevet salvet i ELIM. Men under stærk protest løftede han hænderne, da chokoladen kom til ham og sagde: "Nej, ikke til mig, det er den rene gift for min mave." Jeg spurgte ham, hvornår han mente Gud ville gribe ind, når han dog var salvet den 8. maj. Han svarede: "Det kan man ikke vide noget om." Så er du ikke i troen, men i vantroen, sagde jeg. Og så forkyndte vi troens ord og vej for ham, og han forstod pludseligt, at "håbe" det var det forkerte, men "at have fået" det var det rigtige. Ud fra ordet: "Alt hvad I beder om og begærer, tror at I har fået det, så skal det ske." Axel fik sin chokolade, og ophørte fra samme aften med sin diæt og sit eftermiddagshvil, og Herren hjalp ham, så han ingen smerter har haft siden.

En lille morsosm oplevelse: Axels kone var lidt "skrap" og holdt seks katte, men var naturligvis meget taknemmelig for at hendes mand, var blevet rask, så hun ikke mere behøvede at give ham diætmad, men kunne sende en ganske almindelig madpakke med ham på kontoret. Men senere blev Axel syg med feber, og fru Crone ringede mig straks op, og sagde med en bydende stemme: "Vil De straks komme ud og helbrede min mand." Hun var ikke en kristen, så det kneb med at forklare hende, at jeg intet kunne, men kun Jesus. Dog tog jeg derud, og Gud var nådig og lod febereren vige.

15.11.1946. Jeg var på husbesøg i Randers hos gamle fru Læssøe, og traf der en mand af hendes bekendtskab, som havde haft hikke på 3. døgn. Vi bad sammen og hikken forsvandt omgående. Han var meget forkommen ved anstrengelsen, men usigelig glad for befrielsen. Jeg talte med ham om at give sit hjerte til Jesus, hvilket han gjorde.

21.03.1947. Bad for Marie Dufke, Helsingør, for stærk tuberkulose i den ene lunge. Røntgenfotografiet var meget "pletet." I dag var hun til gennemlysning hos 2 læger forinden afsendelsen til sanatoriet. – INGEN PLETTER FANDTES? – og lægerne var desorienterede. Lyste igennem hende både forfra og bagfra og ønskede et nyt røntgenbillede. Hun var helbredt.

27.10.1947. Marie Dufke, Helsingør, meddelte i dag efter mødet, at hun havde været til kontrol gennemlysning hos lægen. Han kunne ikke se, hvilken lunge, der havde været angrebet.

12.04.1947. På mødet i Kalundborg på Jernbanehotellet, fik billedskærer Christensen et hjertetilfælde, og faldt om på bænken. Efter håndspålæggelse og bøn rejste han sig op og var frisk til at overvære mødet.

17.04.1947. Fru fyrmester Westborg, Kalundborg, havde haft galdestensanfald hele natten, og sendte bud derom gennem brødmanden, til sin datter Grace Eierdal, hvor jeg boede, og bad os om forbøn omgående. Vi løb hen til hendes hus og begyndte at bede for hende, men jo mere vi bad, desto værre blev det. Og til sidst bad hun os holde op, for hun kunne ikke holde smerterne ud. Vi var i vildrede. Men i mit hjerte lød det: "Der skal bedes, hvor der skal bedes, men bydes, hvor der skal bydes." Jeg forstod nu, at vi skulle byde sygdomsånden at forlade hende, og idet vi begyndte på det, forsvandt smerterne lidt efter lidt, og til sidst var hun befriet. Hun sagde selv, at det var ligesom om ånden forsvandt ved at vi førte vore hænder fra hendes overkrop ned til hendes fødder. Hun spiste havregrød og drak the med brød. Hun fik aldrig galdesten herefter.

Jeg fortalte denne beretning til professor Preben Plum, ved et besøg i hans hjem sammen med grosserer Erik Plum og min kone, og han sagde rent ud, at han ikke troede på ånder. Derefter kom han fra sit studereværelse med en håndfuld galdesten, som han triumferende viste mig, idet han sagde: "Her har De Deres ånder." "Ja, sagde jeg! Det er deres ekskrementer." Han lo højt, og udbrød, "De er storartet."

17.04.1947. Preben Schinkel Stamp, søn af tandlæge Schinkel Stamp, København, blev indlagt som 12-årig på Rigshospitalet og af professor Helweg erklæret uhelbredelig sindssyg. Tvangstanker. Han hørte stemmer, som sagde: At han ikke måtte træde på flisernes streger, at han ikke måtte spise sin mad, og at han ikke måtte træde på trappetrinene op til deres bolig osv. Modstræbende gik hospitalet med til, at jeg fik et værelse stillet til rådighed til en samtale med drengen samme dag, han skulle have haft chokbehandling. Efter denne ene samtale var drengens tilstand så forandret, at hans mor forlangte ham udskrevet. Hun måtte overfor prof. Helweg erklære skriftligt, at det var på hendes eget ansvar.

Drengen, der nu har taget studentereksamen med udmærkelse og er blevet søofficer, har været rask siden. Sidste buletin fra ham: "Jeg har det strålende, og er glad ved livet."

Måske kunne De, min kære læser, være interesseret i at høre, hvad vor samtale drejede sig om? Det var jo tankevanskeligheder, satan plagede ham med. Derfor fortalte jeg ham om gøgen, der lagde æg i andre fugles reder, og hvordan disse unger blev meget større end de rigtige unger, som til sidst måtte forlade reden af pladsmangel. Disse uretmæssige beboere af reden blev nu madet i ét væk og tog al tiden. Så førte jeg denne lignelse over på Prebens tanker, og fortalte ham, at ikke alle tanker var hans egne, men der var nogle, der kom fra den onde, og dem kunne han medens de var små og spæde, byde bort i Jesu navn. Det var alt, og det hjalp ham.

12.10.1947. Jeg ankom til Haderslev om formiddagen. Skulle holde møde hos bankfuldmægtig Johs. Karottki om aftenen. Hans søn, Samuel Karottki, havde 7 kanariefugle i bur som stod i haveverandaen, og han lod ofte fuglene få sig en flyvetur i verandaen med lukket dør til haven. Men denne formiddag glemte han havedøren, og resultat: fem af de 7 fugle fløj ud i havens træer. Stor nød og gråd. Fru Karottki og jeg bad for at fuglene måtte komme hjem inden aften, at ikke kattene skulle æde dem. Vi ventede spændt, men drengen havde ikke meget tro og gik ustandselig en runde i haven og fløjtede, dog til ingen nytte. Da Johs. Karottki kom hjem fra banken ved 16-tiden fik vi på ny en bedestund, og underet skete virkelig. Inden mødet kl. 20 var fire af de fem fugle vendt tilbage til deres bur. Den femte og sidste, var sikkert taget af katten. Men drengen var glad, og det blev et vidnesbyrd for ham om, at Gud hører bøn.

26.11.1947. Ved et møde hos Marie Ahlburg, Teglværksgade, Esbjerg blev fru Ahlburg helbredt for en 20 år gammel plage. Hun havde haft et ustandseligt tryk over sit hoved gennem alle årene, og lidt meget derved. Nu var hun fri.

I et brev af 06.12.1947 beretter hun derom, og at hendes søn Kaj, blev frelst samme aften.

10.01.1948. Johannes Bruun, Esbjerg, led af ungdomssløvsind. Var meget stillestående og apatisk. Vi bad for ham. Nu spiser han selv, klæder sig på, vasker sig, og hjælper med at tørre af ved opvask. Alt dette har han ikke kunnet i årevis. Spillede endog på klaver for første gang i 2 år.

09.09.1948. Jeg var virkelig bekymret over at alle mennesker en overgang talte om Wellejus her og der og alle vegne, så jeg bad inderligt til Gud, om Han ville skjule mig, så jeg ikke blev forgrundsfigur. En ung frue fra Esbjerg, som var med til mødet på Fanø, Vestervejen, hos de to ældre søstre, fortalte efter mødet, at hun to gange under mødet, havde oplevet det ejendommelige, at jeg fuldstændig forsvandt for hendes blik, og at vor Herre Jesus trådte i stedet for. Det var en mægtig opmuntring for mig, og jeg forstod, at Gud havde hørt min bøn og ville passe på, at jeg ikke kom "ovenpå".

16.09.1948. Besøgte i dag fru Andersen, Havnegade 100, Esbjerg. Hun blev salvet den 19.03.1948 for lys-eksem. Kunne aldrig gå på gaden før om aftenen. I 25 år havde hun gået for nedrullede gardiner og kunne overhovedet ikke tåle solens lys. Hun fortalte, at hun ikke havde haft eksem siden mit første besøg den 19. marts.

10.09.1948. Fru vognmand Nissen, Nordby, Fanø blev salvet for ischias. Hun kunne overhovedet ikke gå for smerter, men blev kørt i hendes mands taxa til møde. Dagen efter forbønnen kom hun GÅENDE til mit møde.

16.10.1948. "Petra" fra Tullebølle på Langeland, der kørte med i vor bil fra Skebjerg, måtte sidde helt skævt af smerter i ryggen efter et fald. Under brødsbrydelsen hos frk. Marie Loppnau i Rudkøbing i dag kl. 16 greb Gud øjeblikkeligt ind, idet hun tog nadveren som en nåde også for legemets helbredelse.

16.10.1948. Fru Rasmussen, Spodsbjerg, kom ind til Methodistkirken i Rudkøbing, i den tro, at der var eftermiddagsmøde, men opdagede, at det var der ikke. Hun besluttede at spørge hos børstenbinder Mikael Jakobsen i Ørstedsgade 8, hvor jeg plejede at bo, men da hun gik hen ad gaden for at komme dertil, stod hun pludselig foran frk. Loppnaus dør i Ahlfeldtsgade 42, hvor jeg netop holdt møde med brødsbrydelse. Hun anede ikke, hvorledes hun var kommet den vej, da det var i stik modsatte retning. Men kendsgerningen var den, at Gud selv havde ledet hende og hun kom derefter med til sit møde.

20.11.1948. På et af mine besøg i Holstebro i villa PELLA hos frk. Johanne Holm og Ellen Juhl traf jeg den 13-årige Alfred, søn af kinamissionær Axel Jensen fra Pinsemenigheden. Alfred havde i lang tid haft slem ørepine med flydende øre, og de to ældre frøkener, som han var i pleje hos, medens forældrene var i Kina, var meget bekymrede over, at han ikke ville til læge, men han var opdraget til at tro på Jesus i sådanne sager, og det ville han. Men søstrene tænkte på deres ansvar, og den ene forklarede ham, at det kunne udarte sig til noget slemt, om han ikke fik gjort noget ved det. Om aftenen deltog Alfred i mit møde som interesseret tilhører og teksten var vel knapt velegnet for børn, men han lyttede meget intens. Talen var fra Dommernes Bog det 3. kapitel vers 12-30, hvor et stort drama udspillede mellem kong Eglon og Ehud, som dræbte kongen med sit sværd. Teksten fortæller os at Ehud var så radikal, at han ikke bare stak sit sværd i kongens bug, men også lod skæftet gå med ind, og så trak han sin hånd væk, lod sværdet sidde og gik ud og lukkede salsdørene i lås. Jeg forklarede den åndelige betydning af teksten, og sagde, at lige så radikal som Ehud var, måtte vi også være i vore bønner, når vi havde stukket sværdet, som er Guds ord ind i problemet (kongens mave), så måtte vi ikke trække det tilbage igen, som om vi ikke troede at det udrettede, hvad det var sendt til, men lukke af for tvivl og vantro, og åndelig talt lukke salsdørene i lås, så der ingen vej tilbage var. Efter denne prædiken bad Alfred om forbøn og vi gik på knæ sammen og jeg lagde hænderne på ham og salvede ham med olie i Jesu navn, hvorefter Alfred udbrød, til min store forbløffelse: "Så, nu har vi stukket sværdet i ham og lukket døren i lås." Kort efter tog Alfred vattet ud af sine ører, og vi så med glæde, at de ikke flød mere. Forinden havde de flydt temmelig stærkt. 2 dage efter denne oplevelse ville Alfred i skolen føle om ørerne flød, men det gjorde de ikke, dog, for en sikkerheds skyld tog han af gammel vane vat fra sine lommer og stak i øret, og da kom det igen. Ørerne flød ned ad hans kinder. Da han kom hjem til de to ældre søstre, bekendte han sin vantro og bad Gud om forladelse for, at han igen havde taget sværdet ud og oplukket dørene. Og Jesus greb atter ind, men først efter 1 måneds forløb. Man kunne så spørge, hvorfor nu det? Ja, personligt tror jeg, at Jesus ville oplære Alfred i at tro uden at se.

21.02.1949. Den 6. februar bad jeg for kurvemager Peter Lund, Apotekergade 4, Haderslev. Han havde været total blind gennem mange år.

I dag den 21. februar modtog jeg følgende brev:

Kære broder Wellejus,

Guds fred! Mange tak for sidst. Gud hører bøn.
Jeg priser Herren dagen lang. Når jeg vågner om natten, priser jeg Herren.

Mit syn vender langsomt tilbage. Jeg har de sidste dage haft det som den blinde, Jesus helbredte i Mark. 8.24, der så menneskene gå omkring som træer, men nu begynder jeg at kunne skimte min kones og børnenes ansigter.

Men det går ikke uden anfægtelser, jeg må sommetider i Jesu navn byde vantroens ånd forlade mig.

Jeg har før haft gigt i nakken og hovedet, men det har jeg ved Guds nådige bønnehørelse været befriet fra et års tid, men også her er det næsten som om der sættes ind på ny og det indvirker på synsnerven, øjnene bliver hede.

Broder! Bed for mig, jeg trænger til at blive båret frem for Herren. Jeg ville så inderlig gerne, at Jesu navn måtte blive æret og ophøjet gennem dette, som nu sker.

Ja, Jesus lever, halleluja!

Kærlig hilsen også fra min kone
Peter Lund.

02.03.1949. Ved mit møde hos skomager Johannes Würtzen i Brønshøj, blev sygeplejerske og spåkone fru Larsen frelst. Hun ville gå hjem og brænde sine kort.

Hr. Ryding, naboen til Würtzen, blev frelst fra tobakken og brændte sin pibe og noget fint engelsk tobak.

Desuden blev Lilli Jensen helbredt for nervebetændelse ved bøn og håndspålgelse. Hun var ikke i stand til at holde på en tallerken.

10.04.1949. Erna Jensen, Vejle, blev i dag helbredt for stammen. Hun talte først, da hun var 3 år, og stammede siden til hun blev 18 år.

22.05.1949. Bankdirektør Johannes Mortensen, Kalundborg, forstuede sit ben. Det så skrækkeligt ud, kunne overhovedet ikke støtte på det. Bad for ham. Næste dag cyklede han til sin bank.

09.01.1950. Fru Ellen Tuxen, Overførstegården 77, Rungsted Kyst var med til mødet i Vedbæk menighedshus. Hun bad om forbøn for stærke smerter i ryggen. Kunne ikke engang strikke for smerter. Hun blev helbredt omgående. Hun skrev den 02.02.1950 følgende: Disse linier for at sende Dem min inderligste tak, fordi De ved Deres tro og bøn har hjulpet mig så fuldkommen. Hvor må det være vidunderligt at have fået så stor en gave og at kunne hjælpe så mange stakkels mennesker og vise dem, at man med tillid, bøn og tro kan gøre mirakler. En dejlig livsopgave.

Deres taknemmelige, Ellen Tuxen.

12.02.1950. Fru Dagmar Laustsen, Svendsgade 71, Esbjerg var med til møde på Fanø og blev salvet for kronisk hovedpine. Hun fik hjælp og helbredelse. I brev af 17.12.1950 betror hun mig, at hun samtidig blev helbredt for blodflod, men det skammede hun sig ved at komme frem med. Men Gud gjorde begge dele på én gang.

16.02.1950. Min indgang hos møbelfabrikant Harald Christiansen, Vejle, forårsagedes ved, at jeg blev kaldt til deres lille datters sygeleje. Jette, 3 år, havde mellemørebetændelse med høj feber. Hun blev omgående helbredt og bad om mad.

18.02.1950. Lille Dorte Rask, Vejle, 5 år gammel, blev salvet for et meget sygt hjerte. Lægen sagde: Hun kommer aldrig til at gå i skole og falder en dag om på legepladsen. I dag er hun gift, og har to børn.

22.02.1950. Dortes far fik hekseskud. Efter salvingen meddelte lille Dorte hos lejerne ovenpå: "Nu har manden salvet far og nu er far rask." Dette barnlige vidnesbyrd tvang Rask ind i en aktiv stilling, og derved blev han rask og rørig ved troen.

22.02.1950. Pastor Mosumgård, Vejle, havde lukket mig ind som taler i missionshuset. Han fortalte, at han havde fået et anonymt brev, hvor vedkommende forarget spurgte: Er det nu blevet moderne, at lukke voksendøbere ind i missionshusene?"

08.03.1950. Fru Rask, Vejle, Dortes farmor, havde haft syge ben i mange år, først som gårdmandskone og siden som damefrisør, og hendes årer var som "vådt silkepapir" (lægens udtalelse) og hun gik med to stokke. Men efter forbøn blev hun fuldstændig helbredt. Først var der en voldsom kamp efter bønnen, hun fik oven i købet en slem eksem, men en kær gammel nabo, fru Hansen, kom med bud fra Jesus. Hun var blevet vækket 3 nætter i træk med ordene fra Math. 8 "Jeg vil komme og helbrede dig." Og det skulle hun meddele fru Rask. Så stod de to sammen satan imod, og helbredelsen indtrådte.

Jeg var flittig gæst hos gamle fru Rask under mine besøg i Vejle, og utallige er de gange, hvor hun har serveret mig hønsekødssuppe, så jeg havde jo rig lejlighed til at studere hendes helbred, og det holdt.

Senere blev fru Rask alvorlig syg og lå længe i sengen meget afkræftet. Hun havde tabt sig meget i vægt, og efter mit skøn, havde hun ikke langt igen. Men hun ville alligevel, at jeg skulle salve hende og læse Guds ord for hende, og det gjorde jeg i overværelse af den lille Dorte, som for øvrigt hørte godt efter, hvad jeg læste og sagde. Da bøn og salving var

overstået, drog jeg af sted, men havde ikke så meget håb om, at se den kære fru Rask mere i levende live. Nu var hun jo også højt oppe i årene.

Næste måned kom jeg igen til Vejle og opsøgte straks fru Rask for at finde ud af om hun endnu var på denne jord. Hun mødte mig i døråbningen med ordene: "Velkommen broder, suppen er parat." Jeg var overvældet.

Så kom historien. Da jeg var gået, rejste lille Dorte sig op fra sin stol, gik hen til forenden af farmors seng og sagde: "Så er du rask, Bedste!" – Ja, kom det spagt fra sengen. A` vil se det, sagde Dorte! Det kom som et chok for fru Rask, men hun forstod ordene om ikke at forarge én af disse mine mindste, og slog resolut dynen til side og stod ud af sengen, og i samme nu, gik en strøm igennem hende, og hun var rask. Og så gik vi i gang med den dejlige suppe.

28.03.1950. Om natten ved 4-tiden blev jeg vækket af en stærk gråd i ånden, men faldt atter i søvn. Ved 6-tiden vækkede Anders mig og fortalte, at han ved firtiden havde grædt, fordi han hørte så skøn og vidunderlig musik fra himlen. Jeg foreslog ham, at det måske kunne være sølvbryllupsmusik fra en eller anden nabogård, men det benægtede han på det kraftigste. Samme nat netop på det tidspunkt døde Else Jensen fra Husby på Fyn. Hun var en af mine meget gode venner og trossøskende.

22.05.1950. Fru Petersen, Bernstorffsvej 30, Odense, kom i dag i ambulance til stationsforstander Verner Læssøe i Bred, hvor jeg holdt møde, og blev salvet. Hun led af hjertekramper og lammelser, og havde ved hjælp af sygeplejerske Eva Petersen, hendes niece, fået indsprøjtninger hele dagen og i ambulancen for at holde hende i live. Hun blev helbredt.

Brev af 30.04.1950.

Hermed vil jeg gerne sige Dem tak, fordi De lærte mig, at man blot skal komme til Gud med alle bekymringer og sorger og gud vil bønne os, og det har Han også gjort i mit tilfælde. Jeg ved, og tror, at Han har taget min sygdom på sig. Jeg har det så godt, som jeg ikke har haft længe. Jeg har en bøn til Dem: Vil de bede for mig, så Gud helt vil høre mig, det vil jeg være så glad for.

Jeg vil gerne fortælle Dem lidt om min sygdom. I 1944 begyndte jeg at mærke til den. Fingrene var ikke så følsomme som før og benene blev stive ved den mindste forandring fra varme til kulde. Mine ben har også været følelsesløse, men det kom meget tilbage igen ved behandling. Kræfter har jeg ikke haft mange af i al den tid, jeg har været under lægekontrol fra den dag, det blev opdaget, hvad det var, jeg fejlede. Men lægerne kender ikke meget til den sygdom, da der kun er få tilfælde her i landet. De kender den kun på latin, og det, der bliver gjort, er kun forsøg.

Nu var det så kommet dertil, at de indvendige dele begyndte at lamme, men jeg var ikke selv klar over det, jeg havde det meget besværligt til sidst med at få luft.

Nu har Eva, (sygeplejersken) forklaret lægen, hvorledes jeg i bøn til Gud har fået det så godt. Det var noget, han ikke forstod, sagde han, men han var glad for, at det kunne ske for

mig. For lægerne kunne ikke gøre noget. Men så langt skulle jeg ned, før jeg kunne tage helt imod Gud.

Jeg takker min Gud mange gange om dagen, for det store under, at Han også ville tage mig til sig.

Min mand, datter og svigersøn, er ligeledes jublende glade og jeg håber, at Gud hører min bøn om, at også de må finde Jesus.

Hermed venlig hilsen
Fra fru Petersen, Bernstorffsvej 30.
Odense.

Endnu et brev. 25.05.1950.

Kære broder Wellejus,

Ja, også jeg føler trang til at sende min hjerteligste hilsen med tak for den dejlige uge, vi har delt sammen. Tak for aftenen i Bred, og for forbøn for min moster.

Det var herligt at se hende her hos os i dag, som et andet menneske, rask og ny i ånden. Ja, jeg fatter det ikke, men hvordan kan man vente at fatte og forstå Gud.

Det har vakt mægtig røre i familien og i min mosters omgangskreds, og vi takker Gud for det, og venter mere fra Ham.

De hjerteligste hilsener til Dig og din hustru
Lillian Petersen.

30.06.1951. Tolder Glæsner, Esbjerg, havde et ulægeligt sår på sædet fra røntgenbehandlingen, og havde gået længe med det. Det plagede ham meget og han døde med at sidde. Men efter bøn og håndspåleggelse helede såret gradvist og i dag er han helbredt.

19.06.1950. Fru Christensen, Frederikshavn, havde haft dårlig ryg i 15 år og kunne aldrig bøje sig frem, men blev hjulpet straks ved bøn.

19.09.1950. Malermester Mathias Andersen, Slukefter, Fyn, blev helbredt for en slem nældefeber gennem to år. Havde søgt læge, specialister og kloge mænd, men intet hjælp. Ved et møde i Evangeliekirken i Odense blev der bedt for ham. Han rejste helbredt hjem.

17.08.1950. Fru Carina Meulengracht, København, blev helbredt for en ondartet eksem på hænderne. Hun udtalte: Jeg har døjet i 15 år uden at være menneske. Men nu har det stået prøve hele sommeren, og jeg har haft hænderne både i sol og vand.

Ja, kære læser, som De ser, er der ingen grænser for Guds underfulde kraft, og lykkelig den, som tør tro og tage imod Hans utallige løfter og velsignelser.

Jeg vil til afslutning berette lidt om de kampe med økonomien, som jeg har haft. Ikke fordi Gud svigtede, men for min vantros skyld.

Jeg husker en dag, hvor jeg måtte se i øjnene, at jeg ikke kunne betale min husleje. Jeg fattedes penge, og samtidig var jeg vidende om, at en ung ingeniør, som boede længere nede af Vennemindevej, hvor jeg også boede, blev sat på gaden, på grund af for sent indbetalt husleje, og det gjorde jo ikke mit humør bedre.

Det har aldrig været skik og brug hos os, at vi skaffede os penge ved at gå til pantelåneren, eller "onkel", som han kaldtes. Men i dette alvorlige tilfælde besluttede jeg at gøre en undtagelse. Jeg tog min nye og smukke vinteroverfrakke ud af skabet, og nærmest sneg mig langs husmuren til Jagtvej, hvor "onkel" boede. Det var i juli måned, så jeg kunne nok undvære vinterfrakken på det tidspunkt. Og da den nu var så ny, mente jeg sagtens, at jeg kunne låne en hundrekroneseddel på den. Men jeg blev klogere. "Onkel" trak et gardin fra og viste mig adskillige frakker, der hang på stribe og bød mig 25 kr. Jeg var rystet. Derefter tog jeg min frakke over armen og luskede stille hjem.

Jeg forklarede meget nøje i bøn til Gud, at om Han ikke hjalp mig, til tiden, kunne jeg ikke mere tro på Hans forjættelser og ej heller forkynde derom. Men der kom ingen penge, og dagen gik og aftenen med. Vi gik i seng og søvn blev der ikke meget af.

Næste morgen kom der anonymt i anbefalet brev 100 kr. men det var én dag for sent, og humøret var på nulpunktet. Men jeg måtte jo i banken og høre, hvad de sagde til at jeg var bagud med huslejen.

Jeg afleverede pengene og huslejevoguen ved skranken og fik vognen kvitteret retur uden en eneste bemærkning, og jeg måtte ha' luft og sagde: "Er jeg ikke for sent på den?" – NEJ, det er De ikke. – Så forstår jeg ingenting, sagde jeg. Det viste sig så, at der var en søndag imellem, så betalingsdagen var udsat til den dag pengene kom. Hvilken lettelse! Jeg tror nok at bankmanden studsede, for jeg udbød med høj røst af bare glæde: FORJÆTTELSE- SERNE HOLDER, FORJÆTTELSE- SERNE HOLDER!

Men se, her var det altså ikke Gud, der svigtede, men mig og min egen dumhed. Hvorfor havde jeg ikke set rigtigt efter. Det lærte jeg siden.

Jeg havde en elskelig svigermor, som gang på gang udtrykte sin glæde ved at have fået mig til svigersøn, og jeg var meget glad for hende. Hun ville være en kristen, og kom også ind imellem til enkelte af mine møder, men det kneb med at komme hjemmefra, fordi svigerfar ikke ville med. Han sagde så tit, hvilket jeg ikke helt forstod, "Jeg har haft min chance!" og dermed afbrød han egentlig al videre tale om åndelige ting.

Da min svigermor lod sig døbe af mig, husker jeg tydeligt vor hjemkomst fra dåbshandlingen. Svigerfar sad og læste sin avis og gemte sig bag den et godt stykke tid, selv om vi var i stuen og talte med og til ham, lod han som om han var meget optaget af avislæsningen og svarede ikke, hvorefter han alligevel rejste sig og gik hen og rystede kaminen

voldsomt. Det var hans form for fredelig demonstration. Men svigermor tog det i stiv arm, og vi mærkede aldrig senere, at svigerfar var i modstand med hensyn til dette spørgsmål.

Han var en dag med til et Blåkorsmøde i Taksigelseskirkens krypt. Det var kun svigermor og ham, der var med, så vi har fået det fortalt af ham selv, at da han kom ud fra mødet, for at tage sin hat, en meget fin Borsalino, var den væk, og der hang kun en gammel las af en hat, som han så tog med sig hjem i stedet for sin egen fine. Men han glemte det aldrig, at der kunne komme sådan noget ud af at gå til kristent møde, og han kaldte sin hat for "min Blåkorshat".

Svigermor havde meget vrøvl med sin mave, og til sidst blev hun da også indlagt på Sct. Josefs hospital på Nørrebro. Det var overhovedet ikke i vor tanke, at der var noget alvorligt i vejen, men vi mente, det var et almindeligt eftersyn, som så kunne behandles medicinsk, men resultatet var, at hun blev opereret, og lå for døden. Det kom som et chok for min svigerfar, og påvirkede ham psykisk.

Vi besøgte svigermor ret ofte, og en af de sidste dage, hvor hun endnu var ved bevidsthed, sagde hun hviskende til mig: "Jeg har set noget vidunderligt. Vi kommer alle med. Men det skal jeg fortælle jer, når jeg kommer hjem." Men den hemmelighed, fik vi desværre aldrig del i, den tog hun med sig i graven. Hun var også optaget af, om vi havde fået solgt vort hus i Rungsted. Hun spurgte flere gange: "Har I fået solgt?" Ja, den kære svigermor, hun levede med i alt, der angik os.

Den sidste dag hun levede, var hun dybt bevidstløs. Vi var der alle tre, min svigerfar, min kone og jeg. Og det var meget sørgeligt og også lidt pinligt, at min kære svigerfar hele tiden, medens han holdt sin kone i hånden sagde: "Lille Anna, jeg elsker dig!" Men der kom intet svar. Han sagde det flere gange, og vi havde den dybeste medfølelse med ham. Så kom det pludseligt over mig, og jeg sagde: "Svigerfar, må jeg sige noget til svigermor?" – Ja, naturligvis, sagde han! Men lidt desorienteret, for hvad nyttede det, når hun var uden bevidsthed. Jeg lagde min hånd på min svigermors pande og sagde: "Svigermor, Således elskede Gud verden, at Han gav sin søn den énbårne, for at hver den, som tror på Ham, skal have det evige liv!" Hvorefter hun slog øjnene op og udbrød: "JA". Min svigerfar studsede, og sagde straks: "Lille Anna, jeg elsker dig!" – Intet svar – Så fortsatte jeg, "Hver den, som tror på Ham, skal leve, om han end dør." Hvorefter min svigermor atter udbrød med høj røst: "JA". Min svigerfar forsøgte atter: "Lille Anna, jeg elsker dig!" – Det var utrolig opmuntrende og himmelsk, men samtidig for min stakkels svigerfar, meget tragisk. Vi fik her et bevis på det evige liv i min svigermors hjerte, som var levende og delagtig i Guds ords sandhed, hvorimod hendes fysiske menneske, som min svigerfar ville i forbindelse med, ikke reagerede.

Måske var denne hændelse medvirkende til, hvad der senere hændte min svigerfar, men det fortæller jeg lidt om, senere.

Jeg begravede min svigermor, efter hendes mands ønske, på Bispebjerg Kirkegård. Der var kun den allernærmeste familie med, så det var nærmest en begravelse i stilhed. Mine svigerforældre var medlemmer af ligbrændingsforeningen, så hun blev i kapellet sænket ned i gulvet til senere ligbrænding.

Som jeg tidligere skrev, tog det hårdt psykisk på min svigerfar, og han var i virkeligheden ikke sig selv fra sin kones dødsdag, den 25. maj 1963 til sin egen dødsdag den 14. marts 1965. Han følte sig umådelig ensom, og selv om han fik megen tid til at gå med stramajsyning, var han et ulykkeligt menneske. Betty og jeg gjorde alt, hvad der var muligt, for at forsøde hans tilværelse lidt, men det kunne aldrig erstatte hans kone, naturligvis.

Lørdagen før han døde om søndagen, havde vi inviteret ham til søndagsfrokost kl. 11, og for at minde ham om det, ringede vi til ham lørdag aften, og samtidig fortælle ham, at der var en sådan skøn udsendelse fra TV på Sverige, som hed "Året på Øen". En ganske vidunderlig naturfilm. Men han var for det første længe om at tage telefonen, og da han endelig tog den, lød han temmelig forvirret, men lovede dog at se den film. Vi forstår nu bagefter, at han var i fuld gang med at berede sin død, og slet ikke var interesseret i TV eller andre jordiske ting. Han havde mistet livsgnisten. Da han ikke kom søndag formiddag, blev vi ængstelige, og ringede ham op, men ingen svarede.

Vor datter Kirsten boede på daværende tidspunkt i samme gade, Valdemar Holmersgade, og vi ringede til hende og bad om, at der måtte blive set efter svigerfar. Hun gik derover, men kunne naturligvis ikke komme ind, da gadedøren altid var låst nede fra, men til alt held lukkede stueetagens beboer, Hr. Rudolf Frederiksen, sig ud i samme øjeblik, og netop da kom Torben Nielsen (min kones kusines søn) forbi, han var soldat, og til ham henvendte Kirsten sig så, og bad ham hjælpe med at se efter svigerfar.

De gik så begge op på første sal, hvor svigerfar havde sin lejlighed, og kunne allerede på trappen lugte stærk gas lugt. Torben slog med sin knyttede hånd en lille rude i døren ud, og kom ad denne vej ind til låsen, så han kunne lukke døren op. Og det var et sørgeligt og forfærdeligt syn, der mødte dem. Der var fyldt med gas, så de måtte først og fremmest slukke for gashanerne, som stod fuldt åbne, og dernæst slå alle vinduer op på vid gab, for overhovedet at kunne få luft, og sidst fandt de min stakkels svigerfar siddende på toilettet, helt blå i ansigtet og stendød. Det var et meget stort chok for Kirsten, og hun kan knapt holde ud at tænke på det, selv i dag.

Min svigerfar havde lagt en slange fra gashanen og ind under dørtrinnet og ud til toilettet, og er sikkert afgået hurtigt ved døden ved ca. 4-tiden om morgenen. Det er faktisk et under, at der ikke skete en gasekspllosion.

Kirsten ringede os så op, og fortalte den sørgelige nyhed, så der blev ingen søndagsfrokost denne dag. Vi skyndte os derover, og fik bestilt en ambulance, og samtidig arriverede politiet for at tage rapport. Men det bragte nu ingen i vanskeligheder, for min svigerfar havde efterladt sig et lille kortfattet brev, som lå på bordet, hvor han bl.a. skrev: "Jeg kan ikke mere." Og dernæst nogle praktiske anvisninger med hensyn til sagfører, begravelse etc.

Jeg var noget forarget på den overbetjent der optog rapport, at han midt i al vor jammer tog sig den frihed at spørge, om der kunne blive en ledig lejlighed til hans søn. Han var efter mit skøn lovlige hurtig.

Lige nu fandt Betty brevet fra min svigerfar: "Kære begge, jeg vil ikke leve mere efter at jeg er blevet ene og altid syg. Vil I meddele Lønnings og Pensionsrådet på rådhuset, København V. at jeg ikke er mere. Husk begravelseshjælp i sygekassen og sporvejsorganisationens kontor Nørregade, og så skulle I lade Bratting ordne det hele, han er billigst. LEV VEL KÆRE ALLE SAMMEN. Jeg vil så gerne ligge ude i gravstedet efter at jeg er brændt. Husk at lægge på huslejen efter loven, for at kunne klare udgifterne."

Min svigerfars legeme blev ført direkte fra retsmedicinsk institut ud til kapellet på kirkegården, hvor Betty og jeg, og Anders og hans kone, Gerd, holdt en kort andagt, hvorefter kisten blev overgivet til ligbrænding. Vi annoncerede ikke min svigerfars død, og er overbevist om, at vi gjorde, som han selv havde ønsket det.

En beretning må jeg også have med. En oversygeplejerske i Horsens, som jeg havde bedt for, blev helbredt for en meget alvorlig hjernehindebetændelse. Hun havde været meget syg i lang tid, men efter bøn og håndspåleggelse blev hun fuldstændig rask. Hun hed Mary Schaumann og blev egentlig altid sendt ud af sit bureau til "fine patienter".

Som følge af det, blev hun sendt til Stensballegård, hvor greveparret Ahlefeldt-Laurvig boede. De var meget syge af influenza og havde været det i lang tid. Det var som om de ikke kunne komme sig. Frk. Schaumann berettede nu frimodigt om sin egen mirakuløse helbredelse, og fortalte om, hvorledes det var gået til. Greveparret spurgte så om, hvem denne mand var, der havde bedt for hende, og så kom mit navn ind i billedet. De spurgte så, om det var muligt at komme i forbindelse med ham, og Mary fortalte, at det var så heldigt, at jeg netop holdt møder i Horsens i den uge, hvorefter de omgående bad hende give mig besked om deres ønske.

Jeg boede på det tidspunkt hos overdyrlæge Helge Rasmussen i Horsens, og det var lige før frokost, at jeg blev hentet af grevens privatchauffør. Da jeg ankom til Stensballegård undrede jeg mig over, at der var så umådelig stille i alle sale og stuer, da jeg blev ført igennem dem ind til greveparret, men det viste sig, at alle tjenestefolkene var blevet sendt bort, antagelig fordi greven ikke ville vedkende, at han havde besøg af en "sværmer" og frikirkemand.

Jeg havde fået strenge instrukser af frk. Schaumann om, hvordan man opførte sig i "fine kredse". Jeg måtte ikke sige "De" men skulle sige greven og grevinden, og jeg måtte ikke sætte mig, førend der blev sagt det til mig osv.

Så kom greven først og sagde goddag til mig, hvorefter jeg blev ført ind til grevinden, som sad alene i en sofa med et tæppe over benene. Jeg stod ret op og ned i lang tid og talte med hende, både om hendes sygdom, men også om troen på Jesus. Hun ville ikke påstå, at hun var troende, men gik da i kirke juleaften. Jeg forklarede hende, at man måtte tro på Jesus for at få hjælp, men det ønskede hun ikke. Så drejede vor samtale ind på, hvad jeg havde oplevet og hvordan jeg rejste, og hun lyttede meget interesseret. Vi talte vel en halv time sammen, og så blev det grevens tur til at være alene med mig, men midt under vor samtale kom grevinden ind i stuen til os med sit tæppe og slog sig ned i sofaen ved siden af mig, hun turde åbenbart ikke lade greven være alene med mig.

Jeg bad en bøn for dem begge og så gik vi ind til frokostbordet, hvor greven personligt opvartede mig, da tjenestefolkene var givet fri. Men jeg fik nu ikke meget ud af den frokost, for det er jo ikke dannet at tale med mad i munden, og grevinden talte og spurgte ustandseligt, så der ingen pauser var til at putte mad i munden, og til sidst rejste greven sig, som et tegn på at frokosten var forbi. Greven kørte mig personlig tilbage til overdyrlægens bolig i Horsens, hvor jeg straks til fru Rasmussen klagede min nød og min sult, hvorefter jeg fik mig en fedtemad til at stille sulten med.

Ejendommeligt nok fandt jeg i Familie Journalen en uge efter mit besøg hos greveparret en artikel med billeder fra Stensballegård, som jeg kunne genkende tydeligt, da jeg selv havde vandret igennem alle lokalerne.

Jeg har senere hørt, at greveparret blev raske noget senere.

Ved et møde i Gruntvigs hus i København kom en ældre dame hen til mig og klagede sin nød for mig angående sin søn. Han var 22 år og skomager, de boede sammen på Strandboulevarden, men han lå under for en speciel last, som pinte ham meget, og som gjorde hans mor meget ondt. Han kunne flere gange om dagen forlade sit arbejde ved skomageriet for at gå på toilettet og onanere, og det var efterhånden blevet sådan, at han ligefrem syntes, det var en besættelse.

Jeg lovede at komme hjem og tale med ham. Jeg allierede mig med min ven, cand.jur. Poul Madsen fra Kristent Fællesskab, og vi to besøgte ham så en eftermiddag, hvor vi efter samtalen kunne forstå, at det virkelig var en dæmonisk besættelse.

Vi bad ham knæle ved sofaen, og for en sikkerheds skyld, lagde jeg et håndklæde på sædet, da jeg af erfaring vidste, at der kunne blive tale om opkastninger. Vi bød i Jesu navn dæmonerne om at forlade ham, og vi gjorde det med vore hænders pålæggelse, hvorefter han straks gav sig til at ryste så voldsomt, at han på visse tidspunkter blev løftet op fra gulvet, så kraftigt gjorde dæmonerne modstand. Men efter lang tids byden over ham i Jesu navn, begyndte han at kaste voldsomt op, og stanken af opkastet var så rådden, at vi ligefrem måtte vende vore ansigter bort i afsky, så urene var ånderne.

Men kendsgerningen var, at den unge mand blev fuldstændig befriet fra denne trang og last, og frydede sig derover. Jeg har senere hørt, at han blev medlem af pinsebevægelsen.

En oplevelse fra toget skal lige med:

Jeg sad alene ved korridordørene i en kupé ved afgang fra København, og lagde mærke til, at en ung mand ustandselig passerede forbi min kupé, idet han sendte undersøgende blikke ind til mig. Jeg undrede mig over, hvad han kunne have i sinde, da jeg slet ikke kendte ham. Men da vi var omkring Roskilde, det var et hurtigtog, som ikke standsede undervejs til Korsør, skubbede han kupédøren til side og kom ind og satte sig lige overfor mig, idet han sagde: "GODAW"! Jeg sagde det samme, og så udspandt der sig følgende samtale: "Hvor skal du hen?" – Jeg skal til Århus, sagde jeg. "Hvor skal du hen?" spurgte jeg. – Jeg skal til Thisted, sagde han. Nå, er der nogle troende der? Spurgte jeg. Han blev stum. Hør, sagde han, det er vist en forkert mand, jeg taler med! "Er De ikke rådmand Laurits Jensen fra Frederiksberg?" spurgte han. Nej, jeg hedder Wellejus. – Jamen, De ligner ham

på en prik, udbrød han. Det viste sig så, at han var udsendt af sin fagforening, for at hverve medlemmer, og da jeg så fortalte ham, at jeg rejste med evangeliet om Jesus, sagde han: - "Jamen, så er vi jo i samme branche!" (med hensyn til at hverve medlemmer) Nåh, det vil jeg nu ikke sige, sagde jeg.

Jeg tror ikke på et slag, sagde han, og for øvrigt har jeg brændt min bibel for længe siden. Det var da kedeligt, sagde jeg. - Tror De overhovedet på et evigt liv, spurgte han. Har De overhovedet noget bevis på, at der er et sådant? Så fortalte jeg ham om oplevelsen med min svigermor, der i sin totale bevidstløse tilstand på hospitalet, åbnede sine øjne, når jeg talte med hende om Guds ord, og hvorledes hun svarede "ja" hele to gange, medens hun var komplet tavs overfor min svigerfars kærligheds erklæringer.

Han sad længe tavs - og til sidst sagde han: Det kan være, at jeg har brændt min bibel for tidligt. Jeg tror det, svarede jeg, men De kan da købe en ny i Thisted.

Ejendommeligt nok mødte jeg denne unge mand utallige gange på andre af mine rejser, og jeg forventede hver gang, at han ville undgå mig, men tværtimod fornemmede jeg, at han ligefrem opsøgte mig, hvis jeg ikke sad i den kupé, som jeg plejede, og der udspandt sig mange fortrolige samtaler siden hen om hans personlige forhold.

En anden beretning: Jeg var på vej fra Vennemindevej over fælledparken på min cykel for at købe en åndelig bog i den apostolske kirkes bogudsalg på Blegdamsvej. Da jeg kom ud derfra, mødte jeg en kær søster i Herren, som jeg kendte ret godt. Hun hed Karen Czismacia og var ulønnet diakonisse i den apostolske kirke, med andre ord levede hun i tro ligesom jeg. Hun så langt fra glad ud, og jeg sagde: Er du glad, Karen? Ja, det er jeg, sagde hun. Du ser ikke sådan ud, fortsatte jeg. Jeg kan ligeså godt indrømme det til dig, udbrød hun, jeg kan ikke betale min husleje. - Hvor stor er den? 50 kr. sagde hun.

Da begyndte Guds ånd at tale til mig. Du har de penge, så du kan hjælpe hende. Giv hende dem! Nu begyndte jeg i mit hjerte med at parlamentere med Gud. Kære Gud, det må du kunne forstå. De 50 kr. jeg har, er jo kun halvdelen af de 87 kr. jeg selv skal betale i husleje i morgen, så det kan jeg da ikke! Giv hende dem, sagde ånden. Jeg prøvede endnu et overtalelsesforsøg hos Gud, men det mislykkedes. Og med et stort ydre smil, overrakte jeg Karen de 50 kr. med ordene, jeg er i den lykkelige situation, at jeg kan give dig din husleje fra Herren. Hun jublede og takkede.

På vejen hjem over fælledparken lød det i mit hjerte: Din store idiot, hvad vil du nu gøre i morgen, når du selv mangler din husleje? Jeg nåede min gadedør, og stillede min cykel op ad muren og gik ind i opgangen, og da min kone kunne høre, det var mig, åbnede hun entredøren på første sal og sagde til mig, der er kommet 100 kr. Jeg gav mig til at græde. Jeg følte mig meget ussel. Tænk, at jeg ikke fik lov til at låne Gud i ti minutter. Han havde allerede, inden jeg endnu havde sluppet pengene til Karen, sendt mig dem til mit hjem.

En oplevelse jeg aldrig glemmer. Det var igen galt med huslejen, men til forskel fra tidligere, var jeg ikke nervøs. Øvelse gør mester.

En gårdejer havde flere uheld, både med ikke at kunne komme af med sin frugt, og desuden svære sygdomme blandt sine svin. Han var i dyb nød. Da nøden var på sit højeste,

sagde han i sin kvide til Gud, "Hvis du vil hjælpe mig, vil jeg sælge den store gris der, og sende Wellejus pengene." Frugten blev solgt og svinene helbredt, og han holdt ord til Gud og sendte mig en noteret check på beløbet grisen indbragte. Checken kom nøjagtig på dagen til min huslejes forfaldsdag, og beløbet var på øre nøjagtig min husleje. Tænk, at Gud vidste, hvad prisen på svinekød var, og hvad grisen vejede. Under over alle undere. Gud er god.

Som jeg begyndte, vil jeg slutte: Kan man leve af det?

Ja, som De ser, kære læser, sørger Gud for alle sine, og som kong David sagde: Aldrig har jeg set en retfærdig forladt, eller hans børn tigge sit brød.

Nu er jeg blevet 70 år og kræfterne er ikke mere de samme, så jeg har kendt mig ledet til at stoppe op og prøve at nå alt det, som jeg ikke tidligere har haft lejlighed til, bl.a. at studere skrifterne nøjere og få noget mere tid til bøn for alle mine kære familiemedlemmer.

Vi skulle jo gerne mødes derhjemme i himlens kongesal, alle sammen, det er min inderlige daglige bøn.

Jeg har til slut indføjet en lille lærerig historie for børn, ja, såmænd også for voksne, den er på vers og jeg har tidligere læst den for mine børn, som nu er voksne, men muligheden for at læse den for børnebørnene er jo til stede, og kan hænde, de vil glæde sig over drengens "held" ligesom vi gjorde i sin tid.

DRENGEN MED KRONEN

Jeg mindes en lille fortælling, jeg hørte
om en dreng, som en krone fik,
og altid den krone med sig førte,
hvor han stod, og hvor han gik.

Han vogtede på den som på en skat
og drømte om den hver eneste nat.

Så fik han at høre, at tværs over gaden
der boed' en kone så ussel og arm,
hun var så fattig, hun ejed ej maden
og ikke ved til at holde sig varm.

Så tænkte den lille, der hjælp måtte til,
han sagde til Gud: "Du hjælpe nok vil,
men kanske, kære Gud, du har ikke penge,
så kan du ej hjælpe, så gerne du vil,
min krone dog, du må låne så længe,
jeg får den igen, når jeg trænger dertil!

Så gik han med kronen fornøjet og glad
for at købe den fattige kone lidt mad.

En tid gik hen, til hue han trængte,
men sine penge han havde ej få't.

Da hjertet i brystet ham underligt brændte,
han sagde til Gud: "Men du lånte jo blot!"

En dag på vejen til byen han er,
da går han bag buskene vejkanten nær,
der sine træsko han først tager af
og knælte så ned og i bøn sig hengav.

Han sagde: "Nu kan jeg, o'fader, ej vente længer,
betal, hvad du skylder, du ser, jeg trænger!"

Og Gud, som hører de små børns bøn,
var selv til stede hos ham i løn,
og lyttede til de barnlige ord
fra den knælende gut, som så trygt på Ham tror.

Han havde sit sendebud alt udsendt
og viste, Han barnet ej havde glemt.

To mænd som netop kom der forbi,
de standsed, og hørte den lille si':
"Gud giv mig tilbage den krone nu,
den, som du husker, du lånte du!"

Da lagde de to en femkrone hver
i de træsko, som stod ved vejkanten der,
så standsed' de der, for de ville se,
hvordan den lille sig ville té
ved sådan uventet gave at få,
de mente, han helt fra sig selv ville gå.

Men drengen tog det som sendt fra Gud
og agtede ej på Hans sendebud.
Sine hænder han strakte og jublede ud:
"Er det sandt, du gi'r så stor rente, o' Gud!"

Ja, da må du altid låne af mig,
og jeg vil bare tilhøre dig,
elske dig vil jeg i sorg og i nød
og tjene dig altid i liv og i død."

EPILOG

Som afslutning på mine beretninger, vil jeg fortælle om min 70-års fødselsdag den 14. april 1978, det var en fredag.

Anders, min ældste søn, hentede os i sin bil kl. 8.00 morgen for at køre os til dejligt morgenbord i sin villa i Lyngby, og desuden kom Finn med sin lille datter Julie (1 år) og sin svigermor Rose, samt Janes far, Bertel. Finns kone, Vibeke, og Bertels kone, Hanne, var begge forhindrede af deres arbejde.

Vi nød det dejlige morgenbord, og efter at gæsterne var gået og Anders var kørt til tandlægen, og var kommet tilbage, inviterede Jane os på frokost. Vi blev der til kl. 15.00 og Anders kørte os hjem.

Næste dag, lørdag den 15. april kl. 13.00 kom så den egentlige fest. Vi var i alt 19 personer, og Jane, Anders' kone, havde lavet dejligt sildebord, hvorefter vi spiste lækkert smørrebrød udefra, dernæst kaffe og senere drinks, og til sidst løgsuppe med flutes, som "hjemme i Paris". Alt i alt en dejlig og harmonisk fest, som jeg glædede mig meget over.

Jeg må fortælle, om de ting der skete under frokosten.

Anders holdt følgende smukke tale:

Kære far, for en gangs skyld er vi samlede med det formål, at fejre dig.

På mange måder er du et beskedent menneske, du har bl.a. i dag frabedt dig sange, taler og lign. – sange specielt fordi du ikke mener, at man skal tvinge alle ved et selskab til at synge noget, de ikke mener – og tvang er nok en af de ting, du aldrig har påduttet os.

Du har fra jeg var ganske lille fulgt dit kald – du har levet på en måde, mange mennesker i dag må misunde dig – du har levet én dag ad gangen, og lagt alt i Guds hånd – været fast i troen og ikke blevet svigtet i den.

Jeg er tit, som helt ung og yngre, gået i rette med dig – sagt at jeg ikke havde en far, når vi havde brug for ham – at jeg kun identificerede "far" med snavsetøjet, du sendte hjem fra rejserne.

Du har altid sagt, at du ikke kunne leve dit liv anderledes, end du har gjort, og jeg erkender nu, at hver især lever på den måde de finder rigtigt. Det tager bare sin tid, at nå til den erkendelse.

Jeg tror nok, at vi alle sammen – både mor, Kirsten, Finn og jeg har savnet dig i de år, men man kan jo ikke spå om, hvordan alt havde været, hvis du havde levet dit liv på en anden måde.

Ingen af os har manglet noget, og vi har også fået lov at følge vore egne veje, hvor snørklede de end måtte forekomme dig og mor.

I har aldrig tvunget os til noget – har vi været i tvivl – haft hjælp behov – har vi aldrig henvendt os forgæves efter hjælp.

Når jeg ser tilbage i tiden, konstaterer jeg også, at du vanskeligt havde kunnet gennemføre at følge dit kald, hvis ikke mor havde taget sliddet på hjemmefronten. – Krig – 4 barnefødsler – møder – dårlige boligforhold, har været et hårdt slid for hende, og hun har formået at holde sammen på det hele, så du nu sammen med hende kan nyde dit otium. Hun har sørget for, at der altid var noget at komme hjem til, siddet med natmad, rykket på sine naturlige sovetimes, for at I dog kunne være sammen nogle timer.

Selv om jeg startede med at sige, at jeg savnede dig som barn, må jeg sige, at vi nu har glæde af dig, både som farfar, svigerfar og far, det er dejligt, at ringe til det hemmelige nummer i Hellerup, og en gang imellem høre, at du også er der i den anden ende af røret, eller i hvert fald med på lytterøret.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg finder, at dit liv har været ret enestående og fantastisk, og må konstatere at miraklernes tid ikke er forbi.

En skål for jer begge to.

Anders' kone, JANE, gav mig følgende skrift ved bordet.

Til farfar,

Jeg ville egentlig helst have skrevet en sang, men det ville du nok tage mig ilde op, så det gjorde jeg altså ikke.

Vi har jo kun kendt hinanden siden januar 1969, og mit første møde med hele familien var meget besynderligt. Hjemme hos min familie er alt helt anderledes, så jeg mødte op med de forventninger man (hos os) møder med til en fødselsdag – det var nemlig til farmors fødselsdag, jeg mødte alle første gang.

Brødet kom ind, sildene lå på tallerkenerne, brødet stod ved min kuvert, og jeg tog brødet og lod det gå rundt. Rakte ud efter smørret, da du pludselig rømmede dig, og sagde: "Skal vi sige tak!" Dyb tavshed. – Jeg fik forfjamsket lagt min kniv på plads, og du takkede for, at vi kunne være sammen, og sluttede med et AMEN. – Karina reddede mig ud af min forlegenhed, da hun lige i halen på dit AMEN sagde: - Ahmennammen nam – makrelsalat!"

Anders kunne godt have forberedt mig lidt bedre, men han troede, at det vidste jeg alt om. Jeg ved, at man i dit barndomshjem også bad bordbøn, og at du dengang godt, hvis du havde kammerater med hjem, kunne gå ud i køkkenet hos din mor, og spørge: "Kan vi ikke lade være i dag?" Hvad svaret har været, vil jeg kun gisne om.

I dag kender vi hinanden bedre – jeg er ikke usikker mere, og de misforståelser, der har været imellem os, har vi snakket ud om, og er lige gode venner af den grund.

Anders har tit sagt; De har haft ét barnebarn, Karina, så de er nok brændt ud, når vi får børn, men det viste sig ikke at være rigtigt. I tager ikke det daglige slid med vores, det gør min far, men hvis jeg ringer og siger – i morgen skal jeg til tandlægen, eller jeg synes far skal have fri – kunne I hjælpe, så kommer I – eller vi bringer dem til jer, og det er jeg glad for, kan lade sig gøre.

Både Anders og jeg er taknemmelige over, at vore børn, har alle deres bedsteforældre, og at de har glæde af dem alle. I er ikke brændt ud, der er plads til flere endnu, også selv om Finn og Vipse skulle finde på at lave flere – I rykker ud, selv om det er med bus og tog – ja, farmor gør det endog på cykel.

Jeg håber, I må få megen god tid sammen, nu hvor farfar ikke rejser mere. Og kom bare til Lyngby på det røde kort. (*sikkert et pensionist buskort*)

JANE

Kirsten gav mig følgende skønne brev:

Kære højtelskede far! Rigtig tillykke med den runde dag, 70 år, et helt liv at tænke tilbage på, og hvilket liv har det ikke været, så særpræget og rigt på indhold, at få lov til at tjene Gud og mennesker, og føle den glæde og velsignelse dette arbejde har givet dig, ja, intet må kunne sammenlignes med dette.

Jeg siger dig så inderligt af hjertet tak for alt, hvad du har betydet for mig gennem mit liv.

Jeg beder til, at du og mor må få et godt og velsignet otium sammen.

Kærligst Kirsten

Og Finn havde skrevet en sang på tre melodier, som skulle synges som en "kanon" og det lød virkelig dejligt.

Quodlibet til far på 70-årsdagen

Melodi: Lisbeth / starttone g

Far, far

morfar

du bli'r syvti år i dag

tillyk' med det.

Farfar

Far, far

du bli'r syvti år i dag.

Melodi: Kuk kuk / starttone d

Syvti, syvti

er støvets år,

men du virker,

som født i går. §

(§ der tænkes her ikke på udtrykket: Tror du jeg er født i går?)

Melodi: Ach du lieber / starttone d

Nu vi alle ønske må,

at det dig godt vil gå

og i mange flere år

du leve må.

Alt i alt en skøn og dejlig minderig dag.

FAMILIENS EFTERSKRIFT

Hvad Børge Wellejus ikke vidste, da han skrev sin levnedsskildring i foråret 1978 var, at der i det efterfølgende år, ville ske en åndelig forvandling hos en del af familien, idet flere af hans børn og svigerbørn – og børnebørn – uafhængigt af hinanden, overgav deres liv til Jesus og kom til personlig frelse og tro.

Børge Wellejus havde bedt for dette i over 30 år og regnet med, at Herren hørte bøn. Og det må vi sige, at han gjorde!

Der blev nu en trang i os alle til at høre "ordet" og vi bad Børge Wellejus om at undervise og fortælle os ved enhver lejlighed. Dette blev til ugentlige bibeltimer og senere også søndagsmøder i hjemmet.

Da nogle af de, der kendte Børge Wellejus rundt omkring i landet hørte om dette, spurgte de, om det måske kunne optages på bånd, så også de kunne få glæde af forkyndelsen. Det viste sig, at mange var interesserede i at få tilsendt bånd og vi fik travlt med en "båndtjeneste", hvor vi sendte bånd og pjecer ud hver 14. dag. På denne måde "rejste" Børge Wellejus igen ud i hele landet med "ordet", indtil han den 31. oktober 1984 rejste hjem til Herren!

Alle bibeltimer, der er optaget, ligger på hjemmesiden www.wellejus.be (taler).